

Giới thiệu Không Gian Truyền Thừa

Truyện Không gian truyền thừa - Đang tiến hành - Yêu Tinh Zombie

Năm 2100, nhân loại đã sớm chỉ còn vài nơi để sống, dân số ít đi, nhưng vẫn không thể thoát được kiếp nạn diệt chủng. Từ mấy ngàn năm trước, có 5 vị tiên nhân đã sớm tiên đoán được điều này, vì vậy đã ra sức chuẩn bị kỹ lưỡng cho năm truyền nhân của mình.

Vào năm 2100, truyền nhân đầu tiên được xác định, là con gái của nhà họ Phạm Uyển Lâm.

Để có thể cứu lấy thế giới, cần 5 người thừa kế tập hợp và 5 miếng ngọc cùng phát huy sức mạnh. Uyển Lâm sẽ phải làm gì tiếp đây?

Giới thiệu nội dung truyện ngôn tình mới :

Năm 2100, thế giới chỉ còn một vài nơi có thể sinh sống, con người chung sống hòa bình, không phân biệt quốc gia, dần dà mọi người thống nhất dùng chung một loại ngôn ngữ, tính đến nay đã được hơn 50 năm.

Mực nước biển dâng cao, diện tích đất liền đã ít nay càng ít hơn. Các quốc gia trên thế giới rất nhanh đàm phán tìm giải pháp, con người chỉ có thể đoàn kết lại để sống sót, đến thời điểm hiện tại, thế giới này gọi chung là Địa Cầu, con người sinh sống ở 24 nơi, được đặt tên theo thứ tự là thành phố A, thành phố B,...thành phố Z.

Tuy ngôn ngữ đã được thống nhất nhưng ngôn ngữ nguyên thủy của mỗi quốc gia vẫn được một số cư dân của quốc gia họ nhớ đến. Mỗi một thành phố sẽ phân chia diện tích và dân số tương đối đồng đều, Địa Cầu ngày một phát triển, máy móc có ở khắp mọi nơi, những phương tiện dùng ánh sáng Mặt Trời được sử dụng ngày càng nhiều, tuy nhiên, điện được tạo ra nhờ nước và gió vẫn được duy trì sử dụng.

Dù vậy, một nguy cơ mới lại đang đe dọa tới địa cầu bởi một chủng xác sống sắp xuất hiện để tàn phá thế giới loài người. Cô gái trẻ Phạm Uyển Lâm một lần đã làm nũng đòi bố mình cho miếng ngọc gia truyền để mang đi bên người lúc du lịch, không ngờ khi đang chơi trò chơi trốn dưới một hồ sâu thì có một tiên nhân râu trắng xuất hiện.

Tự xưng là tổ tiên của Phạm gia, ông ta kể gia tộc trước đây đều tu tiên, nhưng dần dần linh khí trời đất không còn thích hợp để tu luyện nữa, tuy nhiên, ông cùng 4 bằng hữu đã tính ra được trong tương lai, con cháu chúng ta sẽ gặp phải kiếp nạn, mọi người gọi đó là diệt chủng. Con người sẽ trở nên mạnh hơn, đồng thời phải đối phó với những sinh vật không biết tên và sống trong tình cảnh thiếu thốn thức ăn, nước uống. Cho nên, họ đã phong ấn vào 5 miếng ngọc chứa đầy linh khí, thời điểm một trong 5 gia tộc mở ra phong ấn này, nhìn thấy lời dặn của tổ tiên, chứng tỏ kiếp nạn đã đến, chỉ khi hợp lực sức mạnh 5 người được ngọc lựa chọn trong 5 gia tộc lại với nhau, mới có thể dẫn dắt loài người vượt qua kiếp nạn.

5 gia tộc bao gồm: Ngô, Nguyễn, An, Trịnh và Phạm gia

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thế Giới Năm 2100

Năm 2100, thế giới chỉ còn một vài nơi có thể sinh sống, con người chung sống hòa bình, không phân biệt quốc gia, dần dà mọi người thống nhất dùng chung một loại ngôn ngữ, tính đến nay đã được hơn 50 năm.

Mực nước biển dâng cao, diện tích đất liền đã ít nay càng ít hơn. Các quốc gia trên thế giới rất nhanh đàm phán tìm giải pháp, con người chỉ có thể đoàn kết lại để sống sót, đến thời điểm hiện tại, thế giới này gọi chung là Địa Cầu, con người sinh sống ở 24 nơi, được đặt tên theo thứ tự là thành phố A, thành phố B,...thành phố Z.

Tuy ngôn ngữ đã được thống nhất nhưng ngôn ngữ nguyên thủy của mỗi quốc gia vẫn được một số cư dân của quốc gia họ nhớ đến. Mỗi một thành phố sẽ phân chia diện tích và dân số tương đối đồng đều, Địa Cầu ngày một phát triển, máy móc có ở khắp mọi nơi, những phương tiện dùng ánh sáng Mặt Trời được sử dụng ngày càng nhiều, tuy nhiên, điện được tạo ra nhờ nước và gió vẫn được duy trì sử dụng.

Con người đang chuẩn bị đưa vào sử dụng loại nước uống năng lượng, một lọ có thể giúp người trưởng thành duy trì hoạt động suốt cả ngày, loại nước này bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng cần thiết, thay thế cho thức ăn hàng ngày. Những nhà lãnh đạo là tầng lớp tiên phong trong việc sử dụng loại nước uống này, một số ít ý kiến không tán thành việc bỏ đi nhu cầu ăn uống bình thường của nhân loại, cho nên việc sản xuất hàng loạt tạm thời trì hoãn, vì nếu đột ngột bỏ đi việc dùng lương thực sẽ ảnh hưởng đến một bộ phận không nhỏ những người sinh sống dựa vào việc trồng trọt, chăn nuôi, mở nhà hàng...

Cùng lúc đó, một nhóm nhà khoa học đã tuyên bố thí nghiệm thành công người máy dị năng, những người máy này có thể phóng ra lửa, nước, đây chỉ là

thành công bước đầu, họ hy vọng sẽ tạo ra được càng nhiều dị năng hơn nữa, trong tương lai có thể thay các bộ phận người máy vào cơ thể người để con người ngày càng mạnh mẽ. Ý tưởng vừa đưa ra đã thành công thu hút sự quan tâm của đông đảo người dân trên Địa Cầu.

Trong ký túc xá Đại học thành phố Z, một cô gái buộc tóc cao, đôi mắt to tròn đầy tò mò, mặc bộ đồ leo núi màu tím đang ngẩn ngơ ngồi ngắm miếng ngọc gia truyền trong tay. Mấy hôm trước về thăm nhà cô đem về một miếng ngọc mình mua được tại trung tâm thương mại, thời đại này mọi người ưa chuộng trang sức bằng những vật liệu tiên tiến, có độ bền cao, quan trọng là đẹp mắt hơn nhiều so với loại vàng, bạc, ngọc này. Trong lúc hứng thú nhất thời cô đã mua một miếng ngọc giả, định mang về cho baba xem, trùng hợp baba đang tự tay lau chùi miếng ngọc gia truyền của gia tộc, nghe đâu là do tổ tiên để lại. Mà miếng ngọc cô mang về đúng là đồ bỏ đi, nhưng cô vẫn mặt dày nhờ baba nhân tiện làm sạch giúp, baba cười đồng ý, còn tưởng cô yêu thích ngọc nên cho cô mang miếng ngọc gia truyền đi.

Baba cô tên Phạm Vinh Cơ, là người đứng đầu Phạm gia. Nhưng hiện tại, quan niệm về gia tộc của đại đa số mọi người đều đã biến mất, quốc gia nguyên thủy của bọn họ cũng dần quên mất, mỗi người đều thích sống tự lập. Là người đứng đầu Phạm gia, ba cô phải gánh vác trọng trách lo lắng cho những người họ Phạm trong gia tộc, tuy rằng rất nhiều người trong số đó chỉ xuất hiện lúc cần nhờ vả, nhưng so với toàn bộ Địa Cầu, một gia tộc còn được duy trì như Phạm gia hiện nay là cực kỳ hiếm, công lao của baba trong đó thực sự rất to lớn.

Còn về miếng ngọc gia truyền, đối với người yêu thích sưu tập đồ cổ mà nói đây là món bảo vật vô giá, những người biết nhìn đồ cổ và yêu thích ngọc không phải tùy tiện muốn gặp là gặp được, mà những người trong gia tộc hình như cũng quên đi sự tồn tại của vật gia truyền, chỉ để người đứng đầu gia tộc thay phiên bảo quản. Trong nhà baba thương cô nhất, nên không chút chần chừ đem miếng ngọc cho cô cầm đi, khi nào chán thì mang trở về cho ông là được.

Mẹ và anh hai nhìn thấy cũng không ý kiến gì, ai bảo cô là bảo bối trong nhà, từ nhỏ đến lớn muốn gì được nấy làm gì. Trở về thực tại, miếng ngọc cô nắm trong tay khiến cô có cảm giác kỳ lạ, cứ muốn...đập vỡ nó, vâng, chính xác là đập bể nó, vì tối qua cô đang ngủ bỗng nhiên nó nóng lên, hại cô giật mình thức dậy, khiến cô sáng nay phải tham gia cắm trại trên núi mà không có tinh thần, còn xém chút nữa bị phỏng. Cô quyết định khi trở về sẽ mang nó trả lại, nhất định là miếng ngọc có vấn đề, trở về phải hỏi baba lại lịch miếng ngọc, đồ cô quá có khi lại bị dính cái gì không sạch sẽ, mặc dù thế giới đã trở nên tân tiến rồi nhưng cô vẫn cứ tin vào những chuyện tâm linh, ma quỷ, người như cô ở hiện tại sắp được liệt vào sách đỏ cần được bảo vệ rồi.

“Uyển Lâm, chuẩn bị xong chưa, mau xuống tập hợp cùng mọi người đi” bạn cùng phòng đang lên tiếng gọi Phạm Uyển Lâm ngồi ngơ ngác từ sáng sớm đến giờ.

“À, ờ, mình xuống ngay đây”. Uyển Lâm vội vã nhét miếng ngọc vào ba lô, chạy xuống tập hợp. Lớp cô tổ chức cắm trại trên núi 2 ngày 1 đêm, cô bạn cùng phòng của cô mới trở về phòng sáng nay nên không hay biết gì về chuyện miếng ngọc, thật ra nguyên nhân chính khiến cô mất ngủ không chỉ là vì miếng ngọc làm cô suyết phỏng, mà còn vì cô phải ngủ một mình trong ký túc xá. Trước giờ cô nhát gan, không thích ngủ một mình, không xem phim ma, phim kinh dị, nhưng lại đặc biệt yêu thích phim Zombie, cảm thấy Zombie không đáng sợ bằng con người hay ma cô. Bởi vậy mới nói cô là nhân vật cần có tên trong sách đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lời Tiên Tri

Chuyến cắm trại lần này là hoạt động thường niên dành cho những sinh viên sắp tốt nghiệp, nhằm lưu lại những kỷ niệm đẹp và tinh thần đoàn kết vượt qua thử thách cho cả lớp. Thế giới ngày nay con người rất quan tâm đến cây xanh, đến nỗi những kẻ phá hư cây xanh có thể bị bắt vào tù. Dù thế giới có phát triển đến đâu thì muốn cải thiện không khí cũng là một việc hết sức khó khăn, chỉ có thể cố gắng duy trì nhiều cây xanh và hạn chế gây ô nhiễm không khí.

Bảo vệ thì bảo vệ, nhưng mà ai có thể nói cho cô biết cái quái gì đang xảy ra được không? Tại sao lại phải giấu vài người đi, sau đó để những người còn lại tìm kiếm? Giấu kho báu không phải hấp dẫn hơn sao? Còn có tại sao cô lại bắt trúng là thăm trở thành “nạn nhân” mất tích trong rừng? Nghĩ tới đây thôi thì cô đã nhận ra mình đang ngồi một mình dưới hồ, chờ mọi người đến cứu. Đây cũng là thử thách “thường niên” mà khóa nào cũng gặp phải, thật là...vớ vẩn. Dù hoạt động được tổ chức thường xuyên, an toàn cũng được đảm bảo, nhưng ai dám chắc 100% là sẽ không có tai nạn bất ngờ gì xảy ra không, giống như hiện tại, trong lúc tức giận Uyển Lâm đã cào vào cái hồ chết tiệt và chảy một ít máu.

Đưa tay lục lại ba lô, lấy bông băng và thuốc chuẩn bị băng bó, vô tình chạm trúng miếng ngọc trong ba lô, lần này không chỉ miếng ngọc nóng lên mà nó còn phát sáng, khiến Uyển Lâm không thể mở mắt. Đến khi mở mắt ra, cô nhìn thấy một ông lão mặc y phục màu trắng, chòm râu dài, khuôn mặt hiền từ, đang đứng trước mặt cô vừa cười vừa vuốt chòm râu cá tre, khụ, là chòm râu dài bạc trắng, phong cách giống hệt ông tiên trong mấy câu truyện cổ tích, nhưng thật ra cảm giác đầu tiên của cô là giống ma hơn, nếu không phải ông kịp lên tiếng thì cô đã la toáng lên rồi.

“Đừng sợ, ta là tổ tiên của con, ta có vài lời muốn nói với con”. Ông lão cố nặn ra khuôn mặt hiền từ nhất có thể để nói với Uyển Lâm.

Uyển Lâm tìm kiếm xung quanh, không biết điều khiển ở chỗ nào, sao lại có hình ảnh ảo xuất hiện ở đây, không lẽ đây cũng là thử thách?

“Ta không phải như những gì con đang nghĩ đâu. Bây giờ con hãy nghe kỹ những lời ta nói, cố gắng ghi nhớ đừng để sót chi tiết nào. Gia tộc chúng ta

trước đây đều tu tiên, nhưng dần dần linh khí trời đất không còn thích hợp để tu luyện nữa, tuy nhiên, ta cùng 4 lão đầu tử, khụ, là bằng hữu của ta, đã tính ra được trong tương lai, con cháu chúng ta sẽ gặp phải kiếp nạn, mọi người gọi đó là mạt thế, con người sẽ trở nên mạnh hơn, đồng thời phải đối phó với những sinh vật không biết tên và sống trong tình cảnh thiếu thốn thức ăn, nước uống. Cho nên, chúng ta phong ấn vào 5 miếng ngọc chứa đầy linh khí, thời điểm một trong 5 gia tộc mở ra phong ấn này, nhìn thấy lời dặn của tổ tiên, chứng tỏ kiếp nạn đã đến, chỉ khi hợp lực sức mạnh 5 người được ngọc lựa chọn trong 5 gia tộc lại với nhau, mới có thể dẫn dắt loài người vượt qua kiếp nạn.”

“5 gia tộc bao gồm: Ngô, Nguyễn, An, Trịnh và Phạm gia. Mỗi gia tộc giữ một miếng ngọc có công dụng khác nhau. Miếng ngọc của Ngô gia có thể chứa được sinh vật sống, bao gồm cả con người, nhưng trong đó là sa mạc, ánh nắng gay gắt, sinh vật sống vào đó không thể mang theo thức ăn, nước uống. Gia tộc họ Nguyễn có không gian có thể trồng trọt, trồng được tất cả loại cây có thể ăn. An gia thì chỉ có thể trồng thảo dược, chúng ta đã trồng sẵn trong đây rất nhiều loại thảo dược, có thể luyện đan, hữu dụng cho các con sau này. Còn Trịnh gia có không gian chứa nước, nước này đặc biệt ngon ngọt, ta đã uống qua rất nhiều lần rồi. Cuối cùng là miếng ngọc mà con đang giữ, cũng là miếng ngọc tốt nhất trong 5 miếng ngọc của các gia tộc.”

“Nha đầu, nào ngồi, ngồi xuống, từ từ ta kể cho con nghe nguyên nhân phân chia từng miếng ngọc và công dụng của miếng ngọc nhà Phạm gia ta. Còn nhớ năm đó, khi chúng ta tìm thấy những miếng ngọc này, phát hiện ra không gian bên trong, mọi người không ngừng tranh luận xem ai sẽ giữ miếng ngọc nào. Cuối cùng chúng ta lựa chọn quyết đấu phân thắng thua. Đó là một đêm trăng tròn, bla bla bla (lược bỏ 5000 từ)...”

Trong lúc ông đang lải nhải miêu tả tình cảnh chiến đấu ác liệt của mình, Uyển Lâm vẫn còn đang trong quá trình tiếp thu tin tức tổ tiên để lại, cũng không biết có nên tin hay không, sao lại có chuyện thần kỳ như vậy. Đối với cuộc chiến “anh dũng” của tổ tiên mình, cô không chút nào hứng thú, thật hy vọng có thể xả nhanh cho qua đoạn này, cũng một lão tổ tiên mình có thể lải nhải này giờ.

Kể xong cuộc chiến của mình, ông lão mới bắt đầu nói đến công dụng của miếng ngọc: “Miếng ngọc của gia tộc ta chứa không gian có thể trữ vật, ngoại trừ sinh vật sống, tất cả đều có thể bỏ vào đó, đó là không gian độc lập, không bị ảnh hưởng bởi thời gian, tất cả những thứ con bỏ vào đều sẽ nguyên vẹn như ban đầu, chỉ cần con tập trung tinh thần, sẽ có thể cảm nhận được sự tồn tại của không gian. Haizzz cũng vì giành được miếng ngọc này mà ta đã bị 4 lão bằng hữu cô lập một thời gian. Tuy nhiên, cả 5 miếng ngọc đều phải dựa vào người được nó lựa chọn, người đó càng mạnh, không gian sẽ càng lớn và ngược lại. Khi đại họa giáng xuống, một không gian khác nữa sẽ được mở ra, nơi đó chứa rất nhiều thứ hữu ích, mỗi lần sẽ xuất hiện ở một nơi bất kỳ, mỗi năm chỉ xuất hiện một lần vào đêm trăng tròn nhất, và chỉ có 10 người đầu tiên đến đó mới có thể tiến vào. Nhưng mà theo ta được biết, số người trở ra được là cực kỳ ít, con hãy cẩn thận với không gian đó. Những gì cần nói ta đã nói hết rồi, nha đầu, con chính là người được lựa chọn, hãy cố gắng bảo vệ mọi người. Nhớ kỹ, đừng làm đường lạc lối.”

Khi sắp biến mất đột nhiên ông lão nói thêm một câu: “Ta có để vào không gian một thanh kiếm tốt, sẽ giúp ích cho con sau này.”

Uyển Lâm lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, chưa thấy ai để lại lời nhắn dài lê thê như vậy. Lúc đầu cô cũng có nghi ngờ, nhưng khi thử đặt câu hỏi hay tìm cách cắt ngang lời ông đang nói (đoạn miêu tả cảnh đánh nhau “anh dũng”), ông hoàn toàn không phản ứng. Nhưng nếu như đây đúng là lời nhắn từ mấy ngàn năm trước, tại sao ông lại biết người được chọn là một nha đầu?

Miếng ngọc lúc này đã biến mất, thay vào đó lên trong lòng bàn tay cô có một chấm đỏ, lẽ nào miếng ngọc đã dung hợp vào người cô? Chuyện phiến não vút sang một bên, Uyển Lâm tập trung tinh thần nhìn vào không gian, đầu tiên là lấy thanh kiếm ra nhìn. Đúng là bảo kiếm, sáng lấp lánh, ừ vì không có kinh nghiệm nên Uyển Lâm cho rằng kiếm sáng lấp lánh chính là kiếm tốt. Thời đại này đã nghiên cứu ra nhiều vật liệu mới, những thứ như gang, sắt, thép càng ngày càng ít xuất hiện, muốn mua một thanh kiếm bình thường phải đến cửa tiệm gia truyền, hoặc tiệm đồ cổ, trong 24 thành phố chắc có không quá 20 tiệm như vậy.

Bỏ kiếm trở vào không gian, nhìn kỹ trong đó một lần nữa, khoe miệng cô bắt đầu co rút. Nếu cô không nhìn lầm, trong đó chỉ toàn trái cây, trái cây và trái cây. Nếu tổ tiên cô đã biết trước kiếp nạn, tại sao không bỏ nhiều thứ một chút mà chỉ bỏ vào toàn là trái cây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Ngoại Truyện: Lão Tổ Tiên Phạm Gia

Ta họ Phạm, là một trong ngũ tiên có thực lực mạnh nhất nơi đây. 5 người chúng ta quen biết đã rất lâu, cùng nhau uống rượu, du ngoạn nhân gian, hóng hớt chuyện thiên hạ, những tưởng ngày tháng của kẻ tu tiên cứ như vậy trôi qua, cho đến khi 5 người chúng ta cùng tiên đoán ra kiếp nạn của mấy ngàn năm sau.

Cảnh tượng cả 5 chúng ta nhìn thấy vô cùng thê thảm, là những người đứng đầu, chúng ta không thể xem như không có chuyện gì xảy ra, phó mặc cho số phận, chỉ có thể dùng chút sức lực của mình giúp con người sống sót tốt hơn. Vì thế, chúng ta lên kế hoạch, quay lại hồng trần, tạo dựng gia tộc cho riêng mình, để con cháu chúng ta, thay chúng ta gánh vác trọng trách của loài người.

Lập gia đình, sinh con, có nghĩa là chúng ta từ bỏ tu vi, sống như người bình thường, tuổi thọ cũng là hữu hạn. Quyết định xong chúng ta bắt đầu chuẩn bị, đầu tiên phải tìm được thứ có ích cho gia tộc sau này. Có lẽ ông trời cũng đồng tình với chúng ta, nên đã cho chúng ta tìm được 5 mảnh ngọc chứa không gian hiếm có, chúng kẹt trong một tảng đá bị vỡ ra, suýt chút nữa chúng ta đã bỏ qua nó, cũng nhờ ta hiếu kỳ, nghe tiếng nổ long trời lở đất mau chóng chạy đến xem. Nghe đâu trong tảng đá nháy ra một con khí gì gì đó, nói chung chuyện sau này ta không quan tâm, trước mắt điều chúng ta để ý là việc phân chia 5 miếng ngọc này.

Mọi người sau một hồi tranh luận kịch liệt, chủ yếu là ai cũng muốn lấy được đồ tốt về cho con cháu sau này. Cuối cùng chúng ta quyết định phân chia dựa vào thực lực, quyết đấu 5 người một lúc, ai trụ lại cuối cùng sẽ có quyền quyết định.

4 kẻ kia đều là người nham hiểm, biết rõ ta là người yếu nhất nên tìm cơ bắt chết ta. Nhưng họ đã quên mất, trong 5 người thì ta là người có năng lực tiên đoán mạnh nhất. Những gì họ thấy ta cũng thấy, những gì ta thấy chưa chắc họ đã thấy, tuy không phải tất cả nhưng cũng nhiều hơn họ. Vì thế ta vận dụng năng lực của mình, xem trước ai là kẻ chiến thắng, sau đó dùng chút thủ đoạn, à không, mưu kế, để giành chiến thắng cuối cùng.

Đó là một đêm trăng tròn, gió thổi xào xạc...(lại lượt bỏ 5000 từ). Tóm lại, vì 4 kẻ kia xem thường ta, nên họ chỉ lo đánh với nhau, cho rằng người trụ lại được cuối cùng trong 4 người, chỉ dùng một ngón tay thôi cũng có thể đánh bại được ta. Sai lầm lớn nhất của họ là đã đánh giá thấp đối thủ, mặc dù họ chưa từng xem ta là đối thủ (lệ rơi đầy mặt), nhưng họ lại quên mất năng lực tiên đoán của ta, hoặc có thể...họ cho rằng dù đoán được thì ta cũng không làm gì được. Cho nên, việc duy nhất ta làm chính là bỏ thuốc cho kẻ mạnh nhất, quan trọng là kéo dài thời gian phát tác, đợi đến khi 3 kẻ kia bị đánh bất tỉnh nhân sự, cũng là lúc được tính phát tác, ta liền nhân từ để cho tên đó có thời gian đi...nhà xí, sau khi xong việc hần chẳng còn sức đâu mà đánh với ta, ta liền để lại trên người hắn vài vết thương, sau đó trốn cả 4 tên lại, trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Trong suốt bao nhiêu năm không nhớ rõ mà ta sống, đây là lần ta cảm thấy tự hào nhất, cũng là lần ta thông minh nhất. Khi 4 người tỉnh dậy không dám tin vào kết quả cuối cùng, tên đánh thắng 3 kẻ kia cũng không dám nói lại chuyện đã xảy ra, phải nói rằng ta cực kỳ may mắn khi gặp được một kẻ mạnh mẽ, kiêu ngạo nhưng đầu óc không đủ dùng, thà rằng nhận thua chứ không để mọi người biết mình bị hạ được, phải đi nhà xí cả đêm khiến cho hắn không đánh lại ta. Đương nhiên, câu chuyện mà ta kể lại cho hậu nhân nghe là một phiên bản hoàn toàn khác, trong đó ta “anh dũng” thế nào, “lợi hại” ra sao, hahaha...hahaha...hahaha, khụ khụ, đắc ý quá nên cười đến phát ho.

Mang theo tâm trạng đè nén, chúng ta chia tay nhau, tự chuẩn bị cho con cháu của chính mình. Ta cũng không biết họ sẽ làm gì, riêng ta, ta đem những thứ ta có được bỏ vào không gian trong miêng ngọc, chủ yếu là vì đồ của ta không nhiều lắm, nên ta vào rừng hái ít trái cây, loại nào hái được ta đều hái, cộng thêm thanh kiếm bảo bối của mình, xem như chuẩn bị đầy đủ. Vì để cho con cháu thấy được ta lợi hại thế nào, ta đã cố gắng xem trước tương lai, thấy người mở phong ấn là một cô bé có mái tóc dài, buộc thật cao, đôi mắt to, khuôn mặt ngây thơ như trẻ con. Cố gắng lại cố gắng, thứ ta thấy được không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để ta khoắc lác một phen, trong lời nhắn ta để lại, ta có ý gọi cô bé là nhà đầu, còn giả vờ như đã biết cô bé đang suy nghĩ gì, tất nhiên ta cũng chỉ có thể làm được tới đó, còn việc cô bé đó có tin hay không thì ta cũng không biết.

Ta bắt đầu lập gia đình, trong mắt mọi người ta vẫn là một người mới hơn 40 tuổi, nào biết đầu được ta đã rất già rất già rồi. Ta làm việc gì cũng trẻ hơn mọi người một bước, khi ta lập gia đình thì 4 lão già kia đã có con rồi, nhưng cuối cùng ta đã làm được một việc trước bọn họ, đó là...chết trước.

Vì lúc ta cố gắng để nhìn thấy tương lai, ta đã tiêu hao rất nhiều tu vi, cho nên khi quay lại làm người bình thường, tuổi thọ của ta cũng hao tổn rất nhiều. Cho nên nói, muốn làm màu thì phải trả giá đắt, khụ khụ, nhưng 4 lão già kia lại cho rằng ta vì chuẩn bị cho con cháu mà dốc toàn lực nên mới tiêu hao tu vi, ta cũng không có mặt mũi nào mà giải thích, đành để họ khen ta một lần trước khi ta chết vậy.

Nói thì nói vậy chứ không phải nói chết là chết ngay, ta cũng lay lắt suốt một tháng mới chính thức ra đi, báo hại mấy lão già kia ban đầu còn bị thương, đến chia tay ta lần cuối, về sau lại cảm râm sao ta lại lâu đi như vậy. Trong lúc mọi người tụ họp đông đủ, có người đề nghị họp nhất 5 không gian lại, để con cháu sau này có thể trốn vào đó, không gặp nguy hiểm. Người này đã quên mất mục đích ban đầu của 5 người chúng ta, đó là tạo ra 5 gia tộc để dẫn dắt con người sống tốt, chứ không phải để bản thân 5 gia tộc được sống tốt. Dĩ nhiên 4 người chúng ta phản đối, khiến lão ấy tức giận bỏ đi, đến khi ta thực sự ra đi mới đến gặp mặt lần cuối.

Tâm nguyện của ta rất đơn giản, hy vọng con cháu ta sẽ lợi hại giống như ta, à không, phải lợi hại hơn ta gấp đôi, mà hình như vẫn chưa đủ, thôi, tóm lại chỉ cần con cháu ta có thể tự bảo vệ mình, hoặc ít nhất đừng giống như ta, chết sớm vì “làm màu” thì cũng đủ rồi.

“Vạn vật đều mang tính tuần hoàn, khi phát triển đến một mức độ nhất định, hoặc là bản thân nó tự phá hủy, hoặc là ngoại lực tác động dẫn đến phá hủy mọi thứ. Nhưng chung quy mọi thứ rồi sẽ bắt đầu lại từ đầu, lập lại một vòng tuần hoàn mới. Đó là lí do vì sao con người sau mấy ngàn năm nữa sẽ đối mặt với tận thế. 5 người chúng ta chỉ để lại lời nhắn khi tận thế đã chuẩn bị diễn ra, không cách nào ngăn cản được, cho nên không thể gọi là tiết lộ tiên cơ, làm thay đổi vận mệnh, mà chỉ có thể gọi là cảnh báo. Còn việc chúng ta chuẩn bị cho con cháu sau này, kỳ thực mọi người chỉ dặn dò con cháu bảo quản tốt vật gia truyền, cho nên tương lai 5 gia tộc có thể hợp lại với nhau hay không vẫn còn là một câu đố không lời giải. Vận mệnh của con cháu phải tự trông cậy vào bản thân chúng mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Người Trùng Sinh

Khi Uyển Lâm được bạn học tìm được đã là lúc hoảng hốt, trong 3 người bị giấu đi thì cô là người được tìm thấy trễ nhất, cũng là người khó tìm nhất, đến nỗi chút nữa mọi người phải nhờ người tổ chức chỉ vị trí của cô. Đây là do trong lúc nghe lời nhắn “ngủ ngủ” của vị tổ tiên nào đó, kết giới bảo vệ không cho người ngoài bước vào khiến bạn học của cô dù đi ngang qua chỗ giấu cô cũng không nhìn thấy hay nghe thấy gì.

Uyển Lâm miễn cưỡng chống chọi hết 2 ngày 1 đêm trên núi, sau khi trở về ngủ một giấc liền lập tức lên mạng tìm kiếm thông tin về mặt thể. Theo kinh nghiệm xem phim Zombie, đọc truyện, và cả những chuyện ly kỳ, bí ẩn mà cô từng đọc được, cô có thể hình dung mặt thể mà tổ tiên cô nói đến chính là dịch Zombie. Đừng xem thường phim Khoa học viễn tưởng nhé, có khi nó còn đi trước thời đại, mãi đến sau này khi những thứ đó xuất hiện người ta mới liên tưởng trở lại những bộ phim đó rồi cảm thán trí tưởng tượng của con người. Quay lại vấn đề chính, nếu thực sự tận thế, loại vi rút biến con người

thành Zombie cũng sẽ đồng thời giúp một số người mạnh hơn, như trong các tiểu thuyết mặt thể thường thấy, con người ta sẽ xuất hiện dị năng hệ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Cũng có nghĩa là, ý tưởng thay thế bộ phận cơ thể người thành máy móc để sở hữu dị năng, khiến con người trở nên mạnh hơn không cần thực hiện nữa mà sẽ có tự nhiên giúp con người hoàn thành.

Nhưng suy luận vẫn chỉ là suy luận, thực tế ra sao thì Uyển Lâm không thể biết được. Cùng lúc đó, cửa phòng ký túc xá vang lên tiếng gõ cửa. Cảm nhận đầu tiên khi Uyển Lâm nhìn thấy cô gái đứng trước cửa phòng mình chính là...cô ấy không phải là người đầu tiên thành Zombie đó chứ?

Cô gái mặc bộ váy màu vàng nhạt, tóc dài xỏa ngang vai, đôi mắt sừng như bóng đèn, cả người đều tiêu tụy, thiếu sức sống, giống như một thời gian dài không ngủ đủ giấc vậy. Hơn nữa còn đang chống tay vào tường thờ hồng học, nhìn là biết vừa chạy vội tới đây.

“Chào cô, tôi tên Như Ý, tôi có chuyện quan trọng muốn thương lượng với cô, có thể cho tôi vào phòng nói chuyện một lúc được không?”

Đối với người trước mắt, Uyển Lâm cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng là không biết nhau nhau lại bảo có chuyện quan trọng muốn nói, ai biết có ý đồ gì. Uyển Lâm trực tiếp đóng cửa phòng.

“Khoan đã” Như Ý lấy tay chặn cửa lại, bất chấp việc cánh tay bị cửa kẹp, tiếp tục nói: “Tôi biết về mặt thể, về Zombie, về rất nhiều chuyện sắp xảy ra, có thể giúp cô tránh được rất nhiều rắc rối, cô cho tôi vào trong đi có được không?”. Ngữ khí đã không còn kiên định như ban đầu mà mang theo chút sợ hãi cùng một chút van nài. Uyển Lâm không biết cô gái này là biết thật hay là theo dõi laptop cô sử dụng, nhưng cuối cùng vẫn mở cửa cho cô ấy vào, kèm theo cảnh cáo đừng hòng làm chuyện xấu trước mặt cô.

“Nói đi. Cô biết những gì?”. Mặc kệ cô ấy biết thật hay giả, trước hết phải nắm quyền chủ động, không thể để người này dùng những gì mình sắp nói để đặt điều kiện linh tinh vớ vẩn được.

Như Ý nuốt một ngụm nước bọt, cô gắng nói: “Tôi...tôi, thực ra tôi là người trùng sinh, tôi biết trước những chuyện sắp xảy ra, cũng có thể nói cho cô nghe tất cả, chỉ hy vọng cô có thể bảo vệ tôi đến nơi an toàn khi mặt thể tới.” Như Ý vừa nói vừa quan sát nét mặt Uyển Lâm, không biết cô ấy có chấp nhận điều này hay không.

Nhìn vẻ hoảng sợ cùng một chút mong đợi của người trước mắt, Uyển Lâm chau mày suy nghĩ, qua một khoảng thời gian, đến khi Như Ý sắp không kiên nhẫn được nữa, Uyển Lâm mới lên tiếng: “Tôi dựa vào đâu để tin những gì cô nói. Còn có...tôi không dám chắc có thể bảo vệ người khác, chỉ có thể giúp đỡ trong khả năng. Quan trọng nhất là, nếu cô không có thực lực, kể cả tôi hứa với cô những điều cô muốn thì sau này cô làm thế nào để tiếp tục sống?”

Mỗi một câu nói của Uyển Lâm đều rất thẳng thắn, tuy có chút khó nghe nhưng Như Ý lại càng có niềm tin hơn về người trước mắt, không dễ dàng tin tưởng người lạ cũng như không hứa những điều mình không nắm chắc.

Uyển Lâm không ngờ sau khi mình nói như vậy mà người này chẳng những không tức giận, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm. Máy hôm nay cô toàn gặp chuyện kỳ quái, không biết là may mắn hay bất hạnh nữa.

“Tôi có thể chứng minh tôi là người trùng sinh, bây giờ chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, có thể vừa lên xe trở về nhà cô vừa nói được không? Nếu không sẽ không kịp mất” Như Ý sau khi hồi phục tinh thần dần bình tĩnh nói chuyện rõ ràng hơn. Thấy Uyển Lâm vẫn còn dò xét mình, cô tiếp tục nói: “Hôm nay đúng 18h, mặt thể bắt đầu, tin tưởng tôi, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu”.

Uyển Lâm đứng dậy gọi điện thoại về nhà, kêu ba mẹ và anh trai ở nhà đợi cô, có chuyện quan trọng cần thương lượng, cô thu thập chút đồ đạc rồi cùng Như Ý lái xe về nhà. Tuy phương tiện đã phát triển tiên tiến nhưng diện tích mỗi thành phố bây giờ rất lớn, muốn về nhà phải mất gần 2 tiếng, lúc này lại là giờ tan làm buổi trưa nên có chút khó đi chuyển.

Vừa bước lên xe, nhìn lại trường học, phố xá, Như Ý như lâm vào hồi ức, đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy những thứ này? Nhớ lại những năm sống ở mặt thể, cô không nhận được mà rơi nước mắt, bắt đầu kể lại những chuyện cô đã trải qua ở mặt thể, giờ phút này cô xem Uyển Lâm như một người bạn có thể chia sẻ những chuyện đã qua với mình.

Uyển Lâm mở máy ghi âm để ghi lại những lời Như Ý nói, nếu là thật sau này có thể tham khảo, nhìn đủ loại biểu cảm của Như Ý, có đau lòng, có khủng hoảng, sợ hãi, lại có chút chờ mong và hy vọng đặt vào mình, Uyển Lâm có 8 phần tin tưởng vào những gì Như Ý nói.

Câu truyện của Như Ý rất dài, dù sao cô ấy đã sống ở mặt thể 3 năm nhưng cuộc sống đó thực sự quá thâm thúy. Vừa lái xe, vừa nghe Như Ý nói, Uyển Lâm không chế cảm xúc của bản thân, bình tĩnh lái xe về nhà. Trong câu chuyện của Như Ý, 2 người họ không hề quen nhau, những gì của Uyển Lâm mà Như Ý biết được chỉ thông qua lời kể của người khác, nhưng đó cũng là một câu chuyện đầy máu và nước mắt, chỉ có như thế Uyển Lâm mới có thể đứng ở vị trí cao, cùng những người khác dẫn dắt loài người vượt qua, chính vì Uyển Lâm là kẻ mạnh nên khi vừa trùng sinh trở về, điều đầu tiên Như Ý làm chính là tìm Uyển Lâm để nương tựa.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mạt Thế Của Kiếp Trước

Đó là một ngày bình thường như bao nhiêu ngày khác. Đoàn cắm trại của sinh viên năm cuối vừa trở về trường, có người quay về nhà nghỉ ngơi, có người ở lại ký túc xá. Như Ý và bạn cùng phòng đều ở ký túc xá, dự định ngủ một giấc, sau đó cùng vài người bạn khác liên hoan chia tay.

5 giờ 30 phút chiều, thời tiết chuyển biến kỳ lạ, một làn sương mù bao phủ ở trên không trung, những phương tiện bay trên không không thể nhìn thấy gì, đành phải đáp xuống đất, giao thông trở nên hỗn loạn. Một trận mưa to rơi xuống không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào kèm theo tiếng sấm chớp đùng đùng, trên mạng mọi người đang xôn xao vì diễn biến kỳ lạ này. Hơn 20 phút sau cơn mưa kết thúc, nhưng sóng điện thoại và internet lúc này lại biến mất, không cách nào sử dụng được.

Đúng 6h chiều, khi đang chuẩn bị ra ngoài, Như Ý và bạn cùng phòng nghe rất nhiều tiếng thét chói tai phát ra từ bốn phía. Khi nhìn xuống từ cửa sổ, cả 2 không thể tin vào mắt mình. Dưới sân trường là những người di chuyển chậm chạp đuổi theo những người khác, có những người không chạy thoát bị bắt lại, bị cắn xé, cảnh tượng hết sức máu me, thảm thiết, nhưng khi người sống bị cắn chết sẽ tự động bị bỏ qua, chỉ chốc lát sau số người bị cắn chết nhanh chóng đứng dậy “săn mồi”, khiến cho số lượng kẻ đi săn ngày càng nhiều.

Trên hành lang ký túc xá cũng đang gặp phải tình trạng tương tự, Như Ý nhanh tay kéo rèm cửa, sau đó lao thẳng ra phía cửa chính đóng chặt lại, vừa lúc có một kẻ đi săn người đang chuẩn bị xông vào, chậm chút nữa thôi là cả 2 đã không thoát kịp rồi. Tiếng tông cửa rất lớn, 2 cô gái sợ hãi trốn vào một góc, nhưng chỉ khoảng 10 giây sau đã không còn âm thanh gì nữa cả.

Một đêm không yên bình, suốt cả đêm là tiếng thét, tiếng cầu cứu, tiếng bước chân của những kẻ đi săn. Hành động của những người này giống hệt Zombies trong các bộ phim, nhưng xem phim và chứng kiến ngoài đời thực là hai cảnh tượng khác biệt hoàn toàn.

Đến rạng sáng, khi lên nhìn từ cửa sổ, Như Ý đã không còn nhìn thấy người sống sót nào, chỉ có Zombies vật vờ di chuyển, tốc độ còn chậm hơn so với đêm qua. Như Ý cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để chạy trốn, nhưng cô bạn cùng phòng lại không đồng ý, bảo rằng muốn ở lại chờ bạn trai mình đến đón. Mặc dù trong lòng rất sợ hãi nhưng Như Ý biết rằng, ngay lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình, thế là ăn qua loa vài thứ có sẵn trong phòng, mang theo ít vật dụng, thêm một con dao trên tay, Như Ý nhìn qua khe cửa không thấy Zombies, từ từ mở cửa xông thẳng ra ngoài, cô bạn cùng phòng cũng nhanh tay khóa cửa lại.

Lúc này đám Zombies đang tập trung tại cuối hành lang, có lẽ nơi đó cũng có người sống sót nhưng vô tình bị chúng phát hiện. Như Ý chạy một đường ra khỏi ký túc xá liền gặp một đám người cũng đang chạy trốn, cô gia nhập cùng bọn họ, thoát khỏi trường học, về sau lại di chuyển đến căn cứ của Chính phủ thành lập, đến năm thứ 3 mạt thế, cô bị người khác bỏ rơi, chết giữa bầy Zombies.

Do chỉ là một dị năng giả hệ không gian, dự trữ đồ dùng cho cả đội nên Như Ý luôn được người khác bảo vệ, tin tức cũng không linh thông, không có quyền lực gì. Kiếp trước Như Ý được nghe mọi người nhắc nhiều về Uyển Lâm, là người dẫn đầu một nhóm dị năng giả thực lực mạnh mẽ, họ cũng sở hữu những dị năng biến dị đặc biệt, Như Ý chỉ biết Uyển Lâm là hệ hóa biến dị, còn thực lực cụ thể ra sao thì cô không biết rõ, nhóm của Uyển Lâm cũng rất bí ẩn, họ chỉ nổi tiếng khi tự xây dựng căn cứ, đối xử công bằng với mọi người, nhưng chưa kịp đến căn cứ của họ thì Như Ý đã chết.

Qua những gì Như Ý kể, Uyển Lâm biết được một số tin tức quan trọng. Mạt thế đến, một số người trở thành Zombie, không có ý thức, chỉ có bản năng là tìm thức ăn, bất kỳ vật sống nào cũng sẽ trở thành thức ăn của chúng. 3 ngày đầu của mạt thế, Zombies di chuyển rất chậm chạp, nhưng sức lực lại lớn hơn người thường, cũng không biết đau, chỉ có thể giết chúng bằng cách chặt đầu hoặc đập nát đầu. Dưới ánh Mặt Trời chúng di chuyển càng khó khăn hơn ban đêm, nhưng bắt đầu từ ngày thứ 4 trở đi, chúng đã có thể hoạt động bình thường, bằng với tốc độ di chuyển của một người trưởng thành khỏe mạnh.

10 ngày sau đó, một số Zombies bắt đầu tiến hóa, trở thành Zombie cấp 1, trong não xuất hiện tinh hạch, trở nên lợi hại hơn những con Zombies khác. Thêm nửa tháng sau, con người bắt đầu phát hiện có cả động vật biến dị, thực vật biến dị, chúng còn mạnh hơn cả Zombie biến dị cùng cấp. Đến khi Như Ý chết, Zombie cấp cao nhất được phát hiện là cấp 6, đã có thể điều khiển một số đồng loại của chúng.

May mắn là khi mạt thế bắt đầu, có một số người thức tỉnh được dị năng, bao gồm dị năng hệ lôi, hỏa, thủy, băng, phong, mộc. Còn một số dị năng đặc biệt như không gian để trữ đồ vật, dị năng cường hóa một số bộ phận cơ thể người, ví dụ như mắt, có thể nhìn xa hơn người thường, tai nghe được âm thanh xa hơn, hoặc tay, chân, giúp chúng trở nên cứng rắn, mạnh mẽ hơn, giống như được bọc lớp kim loại, Zombies không thể gây thương tổn được, sức lực của bộ phận được cường hóa cũng tăng lên đáng kể. Ngoài ra còn có hệ chữa khỏi có thể chữa lành vết thương do Zombies gây ra, đặc biệt là dị năng hệ tinh thần, dị năng này có thể tạo ra ảo giác đánh lừa Zombies, người có năng lực mạnh có khả năng trực tiếp đánh vỡ tinh hạch trong đầu Zombies tiến hóa, thậm chí đánh vỡ hệ thần kinh của những dị năng giả cấp thấp hơn. Những người sở hữu dị năng này đều là những người cực kỳ mạnh mẽ.

Mỗi dị năng giả có cách sử dụng dị năng khác nhau, chủ yếu do bản thân họ tự nghĩ ra, tinh hạch của Zombies giúp dị năng giả thăng cấp, nhưng ban đầu do sử dụng quá nhiều tinh hạch, một số dị năng giả tuy thăng cấp rất nhanh, càng về sau thăng cấp lại càng khó, người điên cuồng hấp thu quá nhiều tinh hạch trong thời gian ngắn, trực tiếp trở thành Zombie.

Con người ngày càng mạnh mẽ thì Zombies cũng không thua kém, khi Zombies đạt cấp 1, chúng đã có thể xuất hiện dị năng tương tự như con người, một số chúng thậm chí còn có song hệ, tam hệ dị năng. Zombie cấp 5 có thể kêu gọi một số Zombie bình thường, Zombie cấp 6 điều khiển được thêm Zombie cấp 1, 2 làm việc cho chúng. Khi Như Ý chết đã xuất hiện đến Zombie cấp 6, chúng đã có suy nghĩ, tư duy riêng, kêu gọi Zombies cấp thấp hơn, tập hợp tấn công căn cứ.

Phải biết rằng nếu như mạt thế thực sự xảy ra thì những tin tức này là cực kỳ quan trọng. Còn có việc Như Ý trùng sinh trước khi mạt thế xảy ra và tìm đến cô chắc chắn không phải ngẫu nhiên. Ở trên người Như Ý phải có thứ gì đó đặc biệt hoặc là có nhiệm vụ gì đó quan trọng thì cô mới trở thành người may mắn được trùng sinh trở lại.

Tạm gác mỗi nghi vấn qua một bên, Uyên Lâm nói với Như Ý: “Tôi còn một vài thắc mắc, cô có thể giải đáp giúp tôi được không?”

“Có thể”. Lúc này Như Ý đã bình tĩnh hơn, cô biết mình đã quay trở lại, có thể bắt đầu lại lần nữa, nên rất hợp tác với Uyên Lâm.

“Tốt, vậy tôi hỏi nhé, dấu hiệu ban đầu khi biến thành Zombie và dị năng giả là gì?”

“Cả 2 loại ban đầu đều sốt nhẹ, nhưng thời gian càng dài người trở thành Zombie sốt càng nặng, người trở thành dị năng giả sẽ càng khỏe mạnh, cơ thể sẽ tràn đầy năng lượng, trở nên mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều”

“Làn sương mù khiến các phương tiện không thể bay kéo dài bao lâu?”

Như Ý lắc đầu “Cái đó tôi không biết, ít nhất lúc tôi chết con người chỉ có thể di chuyển trên mặt đất, cuộc sống quay lại thời kỳ lạc hậu, vật tư thiếu thốn, những thứ dùng ánh sáng Mặt Trời đều không còn sử dụng được, điện cung cấp nhờ sức gió và nước phải mất một thời gian mới sử dụng lại được. Ngoài gang, sắt và thép, những vũ khí làm bằng vật liệu khác đều không tiêu diệt được Zombies, nói đơn giản là những vật liệu mới gì đó ở thời đại này đều bỏ đi hết”

“Người bị Zombie cắn chết sau bao lâu thì trở thành Zombie?”

“10 giây”

“Nếu bị cắn hoặc cào trúng thì tỷ lệ trở thành Zombie là bao nhiêu và sau bao lâu thì hoàn toàn biến đổi?”

“50%, một số người còn có thể thức tỉnh dị năng, nếu không thì sau 4 giờ sẽ trở thành Zombie”

“Dị năng chữa khỏi có chắc chắn chữa khỏi 100% không?”

“Không chắc chắn, còn tùy thuộc vào cấp bậc của dị năng giả đó, cấp càng cao thì khả năng chữa khỏi càng cao, nếu gặp vết thương nặng thì rất khó chữa được”

“Tại sao gần một tháng xảy ra mặt thể mới phát hiện động thực vật biến dị?”

“Vi động vật biến dị đều là từ trên núi di chuyển xuống, những vật nuôi tại nhà hay sở thú đều bị Zombies thời kỳ đầu tiêu diệt hoặc con người bắt làm thực phẩm. Những vật nuôi đó chỉ trở thành Zombies cơ bản, không có năng lực đặc biệt, chỉ có những con thú biến dị từ trên núi xuống mới có dị năng. Thực vật biến dị thì lại càng ít, quan trọng là những ai gặp phải nó đều không chạy thoát nên sau này người ta mới phát hiện ra. Nếu Zombie, động vật, thực vật biến dị cùng cấp đánh nhau thì thực vật sẽ giành phần thắng, tiếp theo là động vật, rồi mới đến Zombie. Động vật biến dị có thể làm thức ăn, thịt của chúng chứa rất nhiều năng lượng, rất có lợi cho dị năng giả.”

“Cách thăng cấp của Zombie là gì?”

“Ăn thịt dị năng giả hoặc cắn nuốt đồng loại”

“Căn cứ Chính phủ được đặt ở những nơi nào?”

“Mỗi thành phố đều có một căn cứ. Nhưng khi mặt thể bùng nổ không bao lâu, cả thành phố A đều bị tiêu diệt, nguyên nhân thì tôi cũng không biết rõ. Sau khi hay tin cả thành phố không còn người sống sót, có một số nhóm dị năng giả đến đó tìm kiếm vật tư hữu dụng nhưng cũng không ai quay trở lại được, nghe nói Zombies nơi đó cực kỳ lợi hại, về sau chúng bắt đầu di chuyển đến các thành phố lân cận tìm thức ăn.”

Uyên Lâm trầm ngâm trong chốc lát. Cả một thành phố đều không còn người sống sót, cũng không biết rõ nguyên nhân, điều này thực sự kỳ lạ, hơn nữa thành phố A còn là nơi phát triển nhất, có nền khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, đồng thời Zombies nơi đó cũng mạnh nhất. “Vậy căn cứ của thành phố Z sẽ nằm ở đâu? Do ai lãnh đạo?”

“Nằm ở phía Tây, nơi tiếp giáp với thành phố Y. Người đứng đầu tên là Bạch Khởi, vì tôi đi theo nhóm trưởng tìm người thân nên sống ở căn cứ thành phố Y, chỉ biết 3 năm sau cô và nhóm dị năng giả của cô mới thành lập thêm một căn cứ khác.”

Như Ý phân vân một chút rồi nói tiếp: “Thật ra lúc mọi người biết đến cô, cô đã bị hủy dung, cha mẹ cô cũng không còn, cô và anh trai là 2 thành viên trong đó, ngoài ra còn một người tên Ngô Thiên Kỳ, An Diệu. Khi căn cứ của cô thành lập vật tư hết sức sung túc, lại không bắt công với người thường, dung túng cho dị năng giả như những căn cứ khác nên rất được hoan nghênh.”

Cảm xúc của Uyên Lâm hơi biến đổi. Cha mẹ cô mất, cô còn bị hủy dung? 2 người đồng đội, một người họ Ngô, một người họ An, trùng khớp với 2 trong số 4 gia tộc cô cần tìm, không thể nghi ngờ gì nữa, những gì ông lão kia nói hoàn toàn là sự thật, vậy thì trách nhiệm của cô hết sức nặng nề, nhưng tại sao cô lại không thể bảo vệ cha mẹ mình ngay từ đầu?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Trách Nhiệm

Xe về đến nhà, ba mẹ và anh trai Uyên Lâm sớm đã nhận được điện thoại của cô, ở nhà chờ cô về. 3 người nhìn thấy cô gái đi bên cạnh cô mà có chút giật mình, chuyện quan trọng chẳng lẽ có liên quan đến cô gái này? Sau khi chào hỏi, giới thiệu với nhau xong, Uyên Lâm dẫn Như Ý lên phòng, dặn cô nghỉ ngơi cho khỏe rồi đi xuống nói chuyện với cả nhà.

Như Ý biết Uyên Lâm cần thuyết phục người nhà, cô an tâm ngủ một giấc lấy lại sức, từ lúc biết mình trùng sinh đến giờ cô chưa nghỉ ngơi giây phút nào, đã vội đi tìm Uyên Lâm.

Trong câu chuyện của Như Ý không hề nhắc gì đến 5 đại gia tộc, càng không nói đến không gian thần kỳ được mở ra mỗi năm một lần, nên trước mắt cô không thể tiết lộ với cả nhà.

“Ba, mẹ, anh hai, con nghĩ mặt thể thực sự sắp đến rồi. Theo con, cái gọi là mặt thể, chính là khi thể giới loài người phát triển đến một mức độ nhất định, sẽ có những thứ tác động từ bên ngoài gây ra hai hậu quả, một là con người sẽ tiến hóa, trở nên mạnh hơn, hai là hủy diệt cả nền văn minh, lập lại một thời kỳ mới, bắt đầu lại từ đầu. Nhưng bất kể là hậu quả gì thì con người nhất định sẽ bị đào thải một số lượng lớn.” Uyên Lâm nói thẳng vào vấn đề.

Cha cô trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Con nói đúng, mọi thứ đều là một vòng tuần hoàn, có kết thúc mới có bắt đầu lại từ đầu, nhưng con từ đâu nghe được về mặt thể?”

Uyên Lâm kể lại cuộc gặp gỡ với vị tổ tiên của mình, cả chuyện trùng sinh của Như Ý, chuyện cô bị hủy dung và ba mẹ cô mất khi mặt thể đến, những thông tin cô nắm được qua câu chuyện đó khiến mọi người trong lòng hoảng loạn không thôi, nhưng rất nhanh đã trấn định lại. Uyên Lâm cũng hỏi ba cô về 4 gia tộc còn lại, còn nêu ra 2 cái tên mà Như Ý nhắc đến, ông biết Ngô gia và An gia, hai gia tộc này cũng đã tồn tại rất lâu, còn Nguyễn gia và Trịnh gia thì ông chưa từng nghe đến, có thể gia tộc đó không còn, cũng có thể đã thay tên đổi họ.

“Vậy bây giờ con có dự tính gì?” Phạm Vĩnh Cơ hỏi Uyên Lâm.

“Con nghĩ dù bất kỳ chuyện gì cũng nên có sự đề phòng, huống hồ chuyện này có quá nhiều bằng chứng xác thực. Chuyện cần thiết bây giờ là tích trữ những thứ cần thiết khi mặt thể đến như thức ăn, quần áo, vũ khí, theo những gì Như Ý kể thì chỉ có vật liệu gang, sắt, thép mới có thể giết được Zombie, chúng ta cần chuẩn bị vũ khí nhiều một chút.” Nói xong cô lấy thanh kiếm từ không gian ra cho mọi người xem, định đưa thanh kiếm cho ba cô sử dụng nhưng bị ông từ chối.

“Đây là vật mà lão tổ tiên chuẩn bị cho con, con hãy giữ lấy đi. Chúng ta chỉ còn khoảng 4 tiếng để chuẩn bị mọi thứ, không thể chần chừ thêm nữa.”

Anh trai cô - Phạm Hoài Nam lúc này mới lên tiếng: “Như vậy con sẽ đi chuẩn bị những thứ vũ khí bằng gang, sắt, thép, con có quen một người bạn có tiệm rèn gia truyền, sau đó cố gắng tìm thêm một ít súng ống, đạn dược và vài chiếc xe chắc chắn để tiện di chuyển sau này.”

Uyên Lâm tiếp lời: “Anh hai cứ chuẩn bị nhiều nhiều một chút, không gian của em rất lớn, có thể chứa hết được. Còn em sẽ chuẩn bị thức ăn, các loại gia vị, quần áo, một số thứ cần thiết, vì thời gian không nhiều nên nghĩ đến hay nhìn thấy thứ gì em sẽ mua một ít.”

Phạm Vĩnh Cơ rất hài lòng với nhiệm vụ mà 2 anh em tự nhận lấy, mấy chục năm qua người trong gia tộc ai cũng ghét bỏ vị trí đứng đầu, không muốn gánh vác, cảm thấy trách nhiệm nặng nề, chỉ có người đứng đầu mới biết những ưu việt, những bí mật của gia tộc, nên ông đã dạy cho 2 đứa con mình từ sớm, để sau này nếu không ai tiếp quản thì chúng sẽ thay thế vị trí của ông, dẫn dắt gia tộc. Nhưng chính vì là người đứng đầu gia tộc, ông còn có trách nhiệm của mình: “Các con hãy đi sớm chuẩn bị đi. Ta và mẹ con sẽ lo việc thông báo cho mọi người trong gia tộc, thu xếp ổn thỏa cho họ.”

Nhìn thấy Uyên Lâm có vẻ không đồng ý, ông nói tiếp: “Uyên Lâm à, ta là người đứng đầu, trách nhiệm của ta là bảo toàn gia tộc, ta sẽ cố hết sức để gia tộc chúng ta được bảo toàn. Cũng giống như con, con là người được lựa chọn, trách nhiệm của con là tập hợp đủ 5 hậu nhân được lựa chọn của 5 gia tộc lại với nhau, dẫn dắt mọi người vượt qua mặt thể. Mỗi người để nhận được thứ gì đều phải bỏ ra, phải gánh vác trách nhiệm, con có được không gian, biết trước được những thứ sắp xảy ra, đồng nghĩa với trách nhiệm của con càng lớn. Đây là lựa chọn của ta, gia tộc ở đâu ta sẽ ở đó, 2 con hãy đi thực hiện trách nhiệm của mình đi.”

Mẹ cô lặng lẽ nắm tay ba cô, ý bà là sẽ đồng hành cùng ông trong mọi hoàn cảnh. Cha mẹ bà mất sớm, bà là con một, thân thích không ai quan tâm đến bà, sống cùng ông gần 30 năm, bà đã sớm quyết định cùng gánh trách nhiệm gia tộc với chồng mình.

Trước khi đi chuẩn bị, Uyên Lâm nói với ba mẹ mình một câu: “Ba, mẹ, con tôn trọng quyết định của 2 người, nhưng con không hy vọng những chuyện kiếp trước sẽ lặp lại. Tuy mỗi người đều có trách nhiệm phải gánh vác nhưng có những thứ cần làm, xứng đáng để hy sinh, có những thứ thì không. Bây giờ là năm 2100, nơi này là Địa Cầu, quan niệm gia tộc đã bị rất nhiều người bỏ quên, con mong ba mẹ hãy cân nhắc kỹ.”

Phạm Hoài Nam cũng nói với ba mẹ: “2 chúng con trước hết đi chuẩn bị, chúng con tuyệt đối sẽ không mặc kệ để ba mẹ xảy ra chuyện, cả nhà chúng ta nhất định sẽ an toàn trải qua mặt thể.” Anh cũng quyết tâm không để em gái bị hủy dung, một nhà 4 người không thể có chuyện gì được.

Uyên Lâm lên lầu đánh thức Như Ý để cô cùng mình đi thu thập hàng hóa. Dị năng của loài người chỉ thức tỉnh khi mặt thể bắt đầu nên hiện nay không gian của Như Ý vẫn chưa mở ra, cô cũng đã hỏi người nhà, ngoại trừ anh trai cô bị sốt nhẹ đã khỏi hẳn thì ba mẹ cô không có biểu hiện gì cả.

Uyên Lâm xuất phát, Phạm Vĩnh Cơ lại gọi con trai vào phòng nói vài câu, sau đó đưa tất cả tiền của gia đình cho anh chuẩn bị, ông tin đầu óc con gái ông thông minh, sẽ nghĩ ra cách mang nhiều thứ trở về, còn xe và vũ khí thì bắt buộc phải dùng tiền mới mua được.

Hai đứa con vừa đi, ông bà Phạm Vĩnh Cơ cũng bắt đầu liên lạc, triệu tập “một số” người trong gia tộc họp khẩn cấp, sử dụng tất cả tài nguyên của gia tộc để chuẩn bị cho mặt thể. Về phần người nào không đến, ông bà cũng không còn cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nguyên Nhân Được Trọng Sinh

Uyển Lâm và Như Ý một đường chạy thẳng đến nông trại lớn nhất thành phố, ở đó có bán rau quả, động vật, mọi thứ đều tươi mới và rẻ hơn bên ngoài. Cả 2 mua một lượt, thuê một kho hàng gần đó để họ giao tới, sau đó thu tất cả vào không gian. Dù tin tức 2 người mua nhiều thứ có lan ra ngoài, nhiều người tò mò thì cũng sẽ không kịp tìm hiểu vì mặt thể sắp đến rồi. Uyển Lâm ngay từ đầu cũng không có ý định đăng tin lên mạng cảnh báo mọi người, thời đại này internet quản lý nghiêm ngặt, nếu bị cho là tung tin đồn thất thiệt gây hoang mang dư luận, rất nhanh sẽ bị tra ra, sau đó bị xử lý lập tức, cô không muốn vì lòng tốt mà gây hại bản thân.

Phạm gia tuy lớn, nhưng cũng không phải giàu có một phương, mua thức ăn xong đã mất một nửa tiền trong thẻ, 2 cô gái mua thêm 2 cái máy phát điện và một ít quần áo đã gần như cạn tiền rồi. Sau khi bàn bạc, họ quyết định làm đạo tặc một lần, Uyển Lâm tìm đến siêu thị gần nhà, lấy danh nghĩa gia tộc muốn mua một số lượng lớn hàng hóa với giá sỉ, tìm ông chủ bàn việc mua bán. Ông chủ này bình thường là người hay ức hiếp người khác, ý cô được mấy cái siêu thị trong thành phố nên rất lớn lối, thường xuyên đụng phải kiện cáo nhưng lại qua được kẻ hồ của luật pháp, vì vậy mới trở thành con dê béo dúi làm thịt của Uyển Lâm.

Gia tộc Uyển Lâm cũng rất có tiếng trong thành phố, thành phố Z này hiện có 4 gia tộc lớn, người tương lai đứng đầu căn cứ Z sau này chính là đối thủ của gia tộc Uyển Lâm - Bạch Khởi. Ông chủ siêu thị này cũng cho Uyển Lâm đủ mặt mũi, khi cô yêu cầu được xem hàng trong kho, ông cũng đồng ý. Một bên Như Ý giả vờ đi toilet, lên vào cúp điện siêu thị, Uyển Lâm nhanh chóng thu hết kho hàng vào không gian. Khi hệ thống điện được bật lên thì kho hàng đã trống trơn, ông chủ không dám tin vào mắt mình, nghi ngờ nhìn về phía Uyển Lâm, cô tỏ vẻ mờ mịt xen lẫn sợ hãi, còn hỏi ông có phải siêu thị của ông không sạch sẽ hay không. Sau đó nhanh chóng chạy về, bảo ông có chuyện gì thì tìm đến nhà cô, ông cũng không có chứng cứ gì nói cô trộm cắp đành thả cô về. Trên đường về 2 người tranh thủ để ý những cửa tiệm bán thực phẩm, quần áo, vũ khí, nếu có cơ hội sẽ tranh thủ đến những nơi này thu thập thêm.

Về phía anh trai cô, Phạm Hoài Nam trên đường thu mua những thứ cần thiết cũng nhân tiện cảnh báo vài lời với mấy người bạn, còn tin hay không thì tùy họ vậy. Cuối cùng anh cũng mua được 2 chiếc xe đã qua gia cố chắc chắn từ một người bạn, 2 thùng súng ống đạn dược, 2 thùng búa, kiếm, dao găm, dao các loại, mấy thứ này thứ nào cũng phải khó khăn lắm người ta mới bán cho anh. Mua xong đã gần 5 giờ chiều, anh liền chạy thẳng về nhà, tranh thủ về trước khi hệ thống giao thông tê liệt.

Bên này Uyển Lâm và Như Ý cũng vừa về đến. Ba mẹ cô đã cho tất cả người làm nghỉ sớm, chỉ để lại lão quản gia 65 tuổi, mờ mịt nhắc nhở họ về mặt thể để họ chuẩn bị. Khi Phạm Hoài Nam về đến nhà đã là 5 giờ 20 phút chiều, ba mẹ họ vẫn chưa trở về, gọi điện thoại thì ba bảo 2 anh em yên tâm, bên này còn chút việc cần xử lý, họ sẽ tranh thủ về trước khi mặt thể đến.

Để không phải suy nghĩ linh tinh, Uyển Lâm quay sang hỏi Như Ý về thân thể của cô. Uyển Lâm suy đoán Như Ý là một nhân vật quan trọng trong việc tập hợp 5 gia tộc, hoặc có thể cô ấy là một trong số đó cũng không biết chừng. Lúc Uyển Lâm bộc lộ không gian, Như Ý không hề truy hỏi gì cả, chỉ kinh ngạc qua rồi thôi, điều này làm Uyển Lâm hết sức hài lòng.

“Như Ý, cô mang họ gì vậy? Người nhà của cô đâu?”

Nhắc đến người nhà, Như Ý tràn lên nỗi oán hận. Cô chết là do người chị em lớn lên cùng cô trong cô nhi viện hãm hại. Họ có mười mấy năm như chị em ruột, thậm chí cô còn đưa cho cô ấy miếng ngọc bội duy nhất mang bên người. Vậy mà khi gặp lại nhau ở năm thứ 3 mặt thể, cô ấy lại tìm cách hãm hại, đem cô làm mồi cho Zombies, để cả nhóm có cơ hội bỏ chạy.

“Tôi họ Nguyễn, Nguyễn Như Ý. Từ nhỏ đã ở cô nhi viện, ba mẹ tôi đều đã qua đời.”

Họ Nguyễn? Uyển Lâm cảm thấy vui mừng, chẳng lẽ Như Ý thực sự là một trong 2 gia tộc còn lại?

“Vậy cô có thứ gì mang theo bên mình từ nhỏ không?” Uyển Lâm dò hỏi.

“Tôi có một miếng ngọc bội, đây là thứ ba tôi để lại trước khi mất, nhưng tôi đã tặng cho một người...bạn. Còn những thứ như tài sản đều đã bị thân thích hai bên lấy hết rồi” Như Ý có chút tủi thân.

Uyển Lâm lại hỏi về hình dáng miếng ngọc, xác định gần giống với miếng ngọc của cô liền không thể bình tĩnh nói nữa. Như Ý càng mờ mịt, không hiểu tại sao Uyển Lâm lại quan tâm đến miếng ngọc của cô như vậy. Nhưng nghĩ đến người đang giữ miếng ngọc của mình, hận ý trong mắt không cách nào che giấu được.

“Mặt thể năm thứ 3, tôi gặp lại Cát Tường, cô ấy sưng sờ khi gặp tôi, tôi còn nghĩ rằng là vì vui mừng quá nên mới thế. Có một lần tôi hỏi về miếng ngọc, cô ấy nói đã đánh mất trên đường chạy đến căn cứ, tôi cũng không oán trách lời nào. Không bao lâu sau tôi phát hiện cô ấy vẫn giữ miếng ngọc đó.

Trong một lần làm nhiệm vụ, cô ấy đẩy tôi vào bầy Zombies rồi chạy trốn. Giờ nghĩ lại, có lẽ cô ấy sợ tôi đòi lại miếng ngọc nên không tìm cách để tôi biến mất. Tình cảm mười mấy năm, chỉ vì một miếng ngọc mà có thể nhẫn tâm vứt bỏ.”

Uyên Lâm buồn cười, không biết Như Ý này sống 3 năm ở mặt thế như thế nào mà lại ngây thơ như vậy, mặt thế đến đáng sợ nhất không phải là Zombies mà là lòng người, hơn nữa miếng ngọc của cô ấy cũng không phải thứ đơn giản. Chỉ tiếc cho cái người tên Cát Tường kia, đoạt được miếng ngọc cũng vô ích, chỉ có người mang họ Nguyễn, được miếng ngọc lựa chọn mới có thể mở ra không gian trong đó.

“Cô còn liên lạc với cô ấy chứ? Có thể tìm cách lấy lại miếng ngọc đó không?”

“Chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc. Kiếp trước khi mặt thế đến chúng tôi mới lạc nhau. Nhưng miếng ngọc đó có gì quan trọng sao?”

“Đúng vậy. Nhưng trước hết phải lấy trở về thì mới có thể xác định chắc chắn, tạm thời tôi chưa thể nói rõ được. Cô thử liên lạc xem vị trí của Cát Tường ở đâu, khi có cơ hội chúng ta sẽ đến lấy lại miếng ngọc cho cô.”

Như Ý gọi điện thoại, lúc này Cát Tường còn đang ở trường, trường học của cô ấy nằm ở thành phố Y, Như Ý giả vờ hỏi thăm vài câu rồi dặn cô ấy cẩn thận đủ thứ, mới cúp điện thoại.

Đúng 5 giờ 30, sương mù dày đặc, giao thông rối loạn, mưa như trút nước, tất cả diễn ra hệt như những gì Như Ý diễn tả. Trên mạng cũng đang có rất nhiều suy đoán, Uyên Lâm dùng nick ảo bình luận, nói rằng mặt thế sắp đến, nhắc nhở mọi người ở nhà, đừng tiếp xúc với người bị sốt cao, nếu phát hiện có người tấn công họ thì đó chính là Zombie, chỉ có đánh vào đầu mới tiêu diệt được chúng. Bình luận chưa tới 5 phút đã bị gỡ bỏ, Uyên Lâm nhún vai, cô đã cố gắng rồi. Bây giờ ba mẹ cô còn chưa biết tin tức đây này.

5h45 phút chiều, 2 anh em đã không thể ngồi yên nữa. Đúng lúc này ba cô gọi điện về, Uyên Lâm mở loa ngoài, vội vàng hỏi: “Alo, ba mẹ đang ở đâu? Sao vẫn chưa về? Nếu không con và anh hai lập tức đến đón hai người được không?” Uyên Lâm cảm thấy không ổn, rõ ràng đã nói hết với ba mẹ, tại sao ba mẹ cô lại không trở về.

“Ba mẹ đang ở nhà tổ, còn có rất nhiều người trong tộc đều đang ở đây. Thực ra ba mẹ không còn sống được bao lâu nữa, vì không muốn các con lo lắng nên mới không nói ra. Còn về gia tộc của chúng ta, các con không cần quan tâm nữa, ba mẹ sẽ dẫn họ đi cùng, không làm liên lụy hai đứa, sau này trách nhiệm gia tộc không còn bất kỳ quan hệ gì với các con nữa. Ba mẹ sẽ không để lại mầm tai họa cho các con, tương lai sau này các con hãy tự mình cố gắng. Con trai, nếu có thể, ba hy vọng 2 anh em các con chăm sóc lẫn nhau. Ba mẹ tới lúc phải đi rồi.”

“Không. Ba, mẹ...” 2 anh em cùng hét lên, nhưng bên kia đã cúp máy. Lão quân gia vội chạy ra ngăn cản anh em họ đi tìm ông bà chủ. “Thiếu gia, tiểu thư, thật ra một tháng trước ông bà chủ đi khám sức khỏe đã phát hiện ra bệnh tình của mình, nhưng không nói với cô cậu.” Nói xong ông đưa báo cáo khám sức khỏe ra, 2 anh em xem xong liền suy sụp ngã ngồi xuống đất.

Dù lần này không biến thành Zombie thì cha mẹ họ cũng không thể sống được lâu, hơn nữa sức khỏe sẽ càng ngày càng yếu. Lão quân gia đưa thêm cho 2 người một lá thư ba họ để lại, trong đó ông nói, gia tộc của họ đã không thể tồn tại được nữa, lần này họ hẹn những kẻ tham lam, tư lợi, ích kỷ, độc ác trong gia tộc về cùng một chỗ, lấy lý do chia tài sản trong tộc, sau đó tách riêng ra như họ từng đề nghị, sau này sẽ không còn gia tộc họ Phạm nữa. 2 ông bà bỏ thuốc độc vào nước, đợi khi thuốc phát tán, tất cả mọi người đều không còn, họ sẽ thiêu trụi toàn bộ mọi thứ, tránh cho họ trở thành Zombies đi hại người. Trong thư còn nói, gánh vác gia tộc là trách nhiệm của ông, nhưng những người này chỉ biết đến bản thân, nếu để họ sống qua mặt thế nhất định sẽ gây hại khắp nơi, thậm chí lấy danh nghĩa người trong tộc mà làm liên lụy đến 2 anh em. Ông và vợ đã già rồi, sống đến thời điểm này, nhìn thấy 2 anh em tài giỏi, quyết đoán đã rất hài lòng. Cuối cùng còn dặn dò 2 người hãy hoàn thành trách nhiệm của mình, đừng bao giờ từ bỏ. Ông còn để lại cho Uyên Lâm tin tức của 2 người Ngô Thiên Kỳ và An Diệu, Ngô Thiên Kỳ hiện đang ở nhà mình trong thành phố Z, còn An Diệu thì đang đi học tại thành phố Y, trùng hợp là cùng một nơi với Cát Tường - bạn của Như Ý.

Uyên Lâm xem như đã hiểu rõ, có một số thứ dù biết trước cũng không cách nào thay đổi được. Lão quân gia cũng rất đau lòng vì ông bà chủ, nhưng lão cũng không giúp được gì. Phạm Hoài Nam hỏi ông có dự tính gì không, hay là rời đi cùng anh em họ, ông dù gì cũng đã chăm sóc họ từ nhỏ, nhưng ông từ chối, nói rằng ông già rồi, không thể bốn ba văt vắ, càng không muốn biến thành quái vật. Nói lời chào tạm biệt với mọi người, ông trở về phòng, đợi khi mọi người sắp đi khỏi sẽ đem số thuốc khi ông bà chủ mua mà ông đã lén giấu lại một ít uống hết.

Đúng 6h, tiếng la hét vang lên khắp nơi, 2 anh em Uyên Lâm chỉ có thể cố gắng lấy lại tinh thần, đối mặt với tận thế. Bởi vì trách nhiệm của họ vẫn còn ở phía trước, không thể từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bắt Đầu Hành Trình

Một đêm đầy hỗn loạn, sáng sớm hôm sau Uyên Lâm, Hoài Nam và Như Ý liền xuất phát. Tối qua cả 3 quan sát tình cảnh trên đường, Zombies thời kỳ đầu rất chậm chạp, nhưng sức lực lại khá lớn, tuy vậy, một người khỏe mạnh bình thường vẫn có khả năng giết Zombie. Tối qua dị năng của họ cũng bộc phát, Uyên Lâm là dị năng hệ hỏa biến dị, anh trai cô là hệ băng biến dị, còn Như Ý vẫn là dị năng không gian, Uyên Lâm cũng mang một ít thứ cần thiết

để Như Ý bỏ vào không gian.

Hỏa dị năng của Uyển Lâm không phải màu đỏ mà là màu xanh lá, nóng hơn lửa bình thường và có tính ăn mòn, còn hệ băng của Hoài Nam thì lạnh hơn, cứng hơn băng bình thường, có thể trực tiếp đóng băng đầu Zombie. 2 anh em thử dùng dị năng trên người bọn Zombies để phát tiết cảm xúc, kết quả phát hiện dị năng của họ đều là biến dị, dị năng giả đã không nhiều, dị năng biến dị càng cực kỳ hiếm gặp. Dị năng không gian của Như Ý cũng được đem ra thảo luận, vì dị năng mạnh hay yếu tùy thuộc vào biện pháp sử dụng mà từng người nghĩ ra, nên 2 anh em đã gợi ý thử dùng dị năng này để bóp méo không gian, nhốt Zombie vào đó, Như Ý ôm hy vọng, quyết định thử tập luyện theo phương pháp này.

Con người bây giờ vẫn còn đang trong nỗi sợ hãi, hoảng loạn vì những gì xảy ra, mọi người đa phần đều tìm nơi ẩn nấp, không dám ra ngoài mà không biết rằng 3 ngày đầu mặt thể chính là thời cơ chạy trốn tốt nhất, vì Zombies lúc này rất sợ ánh sáng Mặt Trời.

Nơi đầu tiên họ đến chính là nhà họ Ngô, trên đường đi họ chủ yếu giết Zombies bằng vũ khí, thỉnh thoảng dùng một ít dị năng. Hoài Nam dùng đao, thanh đao này là do ba anh để lại, cực kỳ sắc bén, Uyển Lâm và Như Ý đều dùng kiếm, nhưng kiếm của Uyển Lâm là do tổ tiên để lại, chém đầu Zombies mà không tốn quá nhiều sức lực, ngược lại Như Ý khá chật vật khi đối phó Zombies. Uyển Lâm đã nói với cô, sống trong thời mặt thể chỉ có thể tự bảo vệ mình, dù dị năng không gian của cô có hữu dụng hơn nữa thì khi đối mặt với nguy hiểm cũng chỉ được xem như bao đựng thức ăn rồi vứt bỏ. Vậy nên cô hết sức cố gắng, tuy không bằng 2 anh em tập võ từ nhỏ đến lớn kia nhưng so với người bình thường đã xem như lợi hại rồi.

Dọc đường đi họ gặp vài nhóm người, chủ yếu là quay về tìm người thân, trên đường nếu có cửa hàng nào mở cửa, nhóm Uyển Lâm sẽ vào xem xét tình hình, có thể thu được bao nhiêu thì thu, dĩ nhiên họ cũng không dám vào sâu trong những cửa hàng đó, càng không dám chọn những cửa hàng quá lớn, thường ngày có nhiều người lui tới. Một đoạn hành trình ngày chỉ mất 1 tiếng, giờ phải mất những 6 tiếng đồng hồ, khi đến Ngô gia đã là đầu giờ chiều, rất may là người trong nhà vẫn còn ở đây, họ nhận ra anh em nhà họ Phạm, tuy có chút chần chừ nhưng cuối cùng vẫn để họ đi vào, Uyển Lâm chỉ đích danh Ngô Thiên Kỳ, muốn gặp anh nói vài lời.

Ngô Thiên Kỳ nhìn cô gái trước mắt có chút buồn cười, một cô gái nhỏ như vậy, chỉ tầm khoảng 20 tuổi, khuôn mặt tròn, đôi mắt to, long lanh, đáng người chỉ tầm 1m60, buộc tóc cao, mặc bộ quần áo màu đen gọn nhẹ, nhìn thế nào cũng thấy giống búp bê sứ, nếu như bỏ qua đôi mắt lạnh lùng và thanh kiếm cô đang cầm trên tay.

Đồng dạng, Uyển Lâm cũng đang đánh giá Ngô Thiên Kỳ, người cao 1m80, ngũ quan không chê vào đâu được, mắt phượng hẹp, dài, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn bề ngoài như thiên tiên hạ phàm, khiến người nhìn không dám chớp mắt, chỉ sợ chớp mắt một người này sẽ bay về trời.

Ngô Thiên Kỳ giả vờ ho nhẹ kéo suy nghĩ của cô gái nào đó trở về. Nhìn dáng vẻ mờ mịt nhất có thể, lại còn nhìn trân trân không chớp mắt của cô khiến Ngô Thiên Kỳ không biết mở lời thế nào. Nếu mà biết suy nghĩ thực sự của Uyển Lâm, sợ chớp mắt thì hẳn sẽ bay đi mất thì Ngô Thiên Kỳ chắc sẽ không thể tiếp tục giữ khuôn mặt lạnh lùng không biến sắc được nữa.

“Gia tộc anh có phải có một miếng ngọc gia truyền không? Anh đừng hiểu lầm, bởi vì gia tộc tôi cũng có một miếng ngọc gần giống như thế, trong lúc vô tình tôi phát hiện ra bí mật của nó, ngoài tôi và anh còn có 3 gia tộc giống như thế, anh xem...” vừa nói Uyển Lâm vừa đưa lòng bàn tay cho anh xem, trên đó có một chấm đỏ nhỏ xíu. Thiên Kỳ cảm tay cô lên, chăm chú nhìn, lại néo néo thêm vài cái, sau đó mới buông ra.

“Anh thấy thế nào?” Uyển Lâm chờ anh trả lời, thực sự ánh mắt của anh hơi đáng sợ, giống như nhìn thấu mọi việc, làm cô có chút hoang mang mới nói ra nhiều như vậy. Nhưng không hiểu sao trong lòng cô lại cảm thấy tin tưởng, tin tưởng anh là người tốt, ừ, chắc vì Như Ý nói kiếp trước anh là đồng đội của cô thôi.

“Quá nhỏ” Thiên Kỳ trả lời ngắn gọn.

“Nhỏ??? Cái gì nhỏ cơ?”

Thiên Kỳ đáp lại cô bằng một nụ cười mờ ám, sau đó chia tay mình ra, trong lòng bàn tay cũng có một chấm đỏ giống hệt cô.

“Tôi cũng chỉ vừa phát hiện vào đêm qua, tôi tin cô cũng như tôi, nhận được lời nhắn của tổ tiên để lại. Vậy tiếp theo cô dự định thế nào?”

“Tôi sẽ làm theo lời tổ tiên để lại, cố gắng tập hợp đủ 5 gia tộc, về phần còn lại thì phải xem tiếp mà làm thôi, dù sao với thực lực bây giờ của tôi, nói cái gì mà dẫn dắt nhân loại vượt qua mặt thể thực sự là quá xa vời.”

Thiên Kỳ gật gù đồng ý với ý kiến của cô. Anh bảo cô đi nghỉ ngơi, anh cần thương lượng một chút với người nhà, rồi sẽ trả lời cô sau.

Anh kể lại đầu đuôi câu chuyện với cha mẹ, cha anh cười nói: “Thật ra mỗi đời gia chủ đều biết về sự quan trọng của miếng ngọc này, chỉ là không ai biết cụ thể đó là gì, cũng chưa có ai được nó thừa nhận, mờ ra không gian trong đó. Chúng ta già rồi, giờ là thời đại của lớp trẻ các con, các con nên kiên trì với mục tiêu của bản thân, đừng phụ lòng tổ tiên đã gửi gắm kỳ vọng vào con.”

Bây giờ nhóm người Uyển Lâm mới biết được sự bất tiện của dị năng biến dị. Thử nói xem, hiện giờ không có điện, nước, anh trai cô là hệ băng, vốn dĩ có thể tạo ra băng, đợi tan đi thì cũng xem như có nước, nhưng đằng này băng quá lạnh, lại quá cứng, đợi nó tan phải mất thời gian gấp đôi băng bình thường, càng không nói tới ý định đập nhỏ để nó nhanh tan. Dùng lửa của cô thì băng biến mất không còn sót lại giọt nước, mà dù thành nước thì họ cũng không thể dùng vì nó có tính ăn mòn. Như Ý và Hoài Nam nhìn thấy sự buồn bực của Uyển Lâm khi nói đến vấn đề này thì có chút dở khóc dở cười, mọi chuyện đều có hai mặt song song, cả lợi và hại, làm sao trách dị năng biến dị được.

Xế chiều, Thiên Kỳ mời mọi người xuống dùng cơm. Hiện giờ nhà anh chỉ còn ba người, ba, mẹ và anh, còn gia tộc họ thì phân tán khắp nơi, miếng ngọc của anh nhận chủ khi mặt thể đã bắt đầu, lúc đó anh bị thương nhẹ, vô tình chạm vào miếng ngọc, cho nên không kịp cảnh báo mọi người trong gia tộc. Nhưng gia tộc anh xưa nay rất đoàn kết, nếu có việc xảy ra mọi người nhất định sẽ tập hợp tại nhà anh, giờ có lẽ chưa hết hoảng sợ nên mọi người chưa

đi chuyển, nhưng anh tin rất nhanh thôi họ sẽ đến.

Sau khi dùng cơm, tất cả mọi người cùng ngồi trò chuyện. Như Ý một lần nữa kể về cuộc sống trước khi trùng sinh của mình, gia đình nhà họ Ngô tuy sừng sốt nhưng vẫn chăm chú lắng nghe, Ngô lão gia còn thỉnh thoảng nhắc nhở Như Ý, nhất định phải thay đổi, như vậy cuộc sống kiếp trước sẽ không thể nào tái diễn nữa. Mọi người cũng đặt rất nhiều câu hỏi về mặt thể, gặp được một người trùng sinh, biết trước một số việc, đây là lợi thế cực kỳ lớn đối với họ.

Theo lời Như Ý, căn cứ thành phố Z mà cô biết chỉ có Bạch Khởi là người đứng đầu, hầu như độc chiếm toàn bộ căn cứ. Trong khi Ngô gia cũng là một gia tộc lớn, vậy thì tại sao lại không có tiếng tăm gì? Thiên Kỳ quay qua nhìn ba mẹ mình với sắc mặt nặng nề, ba anh cũng đáp lại bằng một ánh mắt trấn định, ý bảo anh hãy yên tâm. Theo suy đoán của Thiên Kỳ, anh không thể nào bỏ lại ba mẹ mà đi cùng những người khác, vậy thì chỉ có thể...

Đến khi Ngô lão gia hỏi về tình hình Phạm gia bên kia, 2 anh em Uyển Lâm trầm mặt một chút, Như Ý nhớ đến tình cảnh giết Zombies điên cuồng của 2 anh em họ mà sợ hãi. Trước khi đi khỏi nhà, họ đã đắp tạm 2 ngôi mộ cho ba mẹ và thêm một ngôi mộ bên cạnh cho lão quân gia.

Hoài Nam quay sang trấn an em gái rồi mới nói với nhà họ Ngô rằng ba mẹ anh và rất nhiều người trong gia tộc đã gặp hỏa hoạn ở nhà tổ, không ai chạy thoát. Đây là điều mà 2 anh em thống nhất với nhau, không thể để ba mẹ mang tiếng xấu, càng không thể để người khác biết được sự thật.

Ngô lão gia sao lại không biết trong này có ẩn tình. Gia tộc họ Phạm mấy năm nay luôn ồn ào đòi chia tài sản, rất nhiều người trong tộc yêu cầu sống độc lập, không cần cái gì mà gia tộc hay không gia tộc nữa, họ cảm thấy sống trong gia tộc như vậy là một gánh nặng, trong khi theo ông được biết, ngoại trừ người đứng đầu là cha của anh em Uyển Lâm ra thì không có bất kỳ người nào có công hiến cho gia tộc, thậm chí khi cần nhờ vả thì sẽ quay về tìm kiếm sự giúp đỡ ngay lập tức, sản nghiệp gia tộc thì tham ô, đục khoét.

Nếu ông đoán không lầm, vụ hỏa hoạn đó là do vợ chồng Phạm Vĩnh Cơ gây ra, nếu không, giờ phút này việc đầu tiên 2 anh em Uyển Lâm làm đó là điều tra nguyên nhân, tìm người báo thù chứ không phải là xuất hiện ở đây.

Thân là gia chủ Ngô gia, ông hiểu rất rõ trách nhiệm của người đứng đầu một gia tộc, đó là đặt lợi ích của gia tộc lên hàng đầu, làm cho gia tộc càng ngày càng đi lên. Việc làm của vợ chồng Phạm Vĩnh Cơ, đối với người khác mà nói là hành động ác độc, giết chết nhiều tộc nhân của mình như vậy, gần như đã hủy diệt toàn bộ gia tộc. Nhưng đối với riêng ông mà nói, một gia tộc đã đi đến tình trạng không đoàn kết, mọi người đều nhìn chằm chằm vào tài sản của gia tộc thì sớm muộn cũng sẽ kết thúc. Hơn nữa những kẻ chỉ biết chiếm lợi, ích kỷ như thế, trước kia còn không thể thay đổi được thì đến mặt thể tính cách đó sẽ càng bộc lộ rõ, gây hại cho những người xung quanh. Còn có những lời tố tiên ông để lại, mục đích ban đầu của họ là để lại con cháu đời sau, khi nào mặt thể đến sẽ để những hậu bối đó dẫn dắt nhân loại vượt qua, chứ không phải là dẫn dắt gia tộc vượt qua, nếu ông đứng ở vị trí gia chủ Phạm gia, ông cũng sẽ lựa chọn như vợ chồng Phạm Vĩnh Cơ.

Suy đoán của Ngô lão gia gần như trùng khớp với suy nghĩ của Phạm Vĩnh Cơ. Những người ông sát hại đều là những người đã từng tham ô tài sản trong gia tộc, hoặc là những người mượn thể gia tộc ức hiếp người khác, những kẻ la hét đòi chia tài sản. Còn lại những ai đã tự xem mình như người không liên quan, cũng không chiếm chút tiện nghi nào thì ông không hện đến, mà những người như thế chỉ có một số cực kỳ ít so với toàn gia tộc. Cho nên nói, đến thời của Phạm Vĩnh Cơ chỉ còn một mình ông chống đỡ gia tộc, nếu mặt thể không đến thì 2 đứa con của ông sẽ phải thay ông chống chọi. Mặt thể chính là thời cơ tốt nhất để ông giải quyết tất cả, không thể để tố tiên khổ công sắp xếp, lại để người trong gia tộc gây họa khắp nơi, thậm chí có thể ảnh hưởng đến việc dẫn dắt mọi người vượt qua mặt thể của 5 đại gia tộc được.

Hành động của một người là đúng hay sai, phụ thuộc vào góc độ của người nhìn, không có sự việc nào luôn luôn đúng, đồng nghĩa cũng không có sự việc nào luôn luôn sai, tất cả chỉ khác nhau trong một ý niệm của người nhìn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thích Nghi

Ngô Thiên Kỳ đã mời mọi người ở lại đây 2 ngày, anh muốn đợi những người trong gia tộc đến, sắp xếp cho họ sau đó sẽ cùng nhóm người Uyển Lâm đến trường Đại học ở thành phố Y, tìm kiếm người nhà họ An và người đang giữ ngọc bội của Như Ý.

Khi trời vừa sụp tối, ánh Mặt Trời cuối cùng trong ngày tắt đi, thời gian Zombies hoạt động mạnh mẽ lại bắt đầu.

Có lẽ vì 3 ngày đầu chúng chưa thích ứng được ánh sáng Mặt Trời, nên cả đoạn đường đi đến nhà họ Ngô của Uyển Lâm, Hoài Nam và Như Ý không đến nỗi nào. Zombies họ gặp cũng chỉ xấu xí hơn người thường một chút, da thịt chuyển sang màu xanh, có những chỗ bị thâm đen do hư thối, nhưng nói chung đa số bộ phận đều đầy đủ. Rất có thể đây là những người bị nhiễm “nhẹ”, cho nên có thể tiếp xúc với ánh Mặt Trời buổi sáng.

Đến tối hôm nay, khi quan sát Zombies bên ngoài, mọi người thực sự cảm thấy buồn nôn. Có con bụng bị mở hằn ra, ruột lòi ra ngoài, vừa đi vừa kéo lê đoạn ruột đó theo. Có con thì 2 tròng mắt treo lủng lẳng, như thể lúc nào cũng có thể rớt ra. Ghê tởm hơn, có những con bò trên đường, chỉ còn nửa thân trên, loại Zombie này nếu không để ý sẽ bị tấn công lúc nào không hay. Tất cả Zombies hiện giờ đều bị thối rửa dần, mùi hư thối từ chúng bốc lên nồng nặc, trong không khí bây giờ không còn mùi gì khác nữa.

May mắn là Zombies không nhìn thấy, không cảm nhận được ánh sáng, chúng sẵn lòng dựa vào mùi của con người và âm thanh, nhưng chỉ trong phạm vi

nhất định, nếu ở quá xa sẽ không nhìn thấy. Nhưng Như Ý đã nói, càng về sau Zombies sẽ càng tiến hóa, có thể nhìn, có suy nghĩ, thậm chí bày chiến lược để tấn công căn cứ.

Quan sát một lúc thì ai về phòng người nấy. Nhà họ Ngô rất hào phóng, cung cấp nước cho mọi người tắm rửa, nhà họ còn có máy phát điện, xung quanh đây đều là người giàu có, dự trữ những thứ này cũng không có gì lạ. Lúc Uyển Lâm bước ra khỏi phòng tắm, vừa hay anh hai cô đang gõ cửa phòng.

Hoài Nam lo lắng cho tình trạng của em gái. Tuy cả ngày nay cô không biểu hiện gì nhiều nhưng anh biết, đối với cái chết của ba mẹ, cô vẫn chưa buông xuống được.

“Em không sao”. Đọc được suy nghĩ trong mắt của anh hai, Uyển Lâm đáp lại anh bằng một câu rất nhẹ nhàng.

“Lúc trước ba đã nói, mỗi người đều có trách nhiệm của riêng mình, nửa đời người ba vì gia tộc, đến cuối cùng khi không thể thay đổi được nữa, ba mẹ đã lựa chọn vì anh em chúng ta. Em thà rằng ba mẹ làm vậy, còn hơn là tận mắt nhìn thấy ba mẹ ra đi vì bệnh tật hay vì Zombies, kết quả như bây giờ đã rất tốt rồi.”

Hoài Nam than nhẹ, khẽ vuốt đầu em gái. Sao anh lại không biết những điều này chứ, chẳng qua anh không ngờ cô đã sớm nghĩ thông suốt, ba mẹ dạy hai anh em anh tự lập từ nhỏ, dạy cho họ có trách nhiệm, dạy họ mạnh mẽ, kiên cường, có lẽ là chờ ngày này. Mặc dù vậy anh vẫn đau lòng em gái mình, không muốn cô phải đối mặt với những điều này.

Uyển Lâm sợ anh hai suy nghĩ lung tung nên vội điều hòa không khí: “Đúng rồi, game thực tế ảo của anh bây giờ không thể ra mắt nữa, mà nếu ra mắt sớm thì không chừng lúc này đã có nhiều người có khả năng giết Zombies hơn rồi.”

Hoài Nam gật đầu: “Đúng vậy. Sớm biết thế anh đã cho ra mắt từ trước, có lẽ đã giúp được không ít người.”

Thứ 2 người vừa nhắc đến chính là game nhập vai mà công ty anh cô xây dựng. Trong game này, người chơi sẽ tự trải nghiệm nhân vật của mình, đây là game vận động đích thực, chỉ có người nhanh nhẹn, khỏe mạnh mới có thể đánh quái, tiêu diệt boss, game này không còn đơn thuần là cày bàn phím nữa, mà khi vào game mọi thứ sẽ giống như thật vậy. 2 anh em tập võ từ nhỏ, cộng thêm họ thường xuyên đích thân trải nghiệm game này, nên thân thủ 2 người đều không tệ, càng không sợ mấy con Zombies bên ngoài kia, vì quái trong game của anh hai có con còn đáng sợ hơn nữa.

Đúng lúc Thiên Kỳ và Như Ý tìm đến, 4 người bắt đầu thảo luận về công việc ngày mai. Chỉ còn 2 ngày nữa Zombies sẽ hoàn toàn thích ứng với ánh Mặt Trời, nên họ định sáng mai sẽ đi một vòng tiêu diệt Zombies xung quanh, luyện tập kỹ năng và thu thập thêm vật tư. Họ cũng muốn đi quan sát xem đã xuất hiện Zombie cấp 1 chưa, phải nhanh chóng tìm cách thăng cấp kỹ năng, nếu không họ sẽ không thể tập hợp đủ 5 gia tộc được.

Kỹ năng ngoài chiến đấu để thăng cấp và dùng tính cách của Zombies cùng động thực vật biến dị ra, người ta chưa phát hiện ra cách khác. Nhưng nếu trong lúc chiến đấu mà sử dụng kỹ năng đến cạn kiệt sẽ hoàn toàn mất đi kỹ năng, trở thành người bình thường. Còn nếu hoàn toàn phụ thuộc vào tính cách để thăng cấp thì sẽ biến thành Zombies cấp cao. Phải biết kết hợp giữa thực chiến và sử dụng tính cách hợp lý mới dễ dàng thăng cấp được.

Uyển Lâm lúc này có một suy luận táo bạo, liền nói ra để mọi người cùng nghiên cứu thử. “Theo lý thuyết thông thường thì bất kỳ thứ gì, khi vượt quá giới hạn sẽ gây hậu quả xấu, vậy nếu chúng ta chỉ sử dụng đến điểm giới hạn thì sẽ như thế nào?”

“Ý em là nếu chúng ta chỉ sử dụng kỹ năng đến khi gần cạn kiệt, sau đó nghỉ ngơi khôi phục lại thì sẽ nhanh chóng thăng cấp kỹ năng hơn đúng không?”
Hoài Nam rất nhanh hiểu được ý của Uyển Lâm.

“Suy luận này khá hợp lý. Mọi người khi chiến đấu đều sợ cạn kiệt kỹ năng mà trở thành người bình thường, cũng không có nhiều người dám dùng kỹ năng chiến đấu đến khi gần cạn kiệt, vì như thế rất dễ gặp nguy hiểm, lỡ như Zombies tấn công sẽ không sử dụng kỹ năng tiếp được nữa.” Thiên Kỳ tán thành với suy luận của hai anh em Uyển Lâm.

Như Ý nói thêm: “Đúng là kiếp trước tôi chưa từng nghe ai nhắc đến việc này. Nếu không ngày mai khi ra ngoài chúng ta có thể thử một chút.”

“Tốt. Vậy ngày mai khi thu thập vật tư trở về, em sẽ thử theo cách đó, 3 người ở bên cạnh bảo vệ em là được.”

“Không được” Hoài Nam và Thiên Kỳ đồng thanh hô lên.

“Kỹ năng của chúng ta đều mới ở giai đoạn đầu, em làm vậy lỡ như 3 người chúng ta không kịp bảo vệ hoặc xảy ra sự cố gì thì thế nào? Quá nguy hiểm. Lần này hãy để anh thử trước đi.” Hoài Nam không muốn để em gái mạo hiểm, liền giành làm việc này.

“Em nghĩ tốt nhất chúng ta nên dẫn dụ Zombies đến gần nhà, sau đó mới làm theo cách này. Nếu đến khi em tiêu hao gần cạn kiệt kỹ năng mà Zombies chưa tiêu diệt hết thì còn 2 người các anh và Như Ý ứng phó, bảo vệ em an toàn hơn. Quyết định như vậy đi, em sẽ cẩn thận mà.”

Lời này của Uyển Lâm không sai, để Hoài Nam, Thiên Kỳ và Như Ý bảo vệ cô tương đối an toàn hơn là để hai cô gái và một chàng trai bảo vệ.

Thống nhất xong vấn đề này mọi người lại bàn thêm về lộ trình ngày mai. Tìm càng nhiều thức ăn và nước uống càng tốt.

Chuyện Uyển Lâm có không gian giờ đã không còn gì bí mật nữa. Thiên Kỳ cũng không giấu giếm về không gian của mình, nơi đó có thể cho sinh vật sống tiến vào, nhưng trong đó toàn là sa mạc, nắng gay gắt, lại không thể mang thức ăn, nước uống, vào đó mỗi người chỉ còn bộ quần áo trên người, tuy có thể tạm tránh Zombies nhưng chỉ cầm cự được vài tiếng đồng hồ, nếu không ra kịp sẽ thành cây khô trong không gian đó.

Dị năng của Thiên Kỳ là hệ lõi biến dị, sấm sét màu tím, mặc dù chưa gặp qua hệ lõi bình thường nhưng hiển nhiên của Thiên Kỳ là rất mạnh. Hệ lõi cũng rất khó gặp chứ đừng nói đến biến dị. Mọi người rất mong chờ ngày mai để thấy được uy lực của hệ lõi biến dị này.

Đột nhiên Uyển Lâm nghĩ ra một chuyện, cô mang từ trong không gian ra một máy phát điện, nhờ Thiên Kỳ thử dùng dị năng của mình sạc đầy điện vào đó. Thiên Kỳ rất phối hợp, từ từ cho dị năng đi vào, rất nhanh máy phát điện đã sử dụng một ít nay đã đầy trở lại. Uyển Lâm dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm Thiên Kỳ. Tất cả mọi người, chỉ trừ Hoài Nam là biết rõ. Em gái anh chắc chắn đang có suy nghĩ là sau này sẽ có điện để đun nước tắm, không phải tắm nước lạnh nữa, vốn dĩ em gái anh rất sợ lạnh mà.

Đêm dần trôi qua, trong đêm chỉ có tiếng Zombies đi lại, tiếng la hét khi những người đang trốn bị Zombies phát hiện. Khu biệt thự nhà họ Ngô rất rộng, dù gì Ngô gia cũng là gia tộc hàng đầu thành phố Z, ở trong khu biệt thự to lớn, hiện đại cũng không có gì lạ. Càng may mắn hơn là nơi này ít người, Zombies tụ tập không nhiều, đợi sáng mai nhóm người Uyển Lâm sẽ dọn dẹp bớt một ít Zombies, tránh cho chúng tăng số lượng quá nhanh mà tấn công vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Làn Đầu Hợp Tác

Trời sáng, số lượng Zombies hoạt động ít hơn hẳn, bà Ngô đã sớm thức dậy làm bữa sáng cho mọi người, còn làm thêm một ít thức ăn cho bọn trẻ mang theo. Thời tiết thức ăn càng ngày càng khan hiếm, nhưng nhà họ Ngô vẫn nhiệt tình với nhóm người Uyển Lâm, hơn nữa những người làm trong nhà không bị biến thành Zombie cũng được giữ lại, được ăn ba bữa cơm đầy đủ như ngày thường.

Vốn hai anh em và Như Ý muốn đem thức ăn, nước uống và vài vật dụng khác đóng góp nhưng ba mẹ Ngô Thiên Kỳ từ chối, cuối cùng mọi người thống nhất trong ba ngày này sẽ đi thu thập vật tư xung quanh, sau đó sẽ để lại một nửa cho nhà họ Ngô. Dù gì thì mọi người trong gia tộc cũng sẽ đến đây, dự trữ nhiều vật tư mới đủ dùng cho tất cả mọi người.

Ăn sáng xong, nhóm 4 người trang bị đầy đủ đi ra ngoài. Hai cô gái mặc quần áo bó sát màu đen, bên ngoài khoác thêm áo khoác đinh màu cam, mang giày trắng, đeo thêm găng tay đen. Hai chàng trai cũng có tạo hình gần giống như vậy, chỉ khác là áo khoác của họ màu xanh da trời. Số quần áo này là do nhóm Uyển Lâm thu thập được trên đường đến nhà họ Ngô hôm qua, vì không gian của Uyển Lâm khá lớn nên không lo không có chỗ trống.

Uyển Lâm dùng thanh kiếm trong không gian của cô, Hoài Nam dùng thanh đao mà ba anh để lại, Như Ý cũng mang một thanh kiếm. Thiên Kỳ lại đem theo một thứ vũ khí do anh tự chế tạo ra. To như bảo đao nhưng lưỡi đao hình răng cưa vừa nhỏ, vừa nhọn, có thể gấp đôi lại tạo thành thanh kiếm, một mặt răng cưa, một mặt sắc bén. Lần đầu nhìn thấy thứ vũ khí này, Uyển Lâm và Như Ý đều thấy rung mình, còn Hoài Nam thì say mê thảo luận với Thiên Kỳ, hình như đại đa số đàn ông đều rất có hứng thú với vũ khí mới lạ thì phải.

Ba mẹ Thiên Kỳ ở lại thu xếp chút việc, chuẩn bị đợi người trong tộc. Hai ông bà cũng là dị năng giả, ba Thiên Kỳ là dị năng giả hệ tinh thần, đây là dị năng cực kỳ mạnh mẽ, vừa có thể tạo ảo giác, vừa có thể dùng dị năng tấn công trực tiếp vào não bộ, giết chết đối thủ. Người có cấp bậc cao còn có thể khiến Zombies không phát giác ra được nơi ẩn nấp của mình. Mẹ Thiên Kỳ có dị năng hệ thủy, hiện giờ đã không còn nước, nguồn nước bên ngoài thì ô nhiễm, dị năng hệ thủy đi đến đâu chắc chắn cũng sẽ được hoan nghênh.

Vừa bước ra khỏi cổng, 2 con Zombies đánh hơi được liền đi tới, mọi người hiểu ý liền nhường cho Như Ý ra tay, vì trong nhóm Như Ý là người có thể lực kém nhất, dị năng không gian của cô hiện chỉ dùng ở mức chứa đồ vật, cho nên Như Ý cần phải rèn luyện nhiều hơn.

Như Ý vùng kiếm chém về phía Zombie, vì giai đoạn này Zombie chưa tiến hóa nên rất nhanh Như Ý đã giải quyết xong, nhưng dùng kiếm chém đầu Zombie quá là mỏi tay, kiếm của Như Ý không giống như Uyển Lâm là loại chém sát như chém bùn, thanh kiếm này chỉ sắc bén hơn những thanh kiếm bình thường một chút mà thôi. Bởi vì cách tiêu diệt Zombie nhất định phải tấn công vào não, làm đứt đầu hoặc vỡ sọ thì chúng mới chết được nên rất nhiều người không biết cách, chỉ đánh cho Zombie gãy tay, gãy chân, móp đầu,...rồi bỏ chạy, khiến cho càng về sau Zombie càng biến dạng ghê gớm, hình thù kỳ dị hơn.

Cả nhóm một đường đi thẳng đến siêu thị mini gần nhất, càng đến gần siêu thị Zombie càng nhiều, có lúc họ dùng dị năng, lúc dùng vũ khí. Bây giờ họ mới biết dị năng hệ lõi biến dị của Thiên Kỳ lợi hại đến mức nào, chỉ một tia sét trúng vào đầu thôi là Zombie đã lăn ra chết ngay lập tức, ít nhất cũng phải mạnh gấp đôi hệ lõi bình thường.

Cửa siêu thị lúc này không khóa, rất có thể trong đó toàn là Zombies, dù sao thì lúc mặt trời kéo tới, những nơi càng đông người càng khó có cơ hội sống sót. Trước tiên phải tìm được nguồn điện dự phòng của nơi này, lỡ như Zombie đột kích còn có khả năng tránh được một hai.

Họ rất nhanh tìm được nguồn điện, vì chủ siêu thị là bạn của Ngô Thiên Kỳ, anh lại từng học ngành Kỹ thuật xây dựng nên lúc mở siêu thị này có từng tìm anh để xem tham khảo ý kiến, cho nên sơ đồ bố trí nơi này anh đã từng xem qua không ít, biết rất rõ vị trí từng nơi.

Mặt trời hôm nay đã là ngày thứ 2, điện nơi này đã dùng hết, rất may họ có sạc điện di động Thiên Kỳ, lần này anh phải tiêu hao khá khá dị năng mới kích hoạt được nguồn điện, cũng không cần sạc đầy, chỉ một phần ba là được.

Sau khi đèn sáng, họ nhìn thấy cảnh tượng máu me trong siêu thị. Nơi nơi đều là vết máu, tuy nhiên, điều kỳ lạ chính là số lượng Zombies không nhiều,

gọi là siêu thị mini nhưng nơi này tương đối lớn, ngày thường là khu vực đông khách, số lượng hàng hóa nơi này rất nhiều, nhưng tại sao lại chỉ tầm khoảng 20 con Zombies, trong đó đa phần đều loại chỉ còn nửa người, di chuyển khó khăn, chỉ bò trên đất, còn lại là thiếu mất tay, chân. Vì thế nhóm Uyên Lâm nhanh chóng giải quyết được bọn chúng, sau đó khóa cửa siêu thị, đề phòng Zombies bên ngoài tấn công.

“Nơi này rất kỳ lạ” Thiên Kỳ là người đầu tiên lên tiếng.

“Đúng vậy. Theo lý mà nói, nơi này Zombies không nên ít như vậy. Còn một điều đặc biệt mọi người thấy không? Đó là không có Zombies nào mặc quần áo nhân viên siêu thị cả.” Hoài Nam phân tích.

Như Ý ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu vậy, rất có thể nơi này vẫn còn người sống sót đang ẩn nấp trong này.”

Uyên Lâm mỉm cười trả lời: “Không chỉ là người sống, còn có cả Zombies nữa. Nếu không, với số lượng Zombies với sức chiến đấu yếu thế này thì bọn họ đã sớm thu thập vật tư rồi khỏi đây rồi. Nhưng mọi người xem, mọi thứ chỉ có dấu vết ấu đã chứ hàng hóa vẫn còn nhiều lắm.”

“Uhm. Trước hết chúng ta cứ thu gom chỗ này đã.” Thiên Kỳ đề nghị.

Sau đó, Uyên Lâm thu những thứ dùng được vào không gian của mình, đợi khi trở về sẽ chia đều ra cho mọi người. Thu hoạch lần này đúng là không nhỏ.

Nơi này còn kho hàng, trong đó chắc chắn vẫn còn hàng hóa. Dựa theo suy đoán ban nãy, e là trong đó có không ít Zombies. Họ quyết định đến gần xem xét. Trên cửa có rất nhiều vết cầu, máu, cả vết cạy cửa nữa. Chắc hẳn khi mệt thể buông xuống, nơi này đã trải qua cuộc tranh giành sự sống ác liệt, còn việc sống được bao nhiêu người thì họ hoàn toàn không biết.

Họ vừa đến gần thì bên trong đã vang lên tiếng đập cửa liên tục, có lẽ Zombies đã “đánh hơi” được người sống nên tìm cách ra ngoài, đáng tiếc bên ngoài bị chặn lại bằng thanh sắt, cửa kho hàng này tuy rất chắc chắn, nhưng nếu cứ bị đập liên tục như thế này sẽ không chịu đựng được lâu.

“Cứu với” bên trong có tiếng của người phụ nữ cầu cứu.

Vừa nghe thấy âm thanh, Zombies liền đi khỏi cửa, định đến chỗ người phụ nữ. Uyên Lâm nhanh chóng gõ vào cửa để Zombies quay lại. Quả thật chúng không rời khỏi nữa mà tiếp tục gõ vào cửa, muốn đi ra ngoài.

“Cô nghe rõ chúng tôi nói không?” Như Ý thử thăm dò.

“Có. Cứu tôi” Người phụ nữ nhanh chóng trả lời.

“Trong đó có bao nhiêu người sống sót? Và bao nhiêu Zombies?” Hoài Nam chau mày hỏi. Họ phải xác định có nên mạo hiểm tiến vào đó hay không.

“Chỉ còn một mình tôi. Có khoảng...10 Zombies.”

“Cô chờ chúng tôi thương lượng một chút.” Thiên Kỳ nhanh chóng quyết định, dẫn mọi người cách xa cửa một chút rồi bàn bạc.

Nếu 10 Zombies thì họ có khả năng ứng phó, cứu một người sẽ bớt đi một Zombie, hơn nữa bên trong vẫn còn hàng hóa. Mỗi lần người phụ nữ đó nói xong Uyên Lâm liền gõ cửa để thu hút Zombies về phía cửa, không cho chúng đến gần người phụ nữ đó. Nhưng điều kỳ lạ là tại sao người phụ nữ đó lại có thể sống sót, Zombies nhạy cảm với âm thanh lẫn mùi con người, chỉ dùng âm thanh dẫn dụ nhưng còn mùi người sống trên người cô ấy, chẳng lẽ Zombies không ngửi được.

Cuối cùng, mạng người quan trọng, họ quyết định vào cứu người. Thiên Kỳ bên ngoài nhắc nhở người phụ nữ kia, ném đồ vật gì đó vào góc, cách càng xa cửa càng tốt, để họ mở cửa tiến vào trong. Người phụ nữ lập tức đồng ý, khi bên trong vang lên âm thanh thật lớn, đợi khoảng 5 giây không còn tiếng gõ cửa nữa, họ liền mở cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tán Tận Lương Tâm

Thiên Kỳ dẫn đầu, vừa xông vào chưa được 10 giây, nhìn thấy tình cảnh bên trong thì đã nói: “Rút”.

3 người còn lại chỉ có Như Ý là không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng vội lui ra khỏi đó, nhặt thanh sắt chặn cửa lại như ban đầu.

“Các người làm gì vậy? Tại sao không cứu tôi?” Người phụ nữ đó gào thét, nhưng lần này Uyên Lâm không giúp cô ta đánh lạc hướng Zombies nữa.

Mọi người vội vàng tránh xa kho hàng, mặc kệ người phụ nữ đó điên cuồng gào thét bên trong, Zombies không có trí nhớ, chúng chỉ đi theo nơi phát ra âm thanh, nếu đầu óc cô ta còn bình thường sẽ không tự gây ra tiếng động, dẫn dụ Zombies đến nữa.

Sắc mặt bốn người lúc này không tốt cho lắm. Như Ý lúc này vẫn chưa hiểu gì, vì cô vào sau cùng, chưa kịp nhìn thấy gì đã vội lui ra. Cô tò mò hỏi Uyển Lâm: “Mọi người làm sao vậy?”

Uyển Lâm sắc mặt lạnh lùng trả lời: “Người phụ nữ đó không đáng sống.”

“Tại sao?” Như Ý bật thốt lên.

“Thứ nhất, cô ta lừa gạt chúng ta. Trong đó không chỉ có 10 con Zombies, mà là nhiều hơn gấp mấy lần. Cô ta làm vậy chẳng khác nào bảo chúng ta đi nộp mạng.” Thiên Kỳ tức giận nói.

“Thứ 2, nơi cô ta đang trốn là phòng bằng kính, có nhiều vết máu dính bên trên, căn phòng ấy đủ chứa 10 người, nhưng chỉ có mình cô ta ở đó. Cô có biết như thế nghĩa là gì không? Nghĩa là cô ta hoàn toàn nhìn thấy được cảnh tượng trong phòng, hơn nữa còn không cứu đồng đội, để mặc họ bị Zombies giết chết.”

“Thứ 3, trên tay cô ta đeo nhẫn cưới. Hơn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, lúc này chúng ta cũng nhìn thấy một con Zombie trong phòng cô ta. Điều này chứng tỏ cô ta chỉ lo cho bản thân, bỏ mặc chồng mình. Vợ chồng, sau khi chồng mình chết đi vẫn có thể sống như vậy, còn trói chồng mình ngay bên cạnh, cô ta có thể là người tốt sao?” Thiên Kỳ nói một hơi 3 lí do khiến Như Ý há hốc mồm.

“Khoan...khoan đã, 2 lí do đầu thì tôi không có ý kiến. Nhưng lí do thứ 3, tại sao anh biết người phụ nữ này bỏ mặc chồng mình, xa như vậy sao anh dám chắc được?” Như Ý nêu câu hỏi, anh em Uyển Lâm tò mò nhìn sang.

“Bởi vì cô ta là vợ của bạn tôi. Lúc đầu tôi không chắc chắn đó là bạn mình, nhưng khi nhìn thấy cô ta...Còn có, con Zombie trong phòng cô ta chính là bạn tôi.” Thiên Kỳ tràn đầy lửa giận. Đó là một người bạn thân của anh, hôn lễ của họ anh từng đến dự, nghe nói là thanh mai trúc mã. Lúc mua nhẫn cưới, người bạn này từng khoe với cả nhóm bạn chơi chung, là do người bạn đó tự thiết kế, cho nên anh có ấn tượng về chiếc nhẫn đó. Lúc đầu đúng là anh không nhận ra anh ta, vì anh ta đã trở thành Zombie, khuôn mặt biến dạng, nhưng anh lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay con Zombie đó.

Hoài Nam tiến đến vỗ vai anh: “Người phụ nữ đó không thể sống được lâu đâu.”

Người phụ nữ này khá thông minh, biết dùng máu Zombie bôi lên người để che giấu mùi cơ thể. Chỉ cần cô ta không gây tiếng động, ở yên trong đó, Zombie sẽ không thể làm gì cô ta. Đó là phòng kín chống động đất mà siêu thị trang bị, dù cả tòa nhà sụp xuống căn phòng đó cũng không hề hấn gì. Tuy nhiên, máu Zombies trên người cô lại chính là vấn đề.

Như Ý nói kiếp trước từng có người dùng qua cách này, nhưng nếu máu dính vào vết thương, con người sẽ trở thành Zombie, hoặc nếu không bị thương mà không kịp rửa sạch máu trong 24h thì cũng sẽ như vậy, dĩ nhiên đối với dị năng giả, thời gian sẽ kéo dài lâu hơn một chút. Với lại, máu Zombie khi khô lại sẽ mất mùi, Zombies sẽ phát hiện. Cho nên cần phải dùng máu Zombie bôi lên người liên tục. Cách này dù sao cũng rất mạo hiểm, nên không có nhiều người sử dụng.

Lúc này người phụ nữ trong phòng đang dùng những giọt máu cuối cùng của con Zombie bên cạnh, tức là chồng cô ta, bôi lên người mình. Lúc xảy ra mất thế, cô ta cùng một nhóm người trốn vào trong hàng, còn khóa cửa không cho bọn người còn lại chạy vào. Những người không tiến vào được rất căm hận, họ dùng ý chí nhất định phải chen thanh sắt vào cửa, không cho bọn ích kỷ bên trong chạy ra. Bởi vậy, số lượng Zombies bên ngoài không nhiều, còn là loại không di chuyển được và thiếu mất bộ phận cơ thể, do Zombies cứ ăn thịt người còn sống, người còn sống thì đánh trả để hoàn thành chấp niệm cuối cùng, mới có tình trạng như thế.

Nhưng đám người bên trong kho hàng không may mắn, trong đó có người bị thương, rất nhanh biến thành Zombie, hai vợ chồng người phụ nữ này chạy kịp vào phòng, vì ban đầu chỉ có một căn phòng mà có quá nhiều người, nên mọi người thống nhất không ai được vào cả, giờ phút đó lại biến thành có lợi cho hai vợ chồng kia.

Ban đầu người chồng định cứu thêm những người khác, nhưng người vợ ngăn cản, còn khóa cửa lại, lấy cái chết uy hiếp. Cô ta nhẫn tâm nhìn từng người từng người bị ăn thịt qua lớp cửa kính. Cho đến khi chồng cô ta có triệu chứng không ổn, sốt cao, ngất xỉu, sắp biến thành Zombie, i hết triệu chứng như người đầu tiên biến thành Zombie trong kho hàng, cô liền trói anh ta lại.

Cô phát hiện Zombies đều muốn tấn công cô, căn phòng này dù chống đỡ được, thế nhưng âm thanh gõ mạnh vào phòng kín ồn ào khiến cô khó chịu, thế là cô ta liền thử dùng máu người chồng đã thành Zombie của mình bôi lên người. May mắn cô ta đã thành công, nhưng lại phiền phức khi phải dùng máu chồng mình bôi lên khi vết máu cũ đã khô để tránh Zombies chú ý. Mỗi lần cô ta sẽ rạch một vết thương lên người chồng mình, lấy máu, sau đó cầm máu, băng bó lại. Tuy Zombies không bị tấn công vào đầu sẽ không chết, nhưng chúng vẫn biết đau. Người chồng Zombie của cô ta đã bị hành hạ liên tục như thế.

Khi cô ta phát hiện người ngoài cửa, cô ta nghĩ rằng cơ hội rời khỏi đã tới, mới gạt họ chỉ có 10 con Zombies, để họ cứu cô ra ngoài. Ngờ đâu, họ lại bỏ cô lại nơi này. Không muốn, cô không muốn trở thành một trong số Zombies nơi đây.

Nhóm Uyển Lâm không biết rằng khi họ rời khỏi siêu thị, người phụ nữ đó đã không còn thức ăn, nước uống. Máu của Zombie bên cạnh cũng đã hết. Đây là kết cục cô ta phải nhận khi làm quá nhiều điều sai trái. Dù căn phòng đó chắn chắn cỡ nào, không bị Zombies tấn công, cô ta cũng sẽ chết vì đói, hoặc chết vì dính máu Zombie mà biến thành Zombie.

Thiên Kỳ dẫn mọi người đi thu thập thêm ở vài nơi khác nữa. Khi thời gian không còn sớm, họ liền trở về để thử biện pháp tu luyện dị năng mới. Đột nhiên, trong đầu của 4 người vang lên âm thanh:

“Viện nghiên cứu”

“Viện nghiên cứu”

“Viện nghiên cứu”

Sau ba lần thì âm thanh đó dừng hẳn.

“Là dị năng hệ tinh thần. Mọi người đều nghe thấy phải không?” Như Ý lo lắng hỏi.

Những người còn lại gật đầu xác nhận. Thiên Kỳ suy nghĩ một chút liền nói: “Viện nghiên cứu cách nơi không xa, nhưng bây giờ đã trễ rồi, đến đó nữa sẽ không kịp. Hơn nữa chúng ta cũng không biết âm thanh đó là từ bạn hay thù. Đợi quay trở về rồi bàn bạc lại xem sao.”

Mọi người không nán ná chờ lâu, liền quay trở về nhà họ Ngô.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đứa Trẻ Của Ai?

Ông bà Ngô đang chờ ở nhà, thấy mọi người về liền vui vẻ. Từ sáng đến giờ họ lo lắng không yên, nhưng không thể ngăn cản được. Bọn trẻ phải mạnh mẽ thì mới hoàn thành được sứ mệnh của gia tộc phó thác.

Nghỉ ngơi một lúc, nhóm Uyển Lâm bắt đầu chuẩn bị thử cách thăng cấp dị năng như đã bàn bạc hôm qua. Quá trình khá thuận lợi, khi dị năng của Uyển Lâm gần cạn kiệt, mọi người lập tức rút lui.

Đến giờ ăn cơm, ai nấy đều đã nghỉ ngơi đầy đủ, mọi người ngồi xuống nói về chuyện xảy ra hôm nay. Ông bà Ngô nghe về người phụ nữ trong kho hàng, hai ông bà đều lắc đầu. Mặt thể đến, con người còn đáng sợ hơn cả Zombies. Đến khi nghe về Viện nghiên cứu, mắt ông Ngô lóe lên, chậm rãi nói: “Viện nghiên cứu này danh tiếng không tốt, đối ngoại đều nói là vì tương lai nhân loại, thực chất bên trong đó rất đen tối. Ta chỉ biết họ thí nghiệm rất nhiều thứ không thể công bố, nhưng lại không thể can thiệp sâu hơn. Mặc dù mang danh nghĩa Viện nghiên cứu thành phố Z, nhưng những thành phố khác đều có ít nhiều liên hệ trong đó, cho nên ta không thể nhúng tay tìm hiểu kỹ được.” Ông Ngô có chút tiếc nuối.

“Ngày mai chúng ta sẽ thu thập vật tư ở gần đó. Cứ xem xét tình hình bên ngoài Viện nghiên cứu đó trước. Còn bên trong chắc chắn chứa rất nhiều nhân tố không xác định. Vào đó rất nguy hiểm.” Thiên Kỳ thực sự không muốn mọi người mạo hiểm tiến vào đó.

Những người còn lại gật đầu đồng ý.

Kể ra thì ngày mai chính là ngày thứ 3 mặt thể, sau ngày mai, Zombie sẽ tiến hóa thêm một bậc, thích nghi với ánh sáng Mặt Trời, Zombie cấp 1 sẽ bắt đầu xuất hiện.

Liên lạc của mọi người hiện nay đều bị đứt hết, người gia tộc họ Ngô cũng chưa có ai tìm đến, bên phía trường Đại học ở thành phố Y chưa biết ra sao. Rất nhiều vấn đề còn đang chờ phía trước, muốn gấp cũng không được.

Vật tư hôm nay thu thập được đều để trong không gian của Uyển Lâm, vốn muốn mang ra để một nửa vào nhà kho nhưng nhà họ Ngô tin tưởng cô, nhờ cô giữ hộ trong không gian, khi nào đi thì hãy mang ra. Không gian của Uyển Lâm bảo quản vật tư là tốt nhất. Không uống công lão tổ tiên Phạm gia đã “bất chấp thủ đoạn” để giành được nó.

Sáng hôm sau, nhóm người Uyển Lâm tiếp tục đi thu thập vật tư và xem xét tình hình Viện nghiên cứu. Hôm qua khi thử xong cách thăng cấp dị năng, Uyển Lâm phải mất thời gian rất rất lâu mới khôi phục lại đầy đủ. Tuy nhiên kết quả khá tốt, cô cảm thấy dị năng của mình tăng lên nhanh chóng, thêm vài lần nữa có khả năng sẽ thành dị năng giả cấp 1. Bởi vì dị năng giả biến dị mạnh hơn dị năng giả bình thường nên muốn thăng cấp lại càng khó hơn.

Nhận thấy cách này hiệu quả, mọi người quyết định sẽ hỗ trợ nhau cùng thực hiện, khi thu thập vật tư sẽ tranh thủ trở về sớm một chút.

Bốn người lần này di chuyển bằng xe. Hiện nay chỉ có thể lái xe trên mặt đất, sương mù trên không trung vẫn chưa tan đi, không cách nào nhìn thấy đường đi, hơn nữa trên không còn có chim chóc, mặc dù nói phải mất một thời gian con người mới phát hiện ra động thực vật biến dị, nhưng việc chúng xuất hiện từ lúc nào thì không ai biết được, cũng có thể tất cả những người nhìn thấy đều đã chết.

Họ dự định thu thập vật tư trước mới đến xem xét Viện nghiên cứu một chút. Khi đến gần thì tiếng nói vang lên trong đầu mọi người: “Viện nghiên cứu...tầng 1...gần cửa ra vào”.

Ai nấy đều nghe rõ những thứ này. Người đó muốn họ vào Viện nghiên cứu, có lẽ biết họ lo sợ gặp nguy hiểm nên hẹn ở cửa ra vào. Phải biết rằng dị

năng hệ tinh thần có khả năng tấn công trực tiếp vào não bộ người khác, vậy mà người này chỉ dùng nó để truyền đạt thông tin. Nếu họ không làm theo thì phải tránh xa nơi này, nếu không xác suất bị giết chết rất cao, ở càng gần thì thương tổn do dị năng giả hệ tinh thần gây ra càng lớn.

Vừa đi đến trước Viện nghiên cứu, cửa tự động mở ra, đèn sáng lên. Ở đây không có nhiều Zombies lắm, toàn là nhân viên trong Viện nghiên cứu. Lúc chém chết con Zombie cuối cùng, một quả bóng nhỏ tròn vo chạy thẳng về phía Uyên Lâm, nhào vào lòng cô, trong miệng gọi to: “Mẹ...”

Đáng tiếc, đứa bé chưa kịp đến gần cô đã bị Thiên Kỳ và Hoài Nam chặn phía trước. Hoài Nam còn xách cổ áo cậu lên. Cậu bé tròn vo như quả bóng có vũng vẩy đôi chân ngắn ngủn của mình, nhìn về phía Uyên Lâm bằng đôi mắt ngập nước, liên tục gọi “mẹ”. Đầu óc mọi người bây giờ chỉ toàn một hàng dấu chấm hỏi?????

Hoài Nam lạnh lùng lên tiếng: “Này nhóc, nhóc là ai?”

Lúc này đứa bé đó mới quay sang nhìn người đang túm cổ nhóc, ánh mắt liền sáng lên, ngay lập tức gọi: “Cậu...”

Mọi người lại thêm một hàng dấu chấm hỏi trong đầu nữa?????

Thiên Kỳ đứng bên cạnh mặt đen như đất nồi, lần đầu gặp mặt anh rất có thiện cảm với Uyên Lâm, qua mấy ngày quan sát, anh nhận ra cô là một cô gái nhiệt tình, thẳng thắn, lạc quan, hơn hết là một người hết sức trách nhiệm. Dù cha mẹ gặp chuyện không may, cô vẫn kiên cường, cố gắng hoàn thành trọng trách của mình. Nếu như anh là người lạnh lùng, không thích nói nhiều, không thích tiếp xúc với người khác, thì cô chính là ánh Mặt Trời, rực rỡ, thu hút mọi ánh nhìn.

Ban đầu anh dự định tiếp xúc nhiều hơn với cô, nhưng bên cạnh cô luôn có một người anh trai luôn nhìn chăm chăm, chỉ sợ người khác cướp mất em gái mình, nên anh chỉ có thể tạm hoãn lại kế hoạch, trước hết làm đồng đội, sau mới... Vậy mà giờ lại lòi đầu ra một thằng nhóc, còn gọi cô là mẹ. Hừ, để anh vạch trần được thằng nhóc này nói dối, anh tuyệt đối sẽ xử lý không nương tay. Còn nếu như nó nói thật...không...nhất định không có chuyện này, tuyệt đối không.

Quay trở lại với đứa bé, khi Hoài Nam nhìn kỹ khuôn mặt cậu thì hết sức kinh ngạc. Đôi mắt to này, khuôn mặt tròn này, sao mà giống em gái anh đến vậy. Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh, hỏi cậu nhóc: “Trước hết nói rõ ràng ra xem nào. Nhóc là ai? Sao lại gọi lung tung như vậy? Còn có, trên người có bị thương không? Có bị Zombie làm bị thương không?” Anh phải xác định rõ mới dám để thằng bé đến gần em gái mình.

Uyen Lâm không kiềm lòng được đến gần đứa bé. Thằng nhóc này nhìn khoảng 4-5 tuổi, năm nay cô mới 22 tuổi, làm sao có thể sinh đứa bé lớn như vậy được. Nhưng nhìn đứa bé thật đáng thương, cô thật không nỡ để anh cô xách lên như xách gà con, cô muốn ôm đứa bé này, rất muốn...

“Con không có bị thương. Con được sinh ra từ gen của mẹ. Con nhìn thấy trong hồ sơ, ở đây có rất nhiều đứa trẻ được tạo ra như thế.” Tuy còn nhỏ nhưng cậu bé ăn nói mạch lạc. Lúc này là do xúc động quá mức, cậu không ngờ người đến là mẹ cậu, cậu muốn nhận mẹ ngay lập tức cơ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tội Ác Được Ngụy Trang

Giờ phút này không ai còn tâm trạng đi thu thập vật tư gì nữa. Quan trọng là cần biết rõ ràng về cậu bé trước mắt. Sau khi kiểm tra thấy đứa bé không có vết thương gì, Hoài Nam mới dám để Uyên Lâm ôm đứa bé, họ tìm một nơi ngồi xuống nói chuyện.

Quả bóng nhỏ được mẹ ôm trong lòng, tâm tình rất tốt. Hoài Nam kể từ lúc được nghe tiếng “cậu” cũng đã buông xuống ít nhiều thành kiến. Như ý tự xem mình là người qua đường, chỉ đánh giá ngoại hình thằng nhóc này, quả thực cực kỳ đáng yêu. Duy chỉ có Thiên Kỳ giờ phút này sắc mặt không thể khó coi hơn được nữa.

Uyen Lâm lấy một thanh chocolate, nước và một vài thức ăn khác trong ba lô cho đứa bé, nhìn đứa bé vui vẻ ăn thức ăn mình đưa, Uyên Lâm vuốt đầu đứa nhỏ, đau lòng nói: “Chắc mấy hôm nay con phải chịu khổ nhiều rồi”. Dù cậu bé chỉ nói mấy câu, nhưng nhìn cậu Uyên Lâm cảm nhận được một sự liên kết vô hình giữa hai người, đó chắc hẳn là tình máu mủ không thể tranh cãi.

Ở bên này Thiên Kỳ liếc xéo quả bóng nhỏ tròn tròn, mềm mềm đang tỏ vẻ dễ thương bên kia, giận sôi máu. Hừ, chịu khổ, nhìn nó sạch sẽ, thơm mát, còn mập như vậy, chịu khổ chỗ nào? Nếu mà cuộn tròn nó lại lăn đi thì có khác gì quả bóng đâu. Không biết tên khốn kiếp nào là cha của nó, nếu gặp được anh phải đánh hẳn một trận cho hả giận.

Quả bóng nhỏ chớp chớp mắt nhìn về phía Thiên Kỳ liền cúi đầu suy nghĩ, lát sau lại ngẩng đầu lên, cười với anh. Nhưng nụ cười này anh nhìn thế nào cũng thấy chói mắt, tựa như...trào phúng?

“Con mang số hiệu Z1001, năm nay 4 tuổi. Kể từ lúc hiểu chuyện thì con đã ở đây rồi. Nơi này còn rất nhiều bạn nhỏ khác nữa, giờ bọn họ ở đâu thì con không biết.” Nói tới đây giọng quả bóng nhỏ buồn buồn.

“Mỗi ngày con phải học rất nhiều thứ. Trong đó con giỏi nhất là sử dụng máy tính, có một lần con hack vào hệ thống, nhìn thấy tư liệu về mẹ, còn có rất nhiều thông tin cơ mật của Viện nghiên cứu này.”

“Mỗi đứa trẻ ở đây đều do bọn họ dùng gen của 2 người khác nhau tạo ra, nam nữ bị họ lấy gen đều là những người ưu tú trên Địa Cầu, nhưng không ai biết điều đó. Họ sẽ dung hợp hai gen này lại với nhau, tạo ra một đứa trẻ, nuôi lớn, nếu đứa trẻ đó kế thừa sự ưu tú của gen bố mẹ thì sẽ được đào tạo, lớn lên sẽ làm việc cho họ. Còn nếu đứa trẻ đó chỉ là người bình thường, họ sẽ tận dụng sức lao động, đến khi người bên ngoài cần...nội tạng hoặc bộ phận cơ thể mà đứa trẻ nào phù hợp, họ sẽ...mang đứa trẻ đó đi, không quay lại nữa.”

Nói tới đây mọi người đều hiểu ra, Viện nghiên cứu này chỉ là lớp vỏ được ngụy trang. Nếu mặt thể không đến, không biết họ còn tạo ra thêm bao nhiêu đứa trẻ nữa, hủy hoại bao nhiêu con người nữa.

Hoài Nam hỏi: “Những việc này họ đã làm bao lâu rồi?”

“Khoảng 5 năm. Tất cả chúng con đều không có tên, chỉ có số hiệu. Trong 100 đứa trẻ được tạo ra, chỉ có khoảng 5 người thừa hưởng được sự ưu tú từ gen bố mẹ. Con rất may mắn khi được thừa hưởng những điều đó từ mẹ. Nhìn thấy mẹ con liền nhận ra ngay.” Quả bóng nhỏ vừa vui mừng, vừa tự hào khi nói về mẹ cậu.

Thiên Kỳ bắt vào trọng điểm: “Vậy cha nhóc là ai?” Nếu nó đã nhìn thấy tư liệu về mẹ thì chắc hẳn cũng biết cha là ai. Anh tuyệt đối không tha cho kẻ đó. Cho dù hẳn không hề biết gì hết.

Quả bóng nhỏ lập tức nói: “Con không biết. Lúc con hack vào hệ thống chỉ nhìn thấy tư liệu về mẹ, không hề thấy người kia, cũng có thể con được tạo ra từ gen của một mình mẹ thôi. Bởi vì con giống mẹ đến thế cơ mà.”

Thiên Kỳ chau mày suy nghĩ. Ừ thì rất giống, bởi vậy anh mới không xuống tay với nhóc. Mà hình như anh đã bỏ quên điều gì đó thì phải.

“Vậy những tư liệu đó giờ ở đâu?” Thiên Kỳ muốn tìm ra chân tướng.

“Đều ở trong máy tính cả. Nhưng khi xảy ra chuyện thì hệ thống đã tự hủy tất cả rồi. Dưới tầng hầm có một căn phòng bí mật, có khả năng bên dưới vẫn còn lưu trữ tư liệu bằng giấy. Có điều con khuyên mọi người đừng đến đó. Cả viện nghiên cứu này có hơn 1000 người, mọi người không thể đi đến căn phòng đó được đâu.”

“Vậy con thoát ra bằng cách nào?” Hoài Nam tò mò hỏi.

“Lúc xảy ra chuyện, đúng lúc con đang trốn ra ngoài, bọn họ tìm con khắp nơi, không ngờ rằng con trốn trong phòng điều khiển. Nhân lúc rối loạn, không có ai ở đó con liền đánh ngất kẻ ngồi bên trong, rồi khóa cửa lại. Cũng may căn phòng đó rất tốt, cách âm, cách nhiệt, ngay cả mùi cơ thể cũng không thoát ra được. Vào đó ai cũng phải dùng ống ôxi để thở. Hôm nay mấy bình ôxi đã dùng hết, con mới cầu cứu mọi người. May mắn người đó lại là mẹ.”

Sau khi biết họ đến gần, cậu nhóc đã mở đèn, mấy hôm nay cậu dùng rất tiết kiệm, cho nên điện vẫn còn nhiều. Cậu dùng dị năng tạo ra ảo giác cho Zombies xung quanh, che chắn bản thân, cậu đi đến đâu liền đóng lại cửa nơi đó, cho nên mới không bị rượt đuổi phía sau. Phòng điều khiển không xa cửa ra vào bao nhiêu, chỉ là nó được xây bí mật, người không biết không thể mở ra được. Vậy nên cậu mới nhanh chóng gặp được mẹ cậu như thế.

“Tại sao con lại muốn trốn ra ngoài?” Uyển Lâm đau lòng hỏi.

“Vì mẹ nha. Con muốn đi tìm mẹ của con. Con đến nay vẫn chưa có tên nữa cơ.”

Thiên Kỳ nắm chặt nắm tay, nhin, phải nhin, thằng nhóc này nói chuyện cứ phải thêm vào mấy câu nịnh nọt buồn nôn như vậy sao, đúng là chịu hết nổi.

Hoài Nam thì thấy buồn cười. Tính tình này giống hệt em gái anh lúc nhỏ. Chỉ khuôn mặt này thôi, cộng thêm tính tình, anh đã tin 8 phần đây là cháu trai anh rồi.

“Vậy bây giờ chúng ta trở về thôi. Đứa nhỏ này ở bên ngoài chịu khổ, em muốn dẫn...con của em trở về.” Uyển Lâm tràn đầy yêu thương để nói ra ba chữ “con của em” đó.

“Khoan đã, chúng ta vẫn chưa xác định chắc chắn mà. Lỡ như những gì thằng nhóc này nói...” Thiên Kỳ vội vàng phản bác.

“Không đâu” Uyển Lâm cắt ngang lời anh nói. “Em cảm nhận được, đây thực sự là con em.”

Quả bóng nhỏ vui mừng nhảy nhót, đúng thật là mẹ ruột mà, ai như cái người kia, hừm, rồi ông sẽ hối hận.

“Nhưng mà...” Thiên Kỳ lần nữa không cam tâm, muốn khuyên can Uyển Lâm.

“Chú ơi! Chú không muốn mẹ dẫn con trở về sao ạ? Nếu không thì mẹ cứ để con lại đây cũng được, khi nào có thời gian thì quay lại thăm con.” Quả bóng nhỏ tủi thân muốn khóc.

“Mẹ làm sao nỡ bỏ con lại được, con ở đâu thì mẹ sẽ ở đó. Mẹ hứa.”

Thiên Kỳ nghĩ rằng sự chịu đựng, nhẫn nhịn cả đời này của cậu đều dùng hết vào hôm nay rồi. Cái gì mà chú? Anh già như vậy sao? Còn có, bỏ nó lại? Từ đầu tới giờ nó đều dính lấy Uyên Lâm không buông, muốn bỏ nó lại được sao?

Hoài Nam nhìn một lớn một nhỏ trừng nhau trước mắt liền cảm thấy vui vẻ. Tên Thiên Kỳ kia tưởng anh không nhìn ra tâm tư của hắn sao? Từ nay có cháu của anh bên cạnh, để xem hắn làm sao theo đuổi được em gái anh.

Như Ý rụt rè hỏi một câu: “Vậy trong đó...còn người sống sót không?”

Quả bóng nhỏ lắc đầu, trả lời chắc chắn: “Không đâu, cháu ở phòng điều khiển nhìn thấy toàn bộ, không một ai sống sót. Những người lúc đầu còn trốn được, rất nhanh đều bị Zombies tìm ra được. Trong đó có mấy con Zombies rất lợi hại, biết dùng lửa, dùng nước,...nữa. Cháu chạy được ra ngoài cũng là nhờ may mắn cả.”

“Cho dù còn người sống, chúng ta cũng không có khả năng cứu họ. Zombies bên trong tòa nhà này chắc chắn đã tiến hóa rồi.” Hoài Nam nhìn vào sâu bên trong Viện nghiên cứu nói.

Trước khi rời khỏi, quả bóng nhỏ lấy điều khiển, tắt điện trong Viện nghiên cứu, rồi đóng tất cả cửa lại. Cậu nhóc này thật đúng là một thiên tài, mới 4 tuổi đã sử dụng thành thạo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Ở Viện Nghiên Cứu

Mẫu thử nghiệm số hiệu Z1001 đã kế thừa được rất nhiều ưu điểm từ gen bố mẹ. Khi phát hiện ra tài năng của cậu bé, những người trong Viện nghiên cứu cảm thấy cực kỳ hào hứng.

Kể từ khi hiểu chuyện, Z1001 đã được dạy rất nhiều thứ, nhưng máy tính là thứ cậu yêu thích nhất. Có một lần, cậu sửa đổi một chương trình trong máy tính, bị người hướng dẫn phát hiện, sau đó báo lên cấp trên. Kết quả, cậu bị giam 3 ngày 3 đêm, bị giáo huấn rằng trẻ con phải tuyệt đối nghe lời, không được tùy tiện làm những việc không xin phép, như thế mới có thể sống sót được tại đây.

Z1001 rất đáng yêu, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, từ sau vụ việc đó cậu bé càng nghe lời hơn, nên cho dù những người trong Viện nghiên cứu có vô cảm đến đâu, khi nhìn thấy cậu cũng mềm lòng hơn mấy phần. Tuy nhiên, đó chỉ là nguy trang mà cậu bé dựng nên mà thôi.

Cậu vẫn là đứa trẻ thông minh, nhưng sự thông minh đó đã được che giấu bớt. Cậu bé luôn âm thầm quan sát những người trong Viện nghiên cứu này, cảm thấy mọi thứ nơi đây rất kỳ lạ.

Có rất nhiều đứa trẻ đột nhiên biến mất, họ bảo rằng những đứa trẻ đó đã được nhận nuôi, có một cuộc sống rất tốt bên ngoài, nếu những người khác muốn được như vậy thì cần phải cố gắng hơn nữa.

Theo Z1001 nhìn thấy, những gì họ nói đều là giả. Những đứa trẻ mất tích không phải người giỏi nhất nơi này, càng không có gì đặc biệt, thường bị bắt đi làm việc nặng, việc vất trong Viện, vậy tại sao họ lại được lựa chọn? Lời giải thích duy nhất chính là, những người đó đang nói dối.

Cậu bé quyết định làm một việc cực kỳ mạo hiểm, đó là xâm nhập vào hệ thống, lấy cắp thông tin cần thiết. Cuối cùng, cậu bé thành công biết được một số thứ, đặc biệt là về ba mẹ cậu.

Ba mẹ là gì, cậu bé không hề biết. Chỉ biết rằng, cậu được tạo ra từ họ, vậy họ ở đâu? Trên hồ sơ có ghi rõ địa chỉ, nơi họ sinh sống. Cứ như vậy, mỗi khi có cơ hội, cậu bé sẽ tìm hiểu những thứ cậu muốn biết, mặc dù mỗi lần rất ngắn ngủi, nhưng ngày qua ngày, cuối cùng cậu đã biết được, Viện nghiên cứu này không thể ở được nữa. Tất cả những việc mà nơi này đang làm đều là bí mật. Tự ý tạo ra những đứa bé, đào tạo những đứa trẻ xuất sắc, buôn bán nội tạng hoặc đưa vào phòng thí nghiệm những đứa trẻ bình thường. Còn có, họ đã thí nghiệm trên người sống rất nhiều thứ khác, tóm lại, họ đã sử dụng con người như công cụ, như động vật.

Ngày cậu bé bỏ trốn, Viện nghiên cứu vang lên chuông cảnh báo, nhờ vào việc hack vào hệ thống, cậu bé biết rõ nơi này, cho nên nhanh chóng trốn vào phòng điều khiển, đánh ngất người canh gác bên trong. Bởi vì căn phòng này rất bí mật, nên sự canh gác tương đối lỏng lẻo, hơn nữa, thời khắc cậu bỏ trốn, trùng hợp là lúc mặt trời buông xuống, người biến thành Zombie khắp nơi. Phải nói rằng cậu thực sự, thực sự rất rất may mắn, mới qua được một kiếp này.

Thời điểm phát hiện bản thân có dị năng hệ tinh thần, cậu bé cố gắng dùng nó để tìm kiếm người sống sót, cuối cùng cậu tìm được một nhóm người. Bởi vì khoảng cách quá xa, nên cậu chỉ có thể nói cho họ ba từ “Viện nghiên cứu”.

Thời điểm cậu nhìn thấy nhóm người đó, cậu liền nhận ra, một trong số đó chính là mẹ của cậu, người mà cậu bé mong chờ được gặp. Từ cái nhìn đầu tiên, cậu bé đã yêu quý mẹ rồi, muốn mẹ là của một mình cậu. Còn cái người gọi là cha, có lẽ...không cần cũng được.

Cậu theo mẹ rời khỏi Viện nghiên cứu. Bên trong nơi này còn rất nhiều bí mật, lúc hack vào hệ thống cậu phát hiện có những thông tin cậu không thể truy

cập được, nếu cố gắng xâm nhập sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Những ngày bị nhốt bên trong, thông qua camera, cậu thấy có những con Zombies rất mạnh, chúng dùng cả đồng loại làm thức ăn. Sau khi ăn xong, chúng càng ngày càng mạnh lên. Nơi giam giữ động vật thí nghiệm chẳng khá hơn bao nhiêu, những con vật luôn tìm cách thoát khỏi nơi giam giữ. Sớm muộn gì, Viện nghiên cứu này rồi sẽ không thể giữ chân chúng được nữa.

Tạm gác mọi thứ sang một bên, thời khắc này cậu chỉ nghĩ đến mẹ, đến việc sau này sẽ ở cùng mẹ. Cho dù ngoài kia có bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần ở bên mẹ cậu đều không sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhóc Con...còn Non Lắm

Về đến Ngô gia, hai ông bà hết sức bất ngờ. Khi thấy cậu nhóc từ trên xe đi xuống, nhìn kỹ mặt, Ngô lão gia lập tức chỉ vào Thiên Kỳ mà mắng: “Thằng con xấu xa kia, ta đánh chết con. Tại sao con lại có con riêng bên ngoài như thế, tới tận bây giờ mới dẫn về chứ?”

Bà Ngô lúc này vừa mừng vừa sợ, run rẩy nói: “Cháu ngoan, đến đây với bà nào. Đừng sợ. Ông con chỉ mắng người cha xấu xa kia của con thôi.”

Quả bóng nhỏ thờ dài, sau đó đi về phía ông bà Ngô. Tuy cậu không thích người kia, nhưng ông bà lão này nhìn rất hiền từ, sao cậu có thể không nghe lời chứ.

Anh em Uyển Lâm nhìn cậu bé ngoan ngoãn đang đi chuyển kia thì sửng sốt hồi lâu. Như Ý thầm cười trộm, hèn gì cô cứ nhìn thằng nhóc này quen quen, hóa ra là có nét giống Thiên Kỳ. Về phần Thiên Kỳ, anh không biết mình nên có cảm giác gì nữa.

“Ôi chào cháu của tui. Ông nhìn này, ngoại trừ đôi mắt, còn lại thực sự là giống Thiên Kỳ như đúc. Cháu ngoan của bà, mau gọi một tiếng bà nội đi.”

Quả bóng nhỏ lần nữa thờ dài, haizzz, cậu biết mà, nếu không sao ông bà nhìn một cái liền nhận ra được. Ủng công cậu che giấu bấy giờ. Cậu bé ngoan ngoan gọi: “Cháu chào ông nội. Chào bà nội ạ.”

Uyển Lâm cảm nín. Thì ra con trai cô từ đầu đã biết cha nó là ai, chỉ là không muốn thừa nhận thôi. Tình huống này, sau này cô nên đối mặt với Thiên Kỳ thế nào đây?

Hoài Nam không dám tin vào mắt mình. Ông trời đây là đang đùa giỡn sao? Sao lại có thể trùng hợp như vậy, quá hời cho thằng nhóc Thiên Kỳ kia rồi. Không được, anh không để hấn đạt được mục đích đâu.

Để chứng minh lời mình nói, bà Ngô hớn hờ mang cuốn album ảnh ra cho mọi người cùng xem. Ngoại trừ đôi mắt, điểm nào quả bóng nhỏ cũng giống Thiên Kỳ lúc bé, nhìn một cái liền biết ngay là cha con.

Thiên Kỳ nhìn chằm chằm vào quả bóng nhỏ trước mắt. Tốt lắm, hóa ra từ đầu thằng nhóc này đã biết ai là cha mình, vậy mà lại không thừa nhận. Ban đầu Thiên Kỳ còn định xử lý lão cha của tên nhóc này, hóa ra người đó chính là anh. Mà nếu anh là cha của thằng nhóc này, vậy...vậy anh với Uyển Lâm đã là vợ chồng đúng không? Phải nói rằng người thông minh mà vướng vào chuyện tình cảm thì chỉ số IQ không còn là vấn đề nữa, vấn đề là họ chẳng còn chút IQ nào để nhắc tới.

Tuy vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng, nhưng khóe môi cong lên đủ chứng tỏ tâm tình Thiên Kỳ giờ phút này. Anh đang tưởng tượng đủ loại lí do để tiếp cận Uyển Lâm, thật không ngờ, thằng nhóc mà anh không vừa mắt lại cho anh cơ hội lớn như vậy.

Trong phòng này, ngoại trừ ông bà Ngô là thực sự vui vẻ thì ai ai cũng đang ôm tâm trạng riêng. Bà Ngô nhanh chóng làm một bàn thức ăn hoành tráng cho cháu nội yêu quý. Sau bữa cơm trưa, họ ngồi nghe quả bóng nhỏ nói về cuộc sống trong Viện nghiên cứu. Tuy nơi đó tội ác nhiều không kể xiết, nhưng họ đã làm được một việc tốt đó là mang đến quả bóng nhỏ đáng yêu, thông minh trước mắt này.

Quả bóng nhỏ trở thành biệt danh của cậu bé, còn tên chính thức được ông nội đặt, gọi là Ngô Hoàng Quân, đây là cái tên ông Ngô nghĩ sẵn từ trước, ngày nào mà hai vợ chồng không ngóng trông cháu nội cơ chứ.

Dù đã nhận ông bà nội nhưng cậu bé vẫn rất bám mẹ, kiên quyết muốn ở chung phòng với mẹ. Thế là lần đầu tiên, Uyển Lâm thực hiện trọng trách của một người mẹ - dỗ con đi ngủ trưa. Uyển Lâm vốn sợ tối, giờ có thêm một quả bóng nhỏ bên cạnh, buổi tối ôm bé con ngủ chắc chắn rất thích.

Công việc chiều nay vẫn là thăng cấp dị năng. Mọi người lần lượt thay phiên, sử dụng gần cạn kiệt dị năng rồi rút lui, người tiếp theo tiến đến hỗ trợ, cứ thế xoay vòng. Khi đến lượt Uyển Lâm, quả bóng nhỏ chớp chớp mắt, dường như có điều nghi hoặc. Mọi người đều biết cậu bé có dị năng hệ tinh thần, hơn nữa còn phát huy rất hiệu quả, cho nên mới an toàn thoát ra ngoài. Họ không biết rằng cậu bé vẫn còn dị năng khác chưa dùng đến.

Xong xuôi, Uyển Lâm bước vào, nhìn thấy biểu cảm đáng yêu không chịu được của cậu nhóc thì trong lòng liền mềm nhũn. Con trai cô sao lại đáng yêu đến thế cơ chứ. Đến khi cậu bé đặt câu hỏi, mọi người không biết nên hình dung thế nào nữa.

Quả bóng nhỏ: “Mẹ ơi, dị năng của mẹ là lửa sao ạ?”

“Đúng vậy. Của mẹ là lửa biến dị, vừa nóng, vừa có tính ăn mòn.” Uyển Lâm nói rõ với quả bóng nhỏ.

Quả bóng nhỏ lưỡng lự một chút rồi nói tiếp: “Hình như...con cũng biết cái này.” Nói rồi liền tạo ra một quả cầu lửa màu xanh giống hệt Uyển Lâm, ai nấy trong phòng đều ngây ngốc. Dị năng hệ tinh thần đã rất lợi hại rồi, giờ thêm một dị năng biến dị khác nữa, đứa trẻ này cũng quá là nghịch thiên đi.

Thiên Kỳ nhìn chằm chằm cậu bé: “Ngoài cái này, con còn biết thứ khác không?”

Mọi người choáng váng. Không phải chứ, còn nữa sao? Còn để cho người ta sống nữa không? Tam hệ dị năng, sau này thế nào cũng trở thành bá chủ một phương. Vậy mà cậu bé còn thần nhiên gật đầu, từ trong lòng bàn tay xuất hiện một tia sét màu...tím bé xíu. Xong rồi, không uổng công là đứa bé của hai người họ, kế thừa toàn bộ dị năng của cả hai.

Điều quan trọng nhất bây giờ là phải giấu việc này đi. Một người có tam hệ dị năng lợi hại như vậy sẽ bị rất nhiều thế lực nhìn chằm chằm. Hơn nữa, việc thăng cấp một dị năng đã không hề đơn giản, đừng nói đến việc dùng cả 3 dị năng cấp cao. Thế là ai nấy từ mừng rỡ, bất ngờ, chuyển sang lo lắng về tương lai cho quả bóng nhỏ.

Trong lúc mọi người trầm mặt ngồi trong phòng khách, 3 chiếc xe hơi từ từ tiến vào khu nhà. Từ trong xe bước xuống 10 người, 7 nam, 3 nữ, trông khá mặt mới. Ông bà Ngô nhận ra họ là người trong tộc liền lập tức mở cửa để họ vào nhà.

Cô gái trẻ nhất trong đám người đó lao thẳng về phía Thiên Kỳ, liên tục gọi “Anh...anh...”, muốn nhào vào lòng Thiên Kỳ. Đáng tiếc, trong lòng Thiên Kỳ bây giờ nhận định, anh đã là người có “vợ con”, làm sao có thể để người phụ nữ khác đến gần được chứ, thế là không chút do dự tránh qua một bên, đứng cạnh Uyển Lâm, cô gái đó lao thẳng vào sò pha, nhìn anh bằng vẻ mặt đầy tủi thân, trách cứ.

Thấy con gái mình bị người ta tránh như tránh tà, người mẹ liền chạy đến đỡ con gái dậy, muốn mở miệng trách cứ, người chồng lập tức đứng ra nói trước: “Anh hai, mọi người bình an là tốt rồi. Suốt dọc đường chúng em luôn lo lắng cho mọi người. Có thể gặp lại nhau thế này, đúng là tổ tiên phù hộ.”

Ngoài một nhà em trai của Ngô lão gia này, những người còn lại cũng đều là thân thích của ông bà Ngô, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ mặt mới, nhếch nhác. Ban đầu, khi lên đường đến đây có tất cả 20 người, cuối cùng chỉ còn một nửa số người sống sót, chưa kể việc thiếu thốn thức ăn. May mắn là trong số họ có 2 dị năng giả hệ thủy nên không lo lắng về vấn đề nước uống.

Ông bà Ngô đã sớm thu xếp chỗ ở, để họ về phòng nghỉ ngơi, dưới này người giúp việc bận rộn chuẩn bị thức ăn. 10 người vừa nhìn thấy bàn thức ăn đầy ắp, không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước bọt. Để đến được đây họ không dám lãng phí thời gian, chỉ gặm mấy thứ thức ăn tiện lợi, nghỉ ngơi cũng không dám buông lỏng, khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều tổn hại.

Dùng xong bữa cơm, lúc này người vợ của chú Thiên Kỳ - bà Trang mới nhìn sang nhóm người Uyển Lâm, nói với giọng khinh bỉ: “Anh chị à, em biết anh chị trước nay tốt bụng, nhưng thời buổi này thiếu thốn đủ thứ, anh chị không nên để những người không liên quan vào đây ở như vậy.”

Bà Ngô vội lên tiếng: “Không phải. Đây là...”

Không đợi bà nói xong, cô em họ của Thiên Kỳ liền ngắt lời: “Bác gái, bác cũng đừng để người ngoài lừa gạt. Nhà chúng ta không nuôi nổi những kẻ ăn không ngồi rồi đâu.” Lúc này khi nhìn thấy Uyển Lâm xinh đẹp, ăn mặc sạch sẽ thì cô ta đã một bụng ghen tị rồi, không thể để cô gái này tiếp tục ở đây được nữa.

Uyển Lâm lười để ý tới hạng người này. Vì không muốn phá vỡ không khí nhà người ta, cô định bế quả bóng nhỏ cùng anh trai và Như Ý đi lên lầu. Vậy mà cô em họ của Thiên Kỳ còn chặn đường, hất hàm sai khiến: “Nói các người đó, còn không mau cuốn gói cút khỏi nhà tôi.”

Thiên Kỳ xô mạnh bàn ghế, đứng bật dậy, đi thẳng đến chỗ Uyển Lâm. Không đợi anh lên tiếng, Uyển Lâm nhìn thẳng vào cô gái trước mắt: “Cô là cái thá gì mà nói tôi. Còn nữa, mặc dù tôi không mang họ Ngô nhưng nhà này từ bao giờ trở thành nhà của cô mà tôi không biết vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tuyệt Chiêu Đối Phó Đủ Loại Người

Bà Trang thấy con gái bị người ta bắt bẻ, không thêm để ý ánh mắt của những người khác, chỉ thẳng vào mặt Uyển Lâm mà mắng: “Cô chỉ là người ngoài, ăn nhờ ở đậu nhà anh chị tôi còn chưa tính, giờ lại dám chửi con gái tôi. Nó bảo cô cút đi là còn nhẹ đấy, nếu là tôi thì đã lấy chổi quét các người đi rồi. Nhìn mặt cô là biết cô không phải người đáng hoàng, còn mang theo dã chủng bên người. Đồ tiện nhân.”

“Bác gái à, đừng ý bác già mà tôi không dám làm gì bác. Chưa gì đã nói tôi “ăn nhờ ở đậu”, “ăn không ngồi rồi”, vậy cả nhà bác đến đây đã đóng góp gì

cho nhà họ Ngô chưa? Còn có, bác nên dẫn theo con gái mình đi soi gương lại cho kỹ, sẽ biết kẻ có mặt mũi “không đàng hoàng” là như thế nào, chứ không phải tùy tiện đánh giá người khác như vậy.”

Thiên Kỳ đứng bên cạnh bật cười, gạt gù đồng tình lời Uyển Lâm nói. Cô gái nhỏ này lời nói đầy gai nhọn, anh đứng bên cạnh ủng hộ, xem kịch vui là được rồi.

Câu nói của Uyển Lâm chọc ngay từ huyết của bà Trang. Phụ nữ ai lại muốn bị người khác nói mình già, còn bảo mẹ con họ mặt mũi không đàng hoàng. Con khôn này...

“Cái đồ không có gia giáo này, mày...mày chán sống rồi” bà Trang nhào tới định tát cho Uyển Lâm một cái. Hoài Nam không kiên nhẫn chắn trước mặt em gái, bắt lấy cánh tay đang đánh tới kia, bẻ một cái “rắc” khiến bà ta hét lên, ôm cánh tay ngã xuống đất.

“Bà nói ai không có gia giáo? Từ đầu tới giờ là 2 mẹ con bà sinh sự, nếu tôi không có gia giáo thì hai mẹ con bà chính là ngay cả súc sinh cũng không bằng, chỉ biết sủa loạn, cắn loạn người khác.” Nói xong liền phóng một quả cầu lửa dưới chân bà Trang khiến bà ta nhảy dựng lên, mặt mày xanh mét, không dám nói tiếng nào.

“Sau này nhớ mang theo não bên mình, làm gì cũng cần tìm hiểu kỹ, nếu không những kẻ “ăn không ngồi rồi”, “vô tích sự” này sẽ thiêu sống bà đó. Bà có tin không?” Uyển Lâm bỏ lại một câu cuối cùng rồi đi thẳng lên lầu. Hoài Nam và Thiên Kỳ cũng đi theo sau. Như Ý từ đầu đến cuối không nói câu nào, chỉ dùng ánh mắt sùng bái nhìn Uyển Lâm.

Ông bà Ngô cũng không nói thêm một câu nào. Chủ của Thiên Kỳ liên tục nói xin lỗi với 2 ông bà, sau đó dìu vợ con đang run rẩy trở về phòng.

“Uyển Lâm, cô thật lợi hại.” Như Ý kích động nắm tay Uyển Lâm. Quả bóng nhỏ cũng đang dùng đôi mắt lấp lánh nhìn chăm chăm mẹ mình, cậu bé cảm thấy mẹ cực kỳ lợi hại, ngay cả chửi người mà giọng nói cũng êm tai như vậy. Đây chính là điển hình của fan “não tàn”.

Hoài Nam thấy tình cảnh này chỉ biết lắc đầu. Em gái anh xưa nay chưa từng để bản thân chịu thiệt, đừng thấy cô bé như búp bê mà tưởng là vô hại, em gái anh có thể chửi người ta tức đến chết đi sống lại, còn nếu chửi không lại thì dùng nắm đấm giải quyết. Hôm nay sử dụng cả hai cùng một lúc, chắc hẳn tức giận không nhẹ.

Đối với việc Uyển Lâm làm hôm nay, Thiên Kỳ giờ hai tay tán thành, “vợ” anh làm gì cũng đúng cả. Hôn nữa, anh đã chứng mất gia đình này lâu rồi. Cả nhà họ chẳng những tham lam, ích kỷ, còn mặt dày tới mức không chấp nhận được. Không có con cái liền nhận nuôi một đứa con gái, ý định gả vào nhà anh, ba mẹ anh làm sao có thể đồng ý. Vậy mà họ không từ bỏ ý định, không ngừng đánh chủ ý lên người anh, anh có ngu đâu mà lấy một kẻ vừa tham lam, vừa giả tạo vào nhà mình. Cô ta ngay cả một đầu ngón chân của Uyển Lâm cũng không bằng.

“Uyển Lâm, cô dạy tôi đi, dạy tôi cách để trở thành người lợi hại như cô ấy.” Như Ý thật lòng khâm phục Uyển Lâm. Đi theo Uyển Lâm mấy ngày nay thực sự khiến Như Ý mở rộng tầm mắt. Cô muốn trở nên mạnh hơn, hung tàn hơn, hay chí ít khi bị người khác mắng thì có thể mắng lại vài câu, không nhu nhược như kiếp trước nữa.

Uyển Lâm khó xử gãi gãi đầu. Ban nãy cô có chút không kìm chế được, suýt nữa thì phóng lửa vào bà già kia thật rồi. Ai bảo bà ta chửi con trai cô là dã chủng, chửi cô là tiện nhân kia chứ. Đứa nhỏ này ra đời cô không có bên cạnh, cô yêu thương, đau lòng vì con trai mình còn chưa hết, sao có thể để bé bị người khác dùng lời khó nghe như vậy.

“Thật ra tôi không có lợi hại gì đâu, chỉ là tôi biết cách đối phó với hạng người đó mà thôi. Đối với những kẻ ngang tàn, cô phải ngang hơn họ. Đối với kẻ yếu đuối, cô phải yếu đuối hơn họ. Nhưng thời đại này đã khác rồi, bây giờ nắm đấm ai mạnh người đó có lý. Cô chỉ cần cố gắng mạnh mẽ hơn, cho họ thấy giá trị vũ lực của mình, họ sẽ tự động ngậm miệng thôi.”

“Mẹ ơi mẹ là lợi hại nhất!” Quả bóng nhỏ ôm cổ mẹ, tám tác khen ngợi khiến Uyển Lâm vui như nở hoa, hôn con trai đến nỗi dính nước bọt đầy mặt cậu nhóc, nhưng cậu vẫn hôn hờ để mẹ hôn đủ.

Thiên Kỳ đen mặt nhìn động tác của hai người. “Công lực” nịnh nọt của thằng nhóc này càng ngày càng thăng cấp, sau này anh theo đuổi “vợ” thì biết làm thế nào để nói mấy câu “ngọt” như vậy để dỗ cô vui vẻ đây?

Hoài Nam nhìn đứa cháu trai tương đối hài lòng. Uhm đối với người anh trai bảo vệ em gái như anh, có thằng nhóc này phân tán sự chú ý, Uyển Lâm sẽ không có thời gian để ý đến mấy con ruồi đục vo ve bay xung quanh nữa, rất tốt. Đáng tiếc, “con ruồi” to nhất trước mắt có chút khó xử lý.

Phía ông bà Ngô lúc này cũng đang thảo luận về tình hình ban nãy. Gia tộc họ Ngô không giống như Phạm gia, mọi người trong tộc rất đoàn kết, chỉ riêng một nhà ba người - em trai ông là khiến người ta đau đầu. Không có năng lực lại muốn làm người đứng đầu gia tộc. Thêm một người vợ tham lam, ích kỷ, chỉ biết cái trước mắt. Giờ nhìn lại, đứa con gái nuôi của họ không khá hơn là bao, điều ngoa, tùy hứng, không có đầu óc.

Người đứng đầu gia tộc phải nhận được sự ủng hộ của hầu hết mọi người trong tộc, vì quyền hành của người đứng đầu cực kỳ lớn, cho nên vị trí chủ gia tộc cạnh tranh rất tàn khốc. Tuy nhiên, chỉ cần vị trí đó được xác định, cả gia tộc nhất định sẽ ủng hộ, trao quyền cho người được lựa chọn.

Nhiều năm nay, gia tộc họ Ngô luôn xuất hiện người tài, người đứng đầu gia tộc luôn làm tốt nhiệm vụ của mình. Vì thế mà Ngô gia mới có thể trở thành một gia tộc lớn, có tiền tài, địa vị như hôm nay.

Khi Như Ý nói rằng căn cứ tại thành phố Z sẽ do Bạch Khởi nắm quyền, Ngô gia không còn tung tích, thì Ngô lão gia đã nghĩ đến việc trong gia tộc xuất hiện nội gián, khiến toàn gia tộc bị chôn vùi, mà người đầu tiên bị nhắm đến chính là ông. Dù không muốn thừa nhận nhưng sau khi nghĩ kỹ, ông xác định 99% kẻ gây ra mọi chuyện có liên quan đến cả nhà em trai ông.

Hai ông bà sớm đã thương lượng kỹ, phải đề phòng tất cả mọi người, đặc biệt là gia đình đó. Vậy mà chưa gì họ đã gây chuyện, còn gọi cháu nội ông bà là dã chủng. Cũng may, mẹ của đứa bé không phải người dễ ức hiếp, để cháu nội ở cùng cô bé đó ông bà cũng yên tâm phần nào.

Trong một căn phòng khác, bà Trang vừa chịu đựng đau đớn để con gái xử lý cái tay bị gãy, vừa nghiêng răng mắng chửi Uyển Lâm. Cô ta cho rằng bản thân là dị năng giả thì giỏi lắm sao, con gái bà cũng là dị năng giả, còn là hệ thủy nữa. Thời buổi này nước là quan trọng nhất. Nhưng bà lại không chịu nghĩ xem, nếu sức chiến đấu không có thì còn cần dùng đến nước nữa sao? Hẳn là dưới âm phủ có đủ nước cho bà xuống dưới đó dùng đấy.

Không lâu sau, lần lượt từng nhóm từng nhóm người họ Ngô xuất hiện. Bởi vì gia quy của gia tộc, khi có biến cố xảy ra phải tập trung lại với nhau tại nhà của người đứng đầu gia tộc, cho nên họ không mất quá nhiều thời gian để suy nghĩ nơi mình phải đến, họ chỉ mất thời gian để vượt qua nỗi sợ hãi khi đối mặt với Zombie, mất thời gian trong cuộc hành trình, chiến đấu giành sự sống để đến nơi này.

Chạng vạng tối, một nhóm người xuất hiện khiến Uyển Lâm, Thiên Kỳ, Hoài Nam và Như Ý hết sức bất ngờ. Đó chính là những người họ dự định tìm kiếm - An Diệu và Cát Tường.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Diễn Trò

Giây phút Như Ý nhìn thấy Cát Tường, cô cảm thấy toàn thân run rẩy, những ký ức kiếp trước không ngừng ủa về, cô chỉ muốn giết chết kẻ giả tạo này ngay lập tức. Uyển Lâm ở bên cạnh không biết chuyện gì, chỉ lẳng lẳng vỗ vạy cô vài cái để trấn an.

Thiên Kỳ bước ra ngoài xem tình hình, An Diệu dẫn đầu nhóm người, nói rõ mục đích đến đây của họ: “Xin chào, tôi họ An, tên An Diệu. Anh có thể mở cửa cho chúng tôi vào trong một chút được không? Tôi đến đây có việc cần gặp người nhà họ Ngô.” Lúc này trời đã sắp tối, Zombies rất nhanh sẽ xuất hiện, trước hết cần để mọi người vào nhà rồi mới từ từ nói chuyện được.

Thiên Kỳ tránh sang một bên, mời nhóm người này vào. Tổng cộng có 5 người, 3 nam, 2 nữ, tất cả đều là sinh viên trường Đại học thành phố Y. Mà Cát Tường vừa nhìn thấy Như Ý liền sững sờ 10 giây, sau đó chạy đến ôm chầm lấy Như Ý: “Như Ý, thực sự là cậu sao? May quá, cậu vẫn còn sống, mình nhớ cậu lắm” nói xong còn không quên nhò 2 giọt nước mắt cá sấu.

Như Ý muốn đẩy Cát Tường ra, chửi ầm lên, đồ giả nhân giả nghĩa, đồ không biết xấu hổ, bla bla...nhưng vẫn cố gắng nhịn, nhịn rồi lại nhịn. Uyển Lâm cười nhạo trong lòng, hừ, diễn xuất cũng được đấy, có điều nếu thật lòng xem đó là bạn tốt thì khi gặp lại không cần phải mất một lúc sững sờ như vậy đâu, rõ ràng là chột dạ, bất ngờ khi thấy Như Ý còn sống thì đúng hơn.

Bà Ngô thu xếp cho nhóm người mới đến này một chút, để họ thay quần áo rồi cùng dùng cơm. Người trong gia tộc họ Ngô hiện tại ở đây có gần 40 người, cả gia tộc có tất cả hơn 300 người, cũng không biết số người sống sót, tập trung đến được đây sẽ là bao nhiêu. Cho nên mọi người tạm thời ở lại đây, sáng mai sẽ tìm kiếm những căn biệt thự xung quanh xem có còn nhà trống hay không, nếu còn thì mọi người sẽ chia ra ở.

Như Ý an ủi Cát Tường vài câu, để cho cô ta đi về phòng. Nhóm người Uyển Lâm nhìn nhau, cùng tập trung vào phòng Uyển Lâm bàn luận một chút. Như Ý không còn kiềm nén nữa, đôi mắt đỏ lên đầy căm hận, Uyển Lâm chỉ hỏi một câu: “Cô có muốn tự báo thù không?”

Như Ý gật đầu khẳng định: “Có”

Uyển Lâm: “Vậy cô đã nghĩ ra cách chưa?”

Như Ý: “Tôi...trước tiên tôi phải tìm cách lấy lại miếng ngọc đã. Đó là vật duy nhất ba mẹ để lại, sao trước kia tôi lại ngu như vậy, coi cô ta là bạn tốt, tặng cho cô ta thứ quý giá nhất mình có, để cuối cùng...cô ta hại chết tôi.” Nhớ lại kiếp trước, Như Ý không ngăn được mà rơi nước mắt. Mấy ngày ở chung, Uyển Lâm đã nói với Như Ý về không gian trong 5 miếng ngọc, cũng nói ra suy đoán về thân phận của Như Ý, cô có thể là người cuối cùng của Nguyên gia. Vì vậy, việc cấp bách lúc này là phải lấy lại miếng ngọc.

Thiên Kỳ và Hoài Nam nhìn nhau, họ không biết phải nói gì. Như Ý là một người đơn thuần, có chút yếu đuối, không có lòng phòng bị người khác. Nói thật, kiếp trước Như Ý có thể sống 3 năm ở mặt thế đã quá là tốt số rồi, không có Cát Tường sẽ vẫn có người khác, mà dị năng của Như Ý lúc đó chỉ là một cái nhà kho di động, tùy thời có thể bị vứt bỏ không thương tiếc.

Uyển Lâm nắm tay Như Ý, vỗ nhẹ vào tay cô, đợi Như Ý bình tĩnh lại, Uyển Lâm mới nói kế hoạch của mình ra. Hoài Nam biết em gái mình lại nghĩ ra chủ ý xấu, muốn gây vò người ta, xem như cái cô Cát Tường đó xui xẻo đi.

Lần này không khí trên bàn cơm nhẹ nhàng, thoải mái hơn, đó là nhờ gia đình cực phẩm kia không có ở đây. Hai mẹ con bà Trang vì thấy mất mặt nên trốn ở trong phòng ăn cơm, chú của Thiên Kỳ thì ở lại dùng cơm với mọi người.

Sau bữa cơm, ai nấy tự giới thiệu về mình, dị năng của bản thân. Gia tộc họ Ngô không hổ danh là gia tộc tinh anh, 40 người, chưa kể một nhà Thiên Kỳ thì có 20 người là dị năng giả. Lôi, hỏa, thủy, băng, phong, mộc đều có đủ. Hệ tinh thần chỉ có Ngô lão gia sở hữu. Hệ lôi có một người, nhưng không

phải là lời biến dị. Có điều làm nguồn điện di động thì vẫn ổn, sức chiến đấu cũng rất cao.

Có người được cường hóa một bộ phận, như tai - nghe được âm thanh dù rất nhỏ, mắt - nhìn được mọi thứ ở xa, tay, chân - cánh tay, đôi chân trở nên cứng rắn như bọc một lớp giáp sắt, Zombie bình thường không làm tổn thương được. Nhiều nhất là dị năng hệ thủy, mộc và không gian. 3 hệ này sức chiến đấu không cao, phù hợp hỗ trợ phía sau nhiều hơn.

Nhóm 5 người An Diệu cũng đều là dị năng giả. An Diệu có dị năng hệ phong biến dị, cụ thể biến dị ra sao An Diệu không nói rõ. Cát Tường là dị năng hệ thủy - không gian, 3 người nam còn lại lần lượt là hỏa, mộc và dị năng chữa lành vết thương - đây là dị năng cực kỳ hiếm gặp. Nhờ có người này mà đoạn đường đến đây vẫn còn được 5 người sống sót.

Sự chú ý lúc này được tập trung vào nhóm người Uyển Lâm, đặc biệt là quả bóng nhỏ. Cậu bé được mẹ dặn dò chỉ cần nói ra một dị năng của cậu, thế là cậu bé không chút do dự nói rằng bản thân là dị năng hệ hỏa biến dị giống mẹ. Người trong gia tộc họ Ngô vẫn chưa biết cậu bé là con trai Ngô Thiên Kỳ, ông bà Ngô vẫn chưa có ý định tiết lộ việc này.

Trò chuyện được một chút, gia tộc họ Ngô bắt đầu họp bàn kế hoạch sắp tới. Nhóm Uyển Lâm và 5 người từ trường Đại học thành phố Y lên lầu, tự bàn bạc với nhau. Quả bóng nhỏ được mẹ đỡ đi ngủ trước, trẻ con không thể thức khuya, mất cậu bé đã híp thành một đường chỉ rồi.

Cát Tường lú lú hỏi thăm Như Ý, người ngoài nhìn vào giống như họ là 2 người bạn thân thiết vậy. Uyển Lâm đột nhiên nhớ đến một chuyện, uh...xem ra Cát Tường này rất có tác dụng đó chứ.

An Diệu nói rõ tình hình hiện tại với nhóm Uyển Lâm. Cát Tường là bạn cùng lớp với An Diệu, 3 người kia vẫn còn có gia đình, họ chỉ thuận đường đi cùng nhau, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường tìm người nhà. Cát Tường thì quyết định đi theo nhóm Uyển Lâm cùng với An Diệu. Sẵn đây Thiên Kỳ cũng tiết lộ với họ việc thăng cấp dị năng và việc thành phố Z sẽ xây dựng căn cứ, tin rằng mỗi thành phố đều sẽ có, nếu họ tìm được người thân thì có thể đến căn cứ gần nhất.

Nếu đã không cùng một nhóm thì 3 người kia không ở lại quấy rầy nữa, họ trở về phòng, chuẩn bị cho hành trình ngày mai. An Diệu bảo Cát Tường lấy vật tư từ không gian ra chia cho họ, đây là những thứ mà cả nhóm tìm được trên đường đi, cần phải chia công bằng. Cát Tường tiếc nuối lấy ra từng thứ một, trên mặt vẫn giữ nguyên nét dịu dàng, hào phóng, đúng là làm khó cho cô gái này, diễn xuất quá đạt.

Khi trong phòng chỉ còn lại Uyển Lâm, Hoài Nam, Thiên Kỳ, Như Ý, An Diệu và Cát Tường, An Diệu không ngại nói về lời dặn dò của tổ tiên. Phải nói lão tổ tiên An gia là người nhìn xa trông rộng, ông nhắc nhở con cháu khi mặt thể kéo đến, hãy đi tìm nhà họ Ngô trước tiên, cùng họ hợp tác, về phần nhà họ Phạm, vì lão tổ tiên Phạm gia không đáng tin cho lắm, cho nên, dù họ sở hữu không gian tốt nhất cũng không trở thành sự lựa chọn đầu tiên của ông.

Ban đầu đi cùng An Diệu có 20 người, mặt thể ngày đầu tiên ai nấy chỉ biết trốn trong ký túc xá. Lúc phát hiện Zombie di chuyển khó khăn dưới ánh Mặt Trời, An Diệu quyết đoán dẫn đồng đội rời khỏi, may mắn họ đến kịp trước khi Zombie tiến hóa.

Không gian mà An Diệu sở hữu có rất nhiều loại thảo dược, ở An gia có rất nhiều sách về các loại thảo dược, tổ tiên cô xưa nay đều theo nghề y, tiếc rằng con cháu ngày càng không có hứng thú với cây cỏ, thảo dược, đến đời của ba mẹ cô thì đã không còn ai trong gia tộc nghiên cứu về nó nữa. Về miếng ngọc mà An Diệu sở hữu, tuy tổ tiên để lại cho cả gia tộc nhưng vì An Diệu thích, nên cha cô đã để cô mang bên mình từ nhỏ.

Nghe xong câu chuyện, mọi người bắt đầu thương lượng về hành trình phải đi sau này. Uyển Lâm lấy ra một túi vải to và một cái lò luyện đơn, đây là tổ tiên nhà họ An gửi nhờ trong không gian này, tới nay Uyển Lâm vẫn chưa mở ra xem lần nào. Không cần đoán cũng biết, bên trong khẳng định đều là sách liên quan đến các loại cây cỏ, ngoài ra còn có cách luyện đơn dược. Nhưng chữ trong sách thì đành chịu, cách nhau mấy ngàn năm, làm sao hiểu được chữ trong đó.

Khoan đã...hình như...Uyển Lâm, Thiên Kỳ và An Diệu đều đọc được những chữ này. Đây chính là đặc quyền khi trở thành người được ngọc gia truyền chấp nhận, bởi vì tương lai không xa họ còn phải trải qua một nhiệm vụ liên quan đến thời thượng cổ, đến các vị tổ tiên của họ.

Vậy thì trước mắt họ sẽ ở lại đây thêm vài ngày, chủ yếu là thăng cấp dị năng, ngoài ra còn quả bóng nhỏ, Uyển Lâm không muốn để con trai ở lại, thế giới này không có nơi nào an toàn tuyệt đối, phải để cậu nhóc luôn bên cạnh thì Uyển Lâm mới yên tâm phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không Chết Không Dừng Tay

Sau khi thương lượng xong, hành trình của họ cụ thể là tạm ở lại đây thêm 5 ngày, tiếp theo sẽ đưa An Diệu trở về An gia một chuyến, rồi sẽ truy tìm tung tích của hai gia tộc còn lại - Trịnh gia và Nguyễn gia. Tập hợp đủ 5 gia tộc, họ sẽ quyết định bước kế tiếp nên làm gì.

Trở về phòng nhìn quả bóng nhỏ đang say sưa ngủ, Uyển Lâm thấy trong lòng ấm áp. Cô phải nghĩ cách giúp bảo bối nhà cô mạnh hơn nữa, như vậy cậu bé mới có thể tự bảo vệ mình. Thế là người mẹ hiền nào đấy viết ra một kế hoạch huấn luyện cho con trai bảo bối, từ huấn luyện tăng sức mạnh, đến việc thăng cấp dị năng. Ôm quả bóng nhỏ vào lòng, Uyển Lâm từ từ chìm vào giấc ngủ.

5h sáng, một trận mưa xối xả, kèm theo tiếng sấm, vang động cả bầu trời. Đây là dấu hiệu cho sự tiến hóa của Zombie. Kể từ ngày mai, chúng sẽ hoạt động tự do dưới ánh Mặt Trời, Zombie cấp 1 xuất hiện, càng ngày càng mạnh hơn.

Quả bóng nhỏ giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy mẹ bên cạnh, cậu bé liền cảm thấy yên tâm. Từ giờ cậu bé là đứa trẻ có mẹ rồi, sẽ không giống như trước kia, không biết khi nào thì đến lượt cậu bị đưa đi, không quay trở về được nữa. Uyên Lâm cũng bị tiếng sấm sét đánh thức, mới nhớ tới qua ngủ cùng con trai, vội mở đèn, thấy khuôn mặt tràn đầy tin tưởng, i lại của cậu bé mà mềm nhũn.

“Bảo bối, con sợ không?” Uyên Lâm vuốt đầu cậu bé, nhẹ giọng hỏi.

“Mẹ, con không sợ” bởi vì cậu có mẹ cơ mà.

“Ngoan lắm. Nếu không ngủ được vậy mẹ con chúng ta trò chuyện nhé. Con kể cho mẹ nghe những chuyện lúc ở Viện nghiên cứu được không?”

“Đã được ạ.”

Uyên Lâm trước hết lấy một ít thức ăn, 2 mẹ con vừa ăn vừa trò chuyện say mê. 7h sáng, Hoài Nam gõ cửa gọi em gái và cháu trai dậy ăn sáng thì nhìn thấy cảnh tượng này. Anh im lặng đứng bên cạnh, không biết từ lúc nào trên người em gái anh đã hiện lên vẻ dịu dàng của một người mẹ. Nhưng nhìn lại những thứ em gái để cho cháu trai mình ăn thì anh hết nói nổi: chocolate, bánh mì, nước lọc, mấy cái này làm sao đủ dinh dưỡng. Hoài Nam dặn dò Uyên Lâm không được cho cháu trai anh ăn những thứ này nữa, sau đó xuống lầu nấu bữa sáng.

Một lúc sau, Thiên Kỳ xuống nhà bếp, thấy cảnh Hoài Nam đang xắn tay áo nấu bữa sáng thì hơi bất ngờ, còn Hoài Nam nhìn thấy Thiên Kỳ thì mặt lạnh phun ra một câu: “Cậu có biết nấu ăn không?”

Thiên Kỳ lắc đầu. Tuy anh và Hoài Nam cùng tuổi, đều đã 28 tuổi rồi, nhưng đối với “anh vợ” tương lai này Thiên Kỳ vẫn có mấy phần lo sợ. Không cần nhìn cũng biết Hoài Nam rất bất mãn với câu trả lời của Thiên Kỳ. Trong lúc Thiên Kỳ suy nghĩ làm sao rời khỏi đây thật nhanh chóng thì Hoài Nam nói tiếp: “Em gái tôi không biết nấu ăn. Bây giờ có thêm một cậu con trai, cậu nghĩ xem sau này hai mẹ con sẽ ăn gì để sống? Tôi cũng không dám đảm bảo có thể ở bên cạnh họ 24/24 giờ.”

Tuy Hoài Nam không thích Thiên Kỳ theo đuổi em gái anh, nhưng giữa hai người họ còn một đứa con trai 4 tuổi, đứa nhỏ cần phải ăn uống đầy đủ mới khỏe mạnh được. Hơn nữa, Uyên Lâm nhỏ hơn anh 6 tuổi, từ nhỏ đến lớn đều do anh chăm sóc, vì em gái mà anh không ngại học nấu nướng, nhưng thời đại bây giờ anh không dám đảm bảo sẽ luôn bên cạnh em gái mình được. Không nói đến việc Thiên Kỳ và Uyên Lâm tương lai ra sao, ít nhất cậu ta cũng phải biết nấu nướng, chăm sóc cho cháu trai anh nữa chứ.

Thiên Kỳ hiểu ý Hoài Nam, quả thật anh nên học nấu một vài món, vì vậy không cần đợi Hoài Nam nói thêm điều gì đã chạy đến bên cạnh học hỏi. Tay nghề nấu ăn sau này của Thiên Kỳ nhờ có hôm nay mà tốt hẳn lên, trở thành lợi thế để anh lấy lòng “vợ con”.

Khi Uyên Lâm và quả bóng nhỏ xuống dùng bữa thì thấy một bàn thức ăn tương đối phong phú, có súp rau củ, trứng nướng bơ, một đĩa miến xào thập cẩm. Tất cả nguyên liệu đều lấy từ không gian của Uyên Lâm. Vậy mà khi thấy những món ăn này, vẫn có người hừ lạnh trong lòng, cho rằng tất cả đều thức ăn của nhà họ Ngô dự trữ. Hoài Nam cũng lười phải giải thích với họ. Mấy món này chỉ để anh, Thiên Kỳ, Uyên Lâm và quả bóng nhỏ cùng ăn, mấy người khác đều đã dùng bữa sáng một lượt với ông bà Ngô cả rồi.

Con mưa bên ngoài kéo dài đến tận 11h trưa. Uyên Lâm sớm đã đưa quả bóng nhỏ về phòng ngủ bù. Sáng nay hai mẹ con thức sớm nói với nhau rất nhiều chuyện, Uyên Lâm biết con trai cô chỉ kể những chuyện thú vị, còn những khó khăn, khổ sở ở đó thì cậu nhóc không hề nhắc đến. Làm sao Uyên Lâm lại không biết con trai đang che giấu cô cơ chứ, cô hối hận vì không gặp được con sớm hơn, không thể cho con một cuộc sống bình thường. Bây giờ là mặt thế, cô lại càng không thể để con trai giống như bao đứa bé khác, cô phải để con mình mạnh mẽ hơn, tự bảo vệ được bản thân.

Trong lúc chờ đợi con mưa qua đi, mỗi người đều làm việc riêng của mình.

Uyên Lâm và Hoài Nam thì đang bàn bạc về cách huấn luyện quả bóng nhỏ một chút, Thiên Kỳ, An Diệu ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng góp ý thêm. Mỗi ngày sẽ để quả bóng nhỏ đeo vào chân hai vật nặng, để cậu bé tập chạy bộ, khi nào quen dần sẽ tăng trọng lượng lên. Thăng cấp dị năng cũng rất quan trọng, mặc dù dị năng biến dị mạnh hơn dị năng bình thường, nhưng thăng cấp cũng khó hơn bình thường nhiều.

Tiếp theo là việc di chuyển sau này, quả bóng nhỏ tròn tròn, tương đối nặng, với sức của Uyên Lâm hiện nay không thể ẵm cậu nhóc quá lâu. Hoài Nam liền nghĩ cách chế tạo ra một cái túi rắn chắc để Uyên Lâm đeo vào trước ngực, quả bóng nhỏ sẽ ngồi vào đó, có thể sử dụng dị năng hỗ trợ Uyên Lâm trong lúc chiến đấu. Thiên Kỳ và Hoài Nam mỗi người cũng có một cái túi tương tự, thay phiên nhau mang theo quả bóng nhỏ.

Những người trong gia tộc họ Ngô hôm qua đã thương lượng kế sách cho cả tộc. Trước mắt họ sẽ chia ra làm hai nhóm, một nhóm phụ trách gia cố khu biệt thự này, quét sạch Zombies xung quanh, tạo thành căn cứ tạm thời. Nhóm còn lại sẽ thu thập vật tư. Khi nào thành phố Z xây dựng xong căn cứ họ sẽ xem xét tình hình mà quyết định có gia nhập hay không.

Còn Như Ý thì lôi kéo Cát Tường vào phòng, nói chút chuyện bí mật.

Như Ý trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Cát Tường, tớ muốn nói với cậu một bí mật, cậu tuyệt đối không được nói với ai đâu đấy.”

Cát Tường tuy hơi nghi ngờ nhưng vẫn khẳng định mười phần là không tiết lộ cho người ngoài. Lúc này Như Ý mới nói tiếp: “Thật ra Uyên Lâm và Thiên Kỳ có không gian, nhưng đó không phải dị năng của họ mà là do họ có được miếng ngọc gia truyền, tớ nghi ngờ An Diệu cũng như vậy. Những miếng ngọc đó sẽ tự nhận chủ cho mình, mà mình cũng nhớ rằng miếng ngọc mình tặng cậu lúc nhỏ cũng là vật gia truyền ba mẹ mình để lại.”

Cát Tường cho rằng Như Ý muốn đòi lại miếng ngọc đó, vội vàng nói: “Như Ý, thật ra miếng ngọc đó...”

Như Ý thấy nét hoảng sợ trên mặt Cát Tường thì cười thầm, lập tức cắt ngang lời Cát Tường muốn nói: “Cậu đừng vội, nghe tớ nói hết đã. Uyển Lâm có nói với tớ, ngọc này chỉ nhận người có duyên với nó thôi. Tớ và cậu là chị em tốt, tớ đã tặng cậu thì chứng tỏ nó có duyên với cậu, tớ nghĩ cậu nhất định sẽ mở được không gian trong đó.”

Cát Tường nửa tin nửa ngờ, liền hỏi Như Ý: “Cậu...thực sự không muốn lấy lại sao? Nếu cậu muốn, tớ...” nói tới đó Cát Tường giả vờ ngập ngừng, xem Như Ý phản ứng thế nào.

“Chúng ta quen biết bao nhiêu năm nay, sao còn phải tính toán với nhau nữa. Tớ tin tưởng miếng ngọc đó sẽ nhận chủ nhân là cậu, dù sao thì mười mấy năm nay cậu mới là người giữ gìn nó mà.”

Cát Tường: “Cảm ơn cậu đã tin tưởng mình như vậy. Nếu cậu đã nói thế thì trước hết mình sẽ thử xem sao.”

Như Ý: “Muốn ngọc nhận chủ phải trải qua 5 ngày liên tục nuôi ngọc bằng máu. Mỗi ngày một lần, mỗi lần dùng một chén máu, nhỏ từng giọt lên bề mặt ngọc. Đến ngày thứ 5 miếng ngọc sẽ tự động mở ra không gian, chỉ có chủ nhân được nó thừa nhận mới có thể nhìn thấy không gian đó, một khi nhận chủ nhân rồi sẽ không ai cướp được miếng ngọc đó đi được. Uyển Lâm đã từng nói với tớ, cách để ngọc nhận chủ nhân là bí mật mà mỗi gia tộc sở hữu ngọc đều phải giữ bí mật, nhưng vì tớ là đồng đội sau này sẽ cùng vào sinh ra tử, cho nên Uyển Lâm mới nói cho tớ nghe. Bởi vậy cậu tuyệt đối đừng nói với người khác.”

Cát Tường cắn răng, cách này quá mạo hiểm, lỡ như cô không thành công, vậy chẳng phải sẽ mất nửa cái mạng sao?

Nhìn thấy sự lo lắng của Cát Tường, Như Ý tỏ vẻ an ủi: “Yên tâm đi, mình tin chắc chắn cậu sẽ thành công. Trong không gian của Uyển Lâm có rất nhiều thứ giúp bổ máu, tớ sẽ nghĩ cách xin về một ít cho cậu tắm bổ.”

Sau một hồi do dự, cuối cùng Cát Tường cũng gật đầu đồng ý, còn nói một đồng lòng cảm kích vô nghĩa. Nếu biết những chuyện sắp đối mặt trong tương lai, không biết cô ta có tức hộc máu tại chỗ không, sợ rằng tới lúc phát hiện thì cô ta không còn dư máu để mà ói ra nữa rồi.

Sở dĩ Như Ý dám nói dối như vậy là vì tin chắc Cát Tường sẽ không hỏi được gì về những miếng ngọc gia truyền từ miệng người khác, kể cả An Diệu. Cô ta lại cho rằng Như Ý là kẻ ngốc, thật lòng coi cô ta là bạn tốt, sẽ tình nguyện dâng hai tay những thứ tốt nhất cho cô ta. Nhưng đó chỉ là Như Ý của kiếp trước, còn kiếp này...không chết không dừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đây Là Vợ Con Tôi

Bà Trang và con gái từ hôm qua đến giờ vẫn trốn trong phòng, sợ Uyển Lâm tìm họ gây chuyện. Quả cầu lửa mà Uyển Lâm ném ra tuy không to, nhưng con gái bà phải mất biết bao công sức mới dập tắt được. Điều này chứng tỏ cả hai không cùng cấp bậc, nếu Uyển Lâm thực sự muốn đánh họ thì họ làm sao chống lại nổi.

Bởi vậy bà Trang càng hạ quyết tâm cho con gái bà trở thành vợ Thiên Kỳ, lúc đó bà sẽ đuổi cổ đám người Uyển Lâm ra khỏi đây ngay lập tức. Lúc này bà Trang vừa ló mặt ra khỏi phòng tìm cơ hội cho con gái tiếp cận Thiên Kỳ thì nhìn thấy Thiên Kỳ đang đứng trên hành lang tầng 2 ngắm mưa, bà vội vàng vàng trở về gọi con gái ra.

“Anh...” một tiếng gọi thăm thiết vang lên từ đằng sau khiến Thiên Kỳ nổi hết da gà. Quay đầu lại nhìn thấy cô em họ mặc bộ váy trắng, đôi mắt ngập nước suýt rơi lệ đang đi về phía anh.

“Em xin lỗi. Chuyện hôm qua là lỗi của em và mẹ. Em thay mặt cả mẹ xin lỗi anh.”

“Người cô cần xin lỗi không phải là tôi.” Thiên Kỳ lạnh lùng nói.

“Anh, em là em họ của anh.” cô gái không cam tâm chất vấn, tại sao anh họ cô lại thiên vị người ngoài như vậy chứ.

Thiên Kỳ nhếch miệng cười đáp lại: “Ồ, cô cũng biết thế cơ à. Vậy cô còn bám theo tôi làm gì?” Một nhà chủ anh tham lam đến điên rồi, nhận con gái nuôi nhưng chỉ nhận trên danh nghĩa, ý muốn gả cô ta vào nhà anh, làm bà chủ, nắm giữ cả gia đình. Họ cảm thấy cô ta có năng lực đó sao? Trong vòng 3 đời không kết hôn, họ biết vậy mà vẫn cố chấp muốn làm, thật không hiểu nổi trong đầu bọn họ chứa thứ gì nữa.

Cô em họ đứng đó rơi nước mắt, Thiên Kỳ càng nhìn càng chán ghét, đang muốn bỏ đi, bỗng nhiên “cạch” một tiếng, cửa phòng Uyển Lâm mở ra, quả bóng nhỏ vừa mới tỉnh ngủ, đang định đi ra ngoài. Thiên Kỳ thấy thế vội tay gọi quả bóng nhỏ đến gần, ôm cậu nhóc lên trong đôi mắt tràn đầy vẻ ghét bỏ của cậu nhóc. Uyển Lâm ở trong phòng vừa bước ra ngoài liền nhìn thấy cảnh tượng này, Thiên Kỳ bước đến nhét quả bóng nhỏ vào lòng Uyển Lâm “Em và con xuống nhà ăn trước đi, lát nữa anh sẽ xuống ngay.” nói rồi hôn lên trán Uyển Lâm một cái khiến cô xấu hổ chạy thẳng xuống lầu.

Cô em họ chứng kiến mà không tin vào mắt mình, kéo tay Thiên Kỳ lại nhỏ giọng gọi: “Anh...” sau đó từng giọt nước mắt tiếp tục thi nhau rơi xuống.

Thiên Kỳ ngay lập tức hắt ra, lớn tiếng cảnh cáo: “Đây là lần cuối cùng, tôi không muốn nhìn thấy cô lớn vồn trước mắt tôi nữa. Bằng không tôi sẽ để các người không kịp biết chữ hồi hận viết thế nào đâu. Sự kiên nhẫn của tôi chỉ dành cho vợ con tôi mà thôi.”

Nhìn bóng lưng Thiên Kỳ rời đi, cô ta nắm chặt tay, sẽ không, cô tuyệt đối không thể để mất anh họ được. Cô gái và đứa con hoang kia là cái thá gì chứ. Nghĩ xong lập tức chạy về phòng, báo lại với mẹ cô, hai mẹ con tìm ông bà Ngô khóc lóc kể lể.

“Anh, chị. Anh chị xem, thằng bé Thiên Kỳ sao có thể hồ đồ như thế được, lại nhận một đứa con gái không ra gì làm vợ, còn cả đứa con hoang kia nữa, nó...”

Bà Trang đang định nói tiếp những lời khó nghe thì bà Ngô đập bàn đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt bà mắng: “Đủ rồi. Cô có tư cách gì nói cháu nội tôi là con hoang. Nếu hai mẹ con cô không hài lòng thì có thể rút khỏi đây ngay lập tức, ở đây không ai muốn giữ các người cả.”

Bà Trang không quan tâm lời nói của Ngô phu nhân, phản bác lại: “Chị, sao chị lại nói em như thế. Em chỉ là muốn tốt cho cái nhà này. Em mới là người thân của anh chị kia mà.”

“Hừ, ai là người thân của cô, một người con dâu và một đứa con nuôi ư. Tôi nhắc lại lần nữa, Ngô Hoàng Quân chính là cháu nội ruột thịt của tôi. Nếu để tôi nghe một lời nói xấu thằng bé từ miệng các người, tôi sẽ không để các người lành lặn rời khỏi nhà họ Ngô đâu.” ngay cả ông Ngô cũng không nhìn nổi hai mẹ con này nữa.

Bà Trang và con gái xám xịt quay về phòng. Họ không ngờ thằng nhóc đó thực sự là con của Thiên Kỳ, vậy mà họ không hay biết gì suốt mấy năm nay, chẳng lẽ nhà họ Ngô đã sớm đề phòng gia đình họ? Không được, không được, nhất định phải tìm cách, không thể để họ có cơ đuổi cả gia đình mình đi được.

Dưới lầu, bữa trưa của nhóm Uyển Lâm diễn ra trong không khí vô cùng ngưng ngững. Quả bóng nhỏ nhìn vẻ mặt đặc ý của ông bố trước mắt thật hận không thể che lại, đỡ cho mẹ bé phải xấu hổ. Còn ông bố nào đấy thì đang vì bước tiến thần tốc của mình mà dương dương tự đắc, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt âm trầm của “anh vợ” tương lai đang ngồi bên cạnh.

Mưa đã tạnh, giờ là lúc mọi người chia nhau làm việc. Thiên Kỳ dẫn cả nhóm gồm Uyển Lâm, Hoài Nam, Như Ý, An Diệu và Cát Tường đến căn biệt thự gần nhà anh nhưng bị Uyển Lâm và Hoài Nam từ chối. Họ không muốn gặp lại một nhà thân thích cực phẩm kia của Thiên Kỳ, vì thế họ lựa chọn một căn biệt thự khác tương đối xa.

Khi đi tới ngang một căn biệt thự, quả bóng nhỏ thì thầm với mẹ Uyển Lâm: “Mẹ, trong này có một cỗ lực lượng rất mạnh, con có thể cảm nhận được.” Sở dĩ quả bóng nhỏ có thể khẳng định như vậy là vì dị năng hệ tinh thần của cậu cũng là loại biến dị, ngoài việc tạo ra ảo giác, cậu bé còn có khả năng truyền thông tin vào não bộ cho người khác và cảm nhận được các nguồn năng lượng mạnh. Việc tấn công trực tiếp vào não bộ để tiêu diệt đối thủ thì cậu vẫn chưa làm được vì dị năng của cậu hiện giờ chưa đủ mạnh, ít nhất phải đạt cấp 5 mới làm được.

“Vậy con có biết cái đó là tốt hay xấu không?” Uyển Lâm nhỏ nhẹ hỏi, sâu trong lòng cô vẫn luôn cảm thán về sự nghịch thiên của con trai, vừa vui mừng, vừa lo sợ, đan xen lẫn nhau.

“Nó làm con cảm thấy rất khó chịu. Vậy chắc là xấu, đúng không mẹ?” cậu bé háo hức chờ được mẹ khen ngợi.

Uyển Lâm hôn một cái vào má cậu, vui vẻ nói: “Đúng rồi. Con trai của mẹ thật thông minh.”

Sau khi trao đổi với cậu nhóc xong, Uyển Lâm lôi kéo Hoài Nam nói về chuyện này. Hoài Nam nói lại với cả nhóm, muốn chọn căn biệt thự đó, còn trao đổi một ánh mắt cho Thiên Kỳ và Như Ý, dặn dò mọi người cẩn thận. Hai người đó rất nhanh hiểu được, việc quả bóng nhỏ có nhiều dị năng biến dị càng ít người biết càng tốt.

Cửa biệt thự khóa trái. Nếu thế thì hoặc là trong này còn người sống, hoặc là chỉ có Zombies, hai anh em Uyển Lâm thiên về phương án thứ 2 hơn. Gõ cửa, gọi một lúc không ai lên tiếng, họ phá cửa vào. Trong ngôi nhà yên ắng, mọi thứ gọn gàng, sạch sẽ, giống như ở đây không có người sinh sống vậy.

Họ kiểm tra khu vực bếp, nơi nàng càng sạch sẽ đến khó tin. Thiên Kỳ và Hoài Nam hoảng hốt, lập tức triệu tập mọi người vây thành vòng tròn, Hoài Nam là người lên tiếng trước: “Ồ đây quá không bình thường rồi. Mọi người cẩn thận, rất có thể chúng ta đã gặp phải ảo giác.”

“Là người có dị năng hệ tinh thần sao?” Như Ý hỏi Hoài Nam. Còn An Diệu và Cát Tường thì mờ mịt, vì đến nay họ vẫn chưa gặp dị năng hệ tinh thần.

Thiên Kỳ chậm chậm lên tiếng: “Chỉ hy vọng đó là người.” Câu nói này triệt để khiến mọi người căng thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Zombies Tiến Hóa

Khi ai nấy đang trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu, quả bóng nhỏ liên tục tập trung tinh thần, cảm nhận vị trí của “thứ” trong căn nhà này.

“Mẹ, ở đó...” Uyên Lâm theo hướng quả bóng nhỏ chỉ, phóng ngay một quả cầu lửa vào đó, một con Zombie ngã xuống, nhanh chóng lao thẳng về phía Uyên Lâm.

Liên tiếp các loại dị năng của Thiên Kỳ, Hoài Nam, An Diệu phóng về phía con Zombie đó, nhưng nó né tránh cực nhanh, mục tiêu của nó là Uyên Lâm và quả bóng nhỏ. Mắt thấy Zombie sắp tới gần, Như Ý sử dụng dị năng không gian của mình, cố gắng tạo ra một không gian nhỏ hẹp, nhốt con Zombie đó lại.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy trên chân Zombie có xích sắt, nó đang gào thét, đánh bùm bụp lên chiếc lồng không gian mà Như Ý giam giữ nó. Tuy nhiên, ảo giác xung quanh vẫn không mất đi, Như Ý lập tức tạo thêm một chiếc lồng không gian, lần này không phải nhốt Zombie mà là dùng để bảo vệ cả nhóm.

Nghĩa là trong căn nhà này không chỉ có một Zombie, thứ tạo ra ảo giác còn chưa bị phát hiện. Quả bóng nhỏ tập trung tinh thần lần nữa, khi ngón tay cậu bé vừa chỉ về một hướng thì Như Ý lập tức mở không gian ra, An Diệu, Cát Tường phóng dị năng vào hướng cậu bé chỉ, còn Uyên Lâm, Thiên Kỳ, Hoài Nam phóng xung quanh khu vực đó, tránh cho thứ đó tránh được.

Người phụ nữ ngã từ tầng một xuống, phun ra một ngụm máu, khung cảnh xung quanh tức khắc trở về nguyên trạng. Vết máu khắp nơi, tay, chân người vương vãi, một con Zombie trẻ em mắt hai chân đang bò dưới chân cầu thang, tiến về phía này, chỉ một chút nữa thôi, nếu nhóm Uyên Lâm không dừng lại kịp sẽ bị nó cắn trúng.

Ảo giác không còn, Hoài Nam và Thiên Kỳ bỏ thẳng vào đầu hai con Zombies. Người phụ nữ hét lên ngăn cản nhưng không kịp nữa.

“Các người xông vào nhà tôi, còn hại chết chồng con tôi, tôi sẽ không tha thứ cho mấy người, a a a a” tiếp sau đó là một chuỗi tiếng hét, người phụ nữ này muốn dẫn dụ tất cả Zombies gần đây đến, Uyên Lâm kẻ kiểm vào cổ bà ta, cửa ra một vết máu nhỏ, bà ta liền im miệng.

“Bà muốn giết chúng tôi để làm thức ăn cho chúng sao?” Uyên Lâm nhìn bà ta từ trên cao xuống, lạnh lùng chất vấn.

Lúc đối mặt với thanh kiếm sắc bén của Uyên Lâm, người phụ nữ không hề sợ hãi sợ hãi, chỉ bình tĩnh nhìn mọi thứ xung quanh.

Thiên Kỳ và Hoài Nam bỏ đầu hai con Zombies ra, trong não con Zombie trưởng thành có một viên tinh hạch màu đỏ. Màu đỏ tượng trưng cho Zombie cấp 1, các Zombie cấp cao hơn theo thứ tự là: cam, vàng, lục, lam, chàm, tím, màu của 7 sắc cầu vồng. Màu sắc thứ 7 là do họ tự suy đoán, vì kiếp trước chỉ mới xuất hiện tới Zombie cấp 6 thì Như Ý đã chết rồi.

Nhìn thấy người khác moi tinh hạch trong đầu chồng mình, người phụ nữ triệt để suy sụp. Mạt thế vừa đến, bà ta đang ở bên ngoài, khi về tới nhà đã thấy chồng bà cắn đứt chân con trai mình, bà ta ngăn cản, xích được người chồng lại thì đứa con trai cũng đã trở thành Zombie.

Bà ta cố gắng bao lâu nay, dẫn dụ những người khác vào đây làm thức ăn cho chồng con mình, chỉ hy vọng sau này sẽ tìm ra cách khiến họ trở lại bình thường. Nhưng giờ thì hết rồi, họ đều đã chết, bà ta còn sống làm gì nữa. Bà ta tự lao vào thanh kiếm của Uyên Lâm, bà ta muốn đoàn tụ với chồng con mình.

Uyên Lâm trước sau như một, không thay đổi cảm xúc, chỉ ôm quả bóng nhỏ vào lòng, tránh cho cậu bé dính máu của người phụ nữ đó. Cậu nhóc tuy nhỏ tuổi nhưng không sợ hãi, lúc ở Viện nghiên cứu cậu bé đã nhìn thấy người chết rất nhiều lần rồi.

Hoài Nam cảm thán một câu: “Cách yêu gia đình của người này quá sai lầm. Bà ta có thể bảo vệ chồng con mình, với điều kiện là đừng làm hại những người khác. Trong căn nhà này chắc hẳn có không ít người chết.” Chỉ cần nhìn đồng xương người trong bếp kia là đủ biết rồi.

Thiên Kỳ lần nữa bỏ đầu người phụ nữ này ra, phát hiện cũng có một viên tinh hạch màu đỏ. Có điều tinh hạch này trong suốt hơn, to hơn của Zombie. Hấp thu tinh hạch của dị năng giả sẽ thăng cấp nhanh hơn, an toàn hơn, bởi vậy mà về sau, khi phát hiện ra dị năng giả có tinh hạch, con người tự sẵn giết lẫn nhau, khiến số lượng người sống sót đã ít lại càng ít hơn.

Mọi người tìm một vòng quanh căn nhà xem có thứ gì sử dụng được không thì phát hiện có không ít thứ. Ngoài thức ăn còn có sữa cho trẻ em, thùng bé biến thành Zombie nhìn có vẻ tương đương với quả bóng nhỏ, tuy nhiên quần áo của thùng bé đó thì Uyên Lâm tuyệt đối không lấy. Trong không gian của cô có không ít quần áo đủ kích cỡ, cô không muốn để con trai dùng lại thứ của người khác, nó sẽ làm cô nhớ đến cách yêu gia đình sai lầm của người phụ nữ này.

Sau khi thu thập xong, mọi người chuyển mấy cái xác ra ngoài, Uyên Lâm dùng lửa thiêu rụi, đây là thói quen của cả nhóm, tránh cho xác chết khắp nơi, tạo điều kiện cho những sinh vật khác cắn nuốt, thăng cấp.

Đi thêm một lúc nữa, họ tìm được một căn nhà tương đối ổn thỏa. Căn nhà không có chủ nhân, họ thu xếp một chút thì chuyển đồ đạc, sắp xếp chỗ ở cho từng người. Thiên Kỳ mặt dày đòi ở cùng mọi người, nói là cả nhóm nên ở chung, tăng tính ăn ý, tinh thần đoàn kết. Hoài Nam hừ lạnh rồi mặc kệ.

Căn nhà này có một bồn chứa nước còn nguyên. Nguồn nước hiện nay ô nhiễm nghiêm trọng, chỉ có nước dự trữ trước mạt thế thì còn dùng được mà thôi. Sau khi dẫn dụ một đám Zombies đến đây, xoay vòng sử dụng gần cạn kiệt dị năng, mọi người quay trở về phòng nghỉ ngơi.

Uyển Lâm từ trong nhà tắm bước ra, thấy quả bóng nhỏ tròn tròn, mềm mềm ở trên giường đợi mẹ thì cảm thấy trong lòng có một cỗ nước ấm chảy qua. Người ta là người ta, cô sẽ không yêu thương con trai một cách mù quáng như vậy, sẽ bảo vệ bé con bình an trưởng thành.

Uyển Lâm vuốt đầu quả bóng nhỏ, dịu dàng nói: “Bảo bối, hôm nay con giỏi lắm.”

Quả bóng nhỏ vui như nở hoa khi được mẹ khen ngợi, nhưng lại có chút dăm chiêu nhìn mẹ: “Mẹ, dị năng của con không giấu được nữa rồi.”

Uyển Lâm ừ nhẹ một tiếng. An Diệu tạm thời có thể tin tưởng, còn Cát Tường...cô không tin con người này. Đúng lúc Như Ý gõ cửa, Uyển Lâm và Như Ý bàn bạc hồi lâu, đưa cho cô một loại quả lạ trong không gian.

Với đồ dự trữ mà tổ tiên để lại, Uyển Lâm không còn gì để nói. Trái cây, toàn bộ thứ có thể ăn đều là trái cây, trong đó có nhiều loại cô không biết tác dụng, ăn vào chắc là không chết nhưng tác dụng gì thì phải thử nghiệm. Thế là thứ bổ huyết mà Như Ý từng hứa sẽ mang về cho Cát Tường chính là một mớ trái cây không rõ công dụng, Cát Tường trở thành chuột bạch thí nghiệm của Uyển Lâm và Như Ý.

Cát Tường từ đầu đến cuối không hề hay biết gì, vì cô đang trong phòng dùng máu nuôi ngọc. Zombies hiện nay đã tiến hóa, nhóm Uyển Lâm không dám lơ là, chia nhau canh gác buổi tối, Cát Tường nhanh chóng xử lý, tránh để máu tươi hấp dẫn Zombies kéo đến đây.

Như Ý đưa cho Cát Tường một số quả lạ, Cát Tường không nghĩ ngợi nhiều trực tiếp ăn hết, đúng là khá hơn, cảm nhận trong cơ thể có một luồng năng lượng chạy vào, thế là càng tin tưởng Như Ý hơn. Kết quả, Uyển Lâm đã phân biệt được công dụng các loại quả trong không gian. Có quả bổ máu, tăng năng lượng, giúp thăng cấp dị năng, có quả làm dị năng yếu đi, còn đại đa số chỉ có tác dụng no bụng. Chuyện này về sau mới phát hiện đầy đủ.

An Diệu đến tìm Cát Tường gác đêm, ca đầu tiên là của họ, tiếp theo là Uyển Lâm và Thiên Kỳ, để Hoài Nam trông chừng quả bóng nhỏ, ca cuối là Như Ý và Hoài Nam. Người thấy mùi máu nhân nhật An Diệu nhũn mày nhưng không hỏi gì thêm. Cô nhận ra trong nhóm này vẫn còn nhiều bí mật, mà mọi người đối xử với Cát Tường có điểm rất kỳ lạ. Cho nên cô tạm thời sẽ không can thiệp chuyện của Cát Tường, càng không tò mò hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Lừa Gạt Trẻ Con

4 ngày tại đây trôi qua nhanh chóng, chớp mắt chỉ còn lại một ngày cuối cùng, nhóm Uyển Lâm sẽ lên đường, tìm đến An gia, tìm gia tộc cuối cùng để tập hợp đủ 5 đại gia tộc lại với nhau. Trong 4 ngày này có không ít chuyện thú vị xảy ra.

Ví dụ như gia đình nhà chủ của Thiên Kỳ, hai mẹ con không ra ngoài thu thập vật tư lại đòi chia phần, không được chia thì chuyển sang ăn trộm, bị bắt quả tang, buộc phải tìm căn nhà khác để ở, không cho phép đến gần kho hàng nhà họ Ngô nữa. Chủ của Thiên Kỳ từ đầu đến cuối đều không can dự vào bất kỳ việc gì, chỉ đưa mắt nhìn, nếu ông ta thực sự hiền lành, không tranh giành thì đã sớm khuyên vợ con đừng gây chuyện thị phi chứ không phải tỏ vẻ vô can như hiện tại.

Khu biệt thự nhà họ Ngô sống có rất nhiều nhà, sau khi chia đều ra ở vẫn còn khá nhiều nhà trống, một số người sống sót tìm đến, gia tộc họ Ngô quyết định thành lập căn cứ nhỏ ngay tại đây, huy động sức người bao bọc xung quanh thành những bức tường cao. Dị năng giả chiến đấu mạnh mẽ thì thu thập vật tư. Hệ thủy phục trách trữ nước. Hệ mộc đang nghiên cứu biện pháp trồng trọt, đất đai hiện nay trở nên khô cằn, may mắn còn sót lại một số ít khu vực trồng trọt được, tuy nhiên số lượng đất đó ít đến đáng thương.

Cách thăng cấp dị năng mà nhóm Uyển Lâm phát hiện được tuyên truyền rộng rãi, nhiều dị năng giả thử dùng cách này đều kinh ngạc, có người nhất gan nghĩ ra cách dùng dị năng tiêu hao lãng phí, tuy nhiên cách này không có tác dụng, phải dùng khi chiến đấu mới thăng cấp được dị năng.

Uyển Lâm phát hiện một bí mật trên người Cát Tường. Ngày đó, Như Ý sử dụng dị năng không gian, tạo không gian kín nhốt Zombie và bảo vệ cả nhóm, vậy mà Cát Tường trở về chỉ hỏi qua loa vài câu. Chính vì vậy, Uyển Lâm suy đoán không gian mà Cát Tường sở hữu không phải dị năng, đó có thể là một vật nhận chủ giống như 5 miếng ngọc không gian của 5 gia tộc, vì nếu cùng là dị năng không gian thì không ai có khả năng bỏ lỡ cơ hội làm cho dị năng mình mạnh lên cả.

Quả bóng nhỏ từng nói thầm với Uyển Lâm, cậu nhóc cảm thấy trên người chị gái này có thứ gì đó khiến cậu rất không thoải mái, cho nên Uyển Lâm tận lực để quả bóng nhỏ tránh xa Cát Tường.

Thiên Kỳ vẫn đang trên con đường theo đuổi Uyển Lâm, tận dụng tất cả cơ hội ở cùng cô, đáng tiếc lúc nào cũng có 2 kẻ chuyên phá rối chuyện tốt của anh. Kẻ thứ nhất là kẻ cuồng em gái kiêm anh trai mặt lạnh, sắc bén - Hoài Nam, lúc nào cũng sợ bảo bối mình nuôi lớn bị cướp mất. Kẻ thứ hai, kẻ khó đối phó nhất, vừa là địch, vừa là bạn, con trai anh - quả bóng nhỏ.

Cuối cùng Thiên Kỳ tìm được một cơ hội, tiến hành trò chuyện nghiêm túc với quả bóng nhỏ. Nhìn cậu nhóc tròn vo nào đấy mặc bộ đồ gấu trúc màu đen, phía trước bụng màu trắng, trên đầu có cái mũ trắng với hai con mắt đen và hai lỗ tai phía trên, cực kỳ đáng yêu. Nhưng khuôn mặt cậu nhóc khi đối diện với cha mình lại hoàn toàn lạnh lùng, đôi mắt nhắm lại như có điều suy nghĩ. Thiên Kỳ sáu sắc hoài nghi quả bóng nhỏ có phải bị đa nhân cách

hay không, sao lần nào ở cùng Uyên Lâm cũng là một bộ đáng đáng yêu, ngoan ngoãn, còn những lúc khác thì kiểu “người lạ chó tới gần”.

“Ta muốn bàn việc hợp tác với con.” Sau một hồi lâu đối mặt, Thiên Kỳ mở lời trước tiên. Anh không thể nhìn nổi khuôn mặt liệt của con trai mình nữa, ai cũng nói về mặt này của cậu nhóc rất giống anh, chẳng lẽ bình thường anh khó coi vậy sao?

“Hừ” quả bóng nhỏ khoanh hai tay trước ngực, hừ một tiếng chờ Thiên Kỳ nói tiếp.

“Con không muốn mẹ Uyên Lâm chính thức trở thành mẹ của con sao?” Thiên Kỳ đánh vào điểm yếu của cậu nhóc.

“Vốn dĩ mẹ đã là mẹ của con rồi mà.” quả bóng nhỏ nào đấy tỏ vẻ đương nhiên.

“Ý ba là danh phận, con hiểu không?”

Quả bóng nhỏ gật gù: “Không hiểu”

Thiên Kỳ giật giật khóe miệng, không hiểu mà con có thể thần nhiên gật đầu như vậy sao. “Có nghĩa là sau này mọi người đều sẽ biết con có ba, có mẹ, chúng ta là một gia đình hạnh phúc.”

Lần này quả bóng nhỏ lắc đầu nguầy nguậy: “Con chỉ cần mẹ Uyên Lâm, không có ba cũng được.”

“Vậy sau này thì sao? Nếu mẹ con vừa ý một người đàn ông khác, muốn sinh em bé với hắn ta, con sẽ có em trai, em gái cùng mẹ khác cha, con chịu được sao?” Thiên Kỳ tung ra sát chiêu.

Quả bóng nhỏ thẳng lưng, cơ thể căng cứng khi nghe Thiên Kỳ nói hết câu, nước mắt giọt ngắn giọt dài rơi là chảy ù xuống lầu tìm mẹ Uyên Lâm. Hành động bất ngờ của cậu nhóc khiến Thiên Kỳ không kịp ngăn cản, chết rồi..

“Mẹ...mẹ ơi, huhu...” quả bóng nhỏ phi thẳng vào lòng mẹ Uyên Lâm đang bận rộn dưới bếp, cùng Hoài Nam học làm vài món ăn dinh dưỡng cho trẻ em.

“Sao thế con yêu? Ai bắt nạt con sao? Ngoan, đừng khóc, mẹ ở đây.” Uyên Lâm vỗ lưng, trấn an con trai bảo bối đang khóc tu tu trong ngực.

Quả bóng nhỏ thút tha thút thít hỏi: “Mẹ, sau này mẹ định sinh em bé khác sao?”

Uyên Lâm choáng váng trước câu hỏi của con trai, sống chết khẳng định với cậu nhóc: “Không đâu, tuyệt đối không. Mẹ có một mình bảo bối là đủ rồi.” Nói giỡn, thời đại này cái gì cũng thiếu thốn, sinh con chẳng khác nào tự sát, hơn nữa cô đã có con trai đáng yêu thế này, còn sinh con làm gì nữa.

Nghe mẹ cam kết như vậy trong lòng quả bóng nhỏ mới yên tâm, ngoan ngoãn để mẹ rửa mặt, hai mẹ con ngồi xuống ăn sáng. Hoài Nam liếc nhìn bóng dáng Thiên Kỳ đứng chết lặng ở cầu thang, nhếch mép cười rồi bỏ đi, hừ, muốn lừa gạt cháu trai anh, đâu có dễ như vậy. Uhm cháu trai ngoan, thông minh lắm, Hoài Nam vui vẻ làm thêm thức ăn cho cháu trai yêu dấu.

Cả nhóm ăn sáng xong liền bàn bạc kế hoạch hôm nay. Zombies của cả khu biệt thự này hầu như đều bị họ tiêu diệt hết. Nhóm Uyên Lâm giờ là nhóm mạnh nhất. Uyên Lâm, Hoài Nam, Thiên Kỳ là dị năng giả cấp 1, đang chờ đột phá lên cấp 2. An Diệu, Như Ý, quả bóng nhỏ cũng vừa thăng cấp. Riêng Cát Tường thì càng ngày càng suy yếu. Họ cũng thu được khá khá tinh hạch, tất cả đều chia công bằng.

Hôm nay ba người chuẩn bị lên cấp 2 sẽ thử dùng tinh hạch xem có thể một lần thăng cấp hay không. An Diệu sẽ đi giết Zombies và thu thập thêm vật tư cùng nhóm người Ngô gia, quả bóng nhỏ sang chỗ ông bà nội, tiếp tục rèn luyện theo phương pháp mẹ Uyên Lâm hướng dẫn. Mấy hôm nay cậu nhóc đã quen với việc đeo 4 chiếc vòng lên người, sau này khi tháo ra cơ thể sẽ nhẹ nhàng, nhanh nhẹn hơn.

Uyên Lâm dẫn con trai đi thay một bộ quần áo khác gọn nhẹ hơn rồi mới đưa cậu nhóc đến nhà ông bà nội. Từ ngày có quả bóng nhỏ, Uyên Lâm thích mặc cho cậu nhóc những bộ quần áo đáng yêu, hóa trang thành những nhân vật hoạt hình, thành các con vật dễ thương, nhưng khi phải vận động hay ra ngoài giết Zombie thì lại mặc cho bé những bộ quần áo thoải mái, dễ vận động, đủ dài, đủ dãi để che tay chân lại.

Cát Tường bây giờ rất suy yếu. Cô ta quyết tâm sẽ để ngọc nhận chủ hôm nay, nên bảo Như Ý ở lại với mình. Kết quả ngọc không nhận chủ, cô ta liền trả lại cho Như Ý, còn nói mấy lời buồn nôn thể hiện tình chị em, tóm lại chỉ để đề phòng việc Như Ý có không gian mà không nhớ đến cô ta nữa thôi.

Như Ý giả vờ từ chối mấy lần đều không được, cuối cùng đành nhận lấy, mang quả lạ trong không gian của Uyên Lâm cho Cát Tường “bồi bổ”, sau đó mang miếng ngọc trở về phòng. Đáy lòng Như Ý có một nỗi sợ hãi to lớn, cô sợ ngọc không nhận mình làm chủ nhân, sợ cô không phải là hậu nhân của gia tộc họ Nguyễn, sợ...sợ rất nhiều thứ.

Việc gì đến phải đến, Như Ý cắn răng, nhỏ máu lên miếng ngọc. Một luồng ánh sáng trắng bao bọc lấy Như Ý, cô như lạc vào chốn thần tiên, xung quanh là khói trắng lượn lờ. Một bóng dáng mờ ảo xuất hiện trước mắt cô, Như Ý không thể nhìn thấy mặt mũi người này, chỉ nghe được âm thanh vang lên.

“Rốt cuộc ta đã chờ được con. Thật may mắn, hậu nhân của ta vẫn còn tồn tại. Nếu không, e là ta phải hổ thẹn với 4 người bạn già của mình rồi.” Giọng ông lão có chút bi thương, có chút đè nén. Như Ý biết đây chỉ là lời nhảm tử tiên để lại, cô không thể trao đổi được với tổ tiên, chỉ yên lặng lắng nghe.

Chương 22: Ngoại Truyện 3: Cát Tường Kiếp Trước

Cát Tường sinh ra trong một gia đình giàu có. Từ nhỏ cô đã được cha mẹ yêu thương hết mực, cha cô là người buôn bán đồ cổ, sớm đã dạy cô cách phân biệt những thứ có niên đại lâu năm. Nhìn nhiều quen mắt, làm nhiều quen tay, Cát Tường sớm bộc lộ thiên phú ở lĩnh vực này, khiến cha cô càng yêu thương cô nhiều hơn.

Tuy nhiên, biến cố xảy ra khiến cô không cách nào chấp nhận được. Ba cô bị tai nạn qua đời, mẹ dẫn theo cô trở về nhà nội, đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô đặt chân đến đó. Ông bà nội không hề nhận mẹ con cô, khi ấy cô mới biết, mẹ cô chính là tiểu tam, xen vào gia đình người khác. Vợ cả của ba cô cũng có một người con gái, chỉ nhỏ hơn cô một tuổi mà thôi.

Số tiền ba để lại đủ để khiến mẹ con cô sống đầy đủ, nhưng mẹ cô không cam lòng, cái bà muốn là cuộc sống giàu sang, phú quý, chính vì thế bà bỏ cô trước cửa cô nhi viện, chạy theo một người đàn ông 50 tuổi, tiếp tục cuộc sống tiểu tam.

Tại cô nhi viện, Cát Tường gặp được Như Ý. Như Ý - Cát Tường, hai cái tên ghép lại mới may mắn làm sao, nhưng cô không cách nào thích được đứa con gái đó, một đứa ngu xuẩn, chỉ xứng đáng làm người hầu của cô mà thôi.

Đến một ngày, Cát Tường phát hiện Như Ý có một miếng ngọc quý giá, thế là cô liền thay đổi thái độ, trở thành bạn tốt với Như Ý, lấy được sự tin nhiệm của cô ta, và cả miếng ngọc tốt đó nữa.

Cát Tường nhiều lần muốn bán đi, nhưng nội tâm cô luôn cảm thấy miếng ngọc này là thứ tốt, cuối cùng cô giữ nó cho đến khi gặp lại Như Ý một lần nữa, đó là năm thứ 3 mạt thế.

Cát Tường rất sợ, sợ Như Ý lấy lại miếng ngọc từ cô. Trước khi gặp Như Ý, Cát Tường cũng có một không gian, đó là miếng ngọc của bản thân cô, do ba cô tặng năm 7 tuổi. Mạt thế bắt đầu, cô vô tình mở ra không gian trong đó. Nơi đó có thể trữ vật tư, trồng thức ăn, chỉ có điều...nó là không gian sống, nó có "thứ" canh giữ, mà cô, bắt buộc phải nuôi nó bằng...máu, chỉ cần là máu, bất kể máu của ai đều được. Còn miếng ngọc của Như Ý, Cát Tường đến giờ vẫn chưa tìm ra cách mở ra không gian trong đó.

Thời gian đầu Cát Tường rất suy nhược do bị không gian lấy máu. Một lần tình cờ, cô may mắn lấy được máu dự trữ chuẩn bị chuyển đến bệnh viện, số lượng máu này đủ để cô nuôi dưỡng không gian trong vài năm.

Cô nói với bên ngoài cô là song hệ dị năng - không gian biến dị và hệ thủy, không gian của cô chứa được vật tươi lâu hơn không gian bình thường. Mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt kính nể, cô ở trong mạt thế được xem như bảo bối, rất nhiều kẻ nịnh bợ cô, nhưng họ không biết nỗi khổ của cô khi giữ không gian này, cô không thể nào từ bỏ nó được, nếu một ngày nào đó máu dự trữ mà cô có dùng hết...Cát Tường thực sự không dám nghĩ tiếp.

Lại nói khi Như Ý nhận ra cô, Cát Tường liền lên kế hoạch khiến Như Ý biến mất. Một đứa con gái có dị năng không gian, tùy tiện tìm cũng được một xe, cô thuận lợi xúi giục đồng đội của Như Ý, hứa hẹn cho họ nhiều lợi ích mới khiến họ từ bỏ kho hàng di động là Như Ý kia.

Nhìn thấy Như Ý chết trong đàn Zombies, Cát Tường có một sự hả hê kỳ lạ, thứ vô dụng thì nên chết từ sớm rồi. Những người trong nhóm Như Ý lúc trước đều đi theo Cát Tường, nhưng họ là một bọn lòng tham không đáy, đòi hỏi ở chỗ Cát Tường nhiều không kể xiết, khi Cát Tường không còn kiên nhẫn, đuổi họ đi, thảm kịch của cô mới bắt đầu.

Ở căn cứ Z, người đứng đầu là Bạch Khởi, cũng chính là chú của cô. Bọn người đó muốn giết chết Cát Tường, vừa đúng lúc Bạch Khởi gặp được, ông ta không định cứu cô, cô liền nói ra thân phận của mình, mới khiến Bạch Khởi giúp cô thoát khỏi tay bọn người đó. Nhưng cô nào biết đâu, đó là lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời cô.

Bạch Khởi đưa cô về nhà họ Bạch, để cô ở lại trong căn phòng tồi tàn nhất. Vô số lần cô bị em gái cùng cha khác mẹ của mình bắt nạt, vì Bạch Khởi không có con gái, chỉ có một đứa con trai nên vô cùng thương yêu đứa cháu gái này, phải nói là muốn gì được đó, nên khi biết Cát Tường bị bắt nạt, Bạch Khởi chỉ an ủi vài câu rồi thôi.

Nhóm người định giết Cát Tường rất nhanh khai ra không gian của cô, Bạch Khởi liền lợi dụng cô, để cô giao nộp những thứ trong đó, một lần...hai lần...đến khi không gian của Cát Tường không còn nhiều nữa, Bạch Khởi liền đưa cô vào phòng thí nghiệm, vì ông muốn nghiên cứu dị năng biến dị, để những dị năng giả trong tay ông đều được biến dị, mạnh hơn, hữu ích hơn.

Cát Tường không biết mình bị nhốt trong phòng thí nghiệm bao nhiêu lâu, cũng không biết bên ngoài hiện như thế nào, chỉ biết rằng cô rất nhớ những ngày ở cô nhi viện, nhớ Như Ý, người duy nhất thật lòng đối xử tốt với cô. Mà cũng chính tay cô đã hại chết người bạn tốt của mình.

Vào một ngày Cát Tường hấp hối sắp chết, em gái cô đã xông vào phòng thí nghiệm, dùng rìu bổ đầu cô ra, lấy được một viên tinh hạch. Cát Tường vẫn còn ý thức, vẫn cảm nhận được sự đau đớn, ngay lúc cô sắp trút hơi thở cuối cùng, một giọng cười tà ác vang lên, nói với cô rằng: "Tạm biệt chủ nhân. Ta phải đi theo chủ nhân mới đây."

Cát Tường chết đi, nhưng không gian cô mang theo thì vẫn còn tồn tại, thậm chí chuyển từ người này sang người khác, gieo tai họa khắp nơi. Hóa ra thứ đó nào phải không gian, nó chính là linh hồn tà ác, mượn vật chủ để ký sinh, nó có thể chuyển từ ngọc bội đến trên người Cát Tường, thì cũng có thể chuyển từ trên người Cát Tường sang tinh hạch của cô, rồi lại đến bên một người khác. Mà nguyên nhân của mọi thứ là do máu của Cát Tường đã giải đi phong ấn của nó.

Lời cuối cùng Cát Tường nói ra chính là hai từ “xin lỗi”, không phải nói với người em gái trước mắt đang lấy tinh hạch của cô, mà là nói với Như Ý, dù biết rằng Như Ý sẽ không bao giờ nghe được, nhưng cô vẫn muốn nói rằng, cô hối hận rồi, thực sự hối hận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bạch Khởi Đến

“Nhớ ngày đó, khi lão già họ Phạm chết đi, ta luôn lo sợ sẽ có một ngày, con cháu ta không còn ai sống sót. Bởi thế, ta đã tự phong ấn chính mình, dùng linh hồn của mình để hiến tế, lỡ chẳng may đời con cháu cuối cùng của ta diệt vong, sẽ có cơ hội trùng sinh, sống lại một lần nữa. Nếu con đã được ngọc thừa nhận, thì chứng tỏ nguyện vọng của ta cùng 4 ông bạn già có khả năng thực hiện được.” Ông lão vui mừng, tràn đầy hy vọng vào tương lai.

“Không gian của con ta đã trồng sẵn rất nhiều thứ, đủ để con dùng trong một thời gian dài. Rau củ quả trong đó sinh trưởng nhanh hơn bên ngoài, không hái xuống chúng sẽ không bao giờ khô héo. Ta có gửi trong không gian nhà lão Phạm một ít hạt giống, nếu tìm được hậu nhân của ông ấy, con nhớ phải đòi lại nhé. Lão già đó trước nay không đáng tin, cho nên ta không dám hy vọng vào đời con cháu của lão cho lắm.”

“Ta cảm thấy Trịnh lão đáng tin hơn, nếu được con có thể tạo đời sau với nhà họ Trịnh, ta cũng thấy an lòng. Thôi, những gì cần nói ta đã nói hết rồi, con hãy cố gắng gánh vác sứ mệnh gia tộc, đừng để loài người phải diệt vong. Nhớ, phải tìm không gian thần bí sắp được mở ra, càng phải cẩn thận khi vào trong đó. Nơi đó sẽ có nhiều thứ hữu dụng cho các con.”

Như Ý thoát ra khỏi nơi đó mà vẫn còn mơ hồ, thực sự, cô thực sự là một trong 5 đại gia tộc. Như Ý xem thử không gian của mình, đó là một khu vườn xanh tươi, có dưa leo, cà chua, rau xanh, trái cây... đủ loại rau củ quả. Như Ý không đợi được đến tìm Uyên Lâm, kê cho Uyên Lâm nghe việc mình vừa trải qua, tất nhiên phải giấu đi đoạn tổ tiên cô nói xấu về lão tổ tiên Phạm gia.

Uyên Lâm vừa đưa quả bóng nhỏ đến chỗ ông bà nội xong, nghe Như Ý nói cô cũng vui mừng thay Như Ý. Hóa ra nguyên nhân thực sự Như Ý được trùng sinh chính là nhờ tổ tiên của mình, vì con cháu, vì nhân loại, ngay cả việc từ bỏ linh hồn, chấp nhận không đầu thai chuyển kiếp đã khiến người ta phải kính nể vạn phần.

Uyên Lâm nghĩ ra một chuyện liền nói luôn với Như Ý: “Tôi cảm thấy dị năng không gian của cô không chừng là loại biến dị. Thử nghĩ xem, những dị năng giả biến dị chúng ta biết toàn bộ đều là hậu nhân của 5 gia tộc, nếu thế thì xác suất biến dị của cô rất lớn. Thay vì chỉ tạo ra một không gian thu hẹp để nhốt Zombie và bảo vệ bản thân, cô thử tạo ra những lá chắn trong suốt, ngăn cách các không gian xung quanh thử xem sao. Nếu được như vậy, sau này sẽ rất có lợi khi gặp phải nhiều Zombies cùng lúc.”

Như Ý cảm thấy có lý, liền quay về thử, sẵn tiện canh gác. Nơi này bây giờ đã là căn cứ nhỏ, có cổng rào, có người canh gác, Như Ý chỉ đề phòng người trong căn cứ có ý xấu mà thôi. Uyên Lâm, Hoài Nam, Thiên Kỳ bước vào giai đoạn sử dụng tinh hạch thăng cấp dị năng, họ dùng tinh hạch của Zombie cấp 1 có cùng dị năng của họ, còn tinh hạch của dị năng giả hệ tinh thần sẽ để lại cho quả bóng nhỏ thăng cấp sau.

Tất nhiên tinh hạch của Zombie loại nào cũng hấp thu được, nhưng Thiên Kỳ đề nghị sử dụng cùng loại dị năng có thể sẽ thăng cấp nhanh hơn. Lần này họ mất nửa ngày để hoàn thành, khiến Như Ý giật cả mình, khiếp trước mỗi lần thăng cấp phải mất suốt một ngày trời, có người còn không thăng cấp thành công, điều này chứng tỏ giả thiết của Thiên Kỳ có khả năng đúng, cần nghiệm chứng thêm vài lần nữa để xác định.

Mọi người cùng đi đón quả bóng nhỏ về, sẵn tiện công bố việc sử dụng tinh hạch Zombie. Họ không hy vọng có người sử dụng quá nhiều nhằm thăng cấp nhanh chóng mà trở thành Zombie, tinh hạch giống như một loại thuốc trợ giúp thăng cấp mà thôi, trong nó vốn đã có sẵn vài phần độc tố, không thể hoàn toàn phụ thuộc vào nó được.

Những dị năng giả của Ngô gia nhao nhao muốn thử, Thiên Kỳ để những người gần đạt cấp 1 sử dụng tinh hạch. Mấy hôm trước Thiên Kỳ đã dặn dò họ nếu gặp Zombie sử dụng dị năng thì phải lấy tinh hạch của chúng mang về, hiện nay họ có trong tay khá khá tinh hạch, có điều họ dễ lộn xộn, không phân biệt được tinh hạch nào là của Zombie dị năng nào.

Có 4 người sắp thăng cấp, gồm lời, hỏa, mộc và cha Thiên Kỳ - hệ tinh thần. Thiên Kỳ lấy tinh hạch của nhóm anh có sẵn cho hai người hệ hỏa và hệ mộc, hai người còn lại dùng hai viên tinh hạch ngẫu nhiên. Trong quá trình giết Zombie những người trong gia tộc họ Ngô chưa từng đụng phải Zombie có dị năng hệ lôi và tinh thần cho nên mọi người có thể an tâm việc thử nghiệm của Thiên Kỳ tiến hành thuận lợi.

Thiên Kỳ từng nói riêng với Ngô lão gia việc nhóm anh có được một viên tinh hạch của dị năng giả hệ tinh thần, Ngô lão gia còn dặn dò anh phải để lại cho cháu nội ông sử dụng, không được đưa cho người khác.

Mọi người hồi hộp chờ đợi kết quả, không ngoài dự đoán, hai người dùng tinh hạch cùng loại thắng cấp nhanh hơn một nửa thời gian so với hai người dùng tinh hạch ngẫu nhiên, may mắn lần này cả 4 người đều thắng cấp thành công. Mật thể diễn ra đúng một tuần, hiện tại cấp cao nhất là cấp 2, có rất nhiều dị năng giả thậm chí còn chưa thắng lên cấp 1.

Đêm đã khuya, nhóm Uyên Lâm ngủ lại Ngô gia một đêm, sáng sớm mai họ sẽ rời khỏi đây. Như Ý sớm đã quên mất Cát Tường vẫn còn đang trong phòng, ngay cả An Diệu đi làm nhiệm vụ về cũng ở lại nhà ông bà Ngô.

Buổi sáng, khi trở về thu dọn hành lý, Như Ý kinh hoàng phát hiện Cát Tường đã chết trong phòng. Cả người Cát Tường trắng toát như bị rút sạch máu.

Quả bóng nhỏ ôm chặt Uyên Lâm, rút vào lòng mẹ, sợ hãi lên tiếng: “Mẹ, có thứ gì đó muốn thoát ra khỏi người chị ấy. Mẹ, con sợ.” lần đầu tiên Uyên Lâm nghe thấy quả bóng nhỏ nói mình sợ hãi, vội ôm con xuống lầu. Sự việc xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi người cần thương lượng lại một chút.

Như Ý thần thò, không vui cũng không buồn, cô từng cho rằng bản thân sẽ hã hê, vui sướng khi Cát Tường chết đi. Kết quả, trong lòng cô trống rỗng, bình tĩnh lạ kỳ.

“Cái chết của Cát Tường rất khác thường.” An Diệu là người đầu tiên lên tiếng.

Thiên Kỳ: “Có vẻ như cô ấy chết do mất máu, nhưng trong phòng cô ấy hoàn toàn không có vết máu. Có khả năng cô ấy bị hút cạn máu mà chết.”

Ngoại trừ An Diệu, ai cũng biết Cát Tường dùng máu để ngọc nhận chủ, nhưng lượng máu đó chỉ khiến cô ấy suy yếu, không đến nỗi chết đi. Càng nghĩ càng sợ hãi, sau một hồi thương lượng, mọi người quyết định nhanh chóng xử lý xác của Cát Tường, rời khỏi nơi đây.

Họ thậm chí còn không có ý định xem thử Cát Tường có tinh hạch hay không, Uyên Lâm dùng một quả cầu lửa thiêu xác, tiếng hét từ cái xác đang bị thiêu cháy kia khiến mọi người chú ý.

Một làn khói màu đen có hình người bay lên không trung rồi tan biến, giống như yêu khí xuất hiện trong các bộ phim tiên hiệp, thứ này chắc hẳn là từ trên người Cát Tường đi ra, Uyên Lâm đoán đây hẳn là cái mà Cát Tường gọi là dị năng không gian của cô ấy.

Lúc bấy giờ An Diệu mới biết đầu đuôi mọi chuyện, từ việc Như Ý là người Nguyễn gia, được trùng sinh trở lại, đến những việc Cát Tường đã làm ở kiếp trước. An Diệu biết mọi người cuối cùng cũng buông bỏ phòng bị với mình, từ nay họ đã chính thức là một nhóm, đồng sinh cộng tử, hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc.

Khi đến nhà Thiên Kỳ chào tạm biệt ông bà Ngô, không ngờ họ gặp được một nhân vật lấy lòng của kiếp trước, kẻ làm mưa làm gió ở căn cứ thành phố Z - Bạch Khởi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thành Phố A Diệt Vong

Một người đàn ông dáng vẻ to cao, khoảng hơn 40 tuổi, mặc quần áo quân đội, mày rậm, đôi mắt hẹp dài, khuôn mặt góc cạnh, toát lên khí chất quân nhân nghiêm nghị, nhưng Ngô lão gia biết, con người này mưu mô, gian xảo thế nào.

Hai gia đình Ngô - Bạch nhiều năm cạnh tranh, hôm nay Bạch Khởi tìm đến e rằng không phải chuyện tốt. Quả nhiên Bạch Khởi nhanh chóng nói ra mục đích của mình: “Ngô lão tiên sinh, hiện nay thành phố chúng ta đã bắt đầu xây dựng căn cứ. Tôi thay mặt quân đội đến đây mời tất cả mọi người gia nhập vào căn cứ chúng tôi, nhiều người nhiều sức, sẽ an toàn hơn.”

Thấy Ngô lão gia im lặng không lên tiếng, Bạch Khởi nói tiếp: “Hơn nữa chúng tôi có rất nhiều vũ khí tiên tiến, có đội ngũ nghiên cứu, tôi tin không lâu nữa chúng tôi sẽ tìm ra cách thức tiêu diệt Zombie nhanh chóng, ngăn ngừa những người khác bị lây nhiễm. Tất nhiên, chúng tôi sẽ đưa ra ưu đãi tốt nhất cho mọi người.”

Ngô lão gia lúc này mới bật cười, hỏi ngược lại: “Vũ khí tiên tiến. Vậy cho lão già tôi hỏi một câu, mấy người đã từng thử dùng những vũ khí tiên tiến mà mấy người có để tiêu diệt Zombies chưa?”

Bạch Khởi ghen hờn. Quả thật họ đã từng dùng, nhưng lại không làm gì được chúng. Thậm chí, cho dù diệt được thì...

Bên ngoài vang lên âm thanh ồn ào, một người canh gác ngoài cổng dẫn theo một nhóm người vô cùng chật vật tiếng vào. Những người đó vô cùng lo lắng, báo cho mọi người một tin tức chấn động, thành phố A...toàn bộ bị diệt rồi, rất có thể đã không còn người sống sót. Hiện giờ cả thành phố toàn là Zombies, những bức tường phòng ngự từ lòng đất được kích hoạt, không cho bất luận kẻ nào ra vào. Cho dù còn người sống thì rất nhanh thôi, cũng sẽ làm mồi cho Zombies.

Hồi rõ ra mới biết, thành phố A ngay từ khi mật thể bắt đầu, vì ngăn chặn Zombie, những người đứng đầu nơi đó bật chế độ phòng ngự kiên cố mà họ

xây dựng từ trước, dẫn dụ Zombies tập trung lại một chỗ, dùng những thiết bị tiên tiến nhất tiêu diệt toàn bộ, kết quả, Zombies chẳng những không chết mà còn mạnh thêm, tốc độ “săn” người không thể kiểm soát.

Kết quả là người Zombies càng lúc càng đông hơn, những người còn sống vốn muốn trốn ra khỏi thành phố cũng không cách nào thoát ra được. Tầng tầng lớp lớp tường bảo vệ con người giờ lại biến thành thứ chôn sống họ.

Nhóm người họ Ngô vừa đến chính là những người đi đến thành phố A tìm người thân, khi đến nơi thì không tìm được cách vào. Nghe ngóng khu vực xung quanh mới biết đầu đuôi câu chuyện. Nếu Zombies trong thành phố A thoát ra ngoài sẽ trở thành đại họa.

Một thành phố không còn người sống, Zombies sớm muộn cũng sẽ cắn nuốt lẫn nhau. Bọn chúng vốn dĩ đã mạnh hơn Zombies nơi khác, sau này sẽ càng mạnh hơn nữa, thoát ra chỉ là chuyện sớm muộn.

Thành phố A, nơi phát triển nhất, giàu có nhất, tập trung nhiều người tài giỏi nhất, khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất Địa Cầu, nay trở thành nơi diệt vong sớm nhất.

Lúc này đây, Bạch Khởi không còn dám khoe khoang về vũ khí tiên tiến của căn cứ nữa. Hóa ra quá tiên tiến lại chính là nguồn gốc gây họa, hẳn ta còn có thể nói gì? Nhưng bằng mọi giá hẳn phải thuyết phục gia tộc họ Ngô gia nhập căn cứ, không thể để họ ở bên ngoài tự cung tự cấp được.

An Diệu chần chừ, hỏi Bạch Khởi: “Chào ngài. Trong căn cứ ngài hiện giờ còn có những gia tộc khác không?”

Bạch Khởi: “Tất nhiên rồi, căn cứ chúng tôi là nơi an toàn nhất, đối xử công bằng nhất với tất cả mọi người. Hầu hết những gia tộc lớn ở thành phố Z đều tập trung tại đó, trừ Phạm gia không hiểu vì nguyên nhân gì mà gần như toàn gia tộc bị thiêu chết, còn lại đều có mặt.”

An Diệu: “Tôi là người họ An. Vậy không biết An gia trong căn cứ Z có bao nhiêu người?”

Bạch Khởi suy nghĩ một chút rồi nói: “Có khoảng 30 người, người đứng đầu An gia cũng có mặt.” Nhìn An Diệu, Bạch Khởi suy đoán đây có thể là con gái của gia chủ An gia nên mới nói thế, quả nhiên, nghe được tin ba mẹ ở căn cứ Z, An Diệu liền thờ phào nhẹ nhõm.

Thời điểm mặt trời sắp bắt đầu, An Diệu nhận thấy tình hình có chút hỗn loạn nên đã gọi điện dặn dò ba mẹ, nếu có chuyện gì thì không cần đi tìm cô, cô sẽ tìm họ. Bằng không ba cô đã sớm đi tìm cô rồi. Nhà họ An có một bí mật, đó là thứ tổ tiên cô truyền lại, chỉ gia chủ mới biết, chính là mỗi người trong gia tộc đều có một hòn đá linh hồn, chỉ cần hòn đá đó không tắt, chứng tỏ người đó chưa chết.

An Diệu tin vào khả năng của ba mình, nên mới không vội về nhà ngay, hơn nữa có muốn gấp cũng không được, thực lực của cô mà liệu linh xông ra ngoài, gặp phải Zombie cấp 1 khó mà đối phó được, cô cần tăng thực lực mạnh hơn.

Bạch Khởi chờ Ngô lão gia lên tiếng, Ngô lão gia không trả lời ngay mà nói muốn suy nghĩ một chút, Bạch Khởi tỏ vẻ không đợi được đáp án sẽ không rời đi nên Ngô lão gia đành sắp xếp chỗ ở tạm cho họ, ngày mai sẽ đưa ra quyết định chính thức.

Sau khi đưa Bạch Khởi và những người hộ tống hẳn theo, Ngô gia liền triệu tập cuộc họp toàn gia tộc, trong đó có cả nhóm Uyển Lâm. Vốn ban đầu cả nhóm định hôm nay sẽ xuất phát đến An gia, trước là để An Diệu biết tình hình trong gia tộc, sau là tìm sổ sách thuốc có sẵn trong nhà họ An. Nay An gia đã đến căn cứ Z, vậy thì rất có khả năng nhóm Uyển Lâm phải đến căn cứ Z một chuyến.

Nhà họ Ngô cũng đã tìm ra phương án, trước hết sẽ cử vài người đến căn cứ Z tìm hiểu tình hình thực tế rồi mới quyết định có gia nhập vào căn cứ đó hay không. Từ nhà họ Ngô đến căn cứ Z phải đi khoảng hơn 1 ngày đường, buổi sáng xuất phát sớm thì có thể đến đó vào chiều ngày hôm sau.

Vậy là Ngô gia chọn 5 người đi cùng nhóm Uyển Lâm đến căn cứ Z, trong đó có một dị năng giả hệ lôi, một người hệ không gian, một người hệ hỏa, một người cường hóa đôi mắt và em họ Thiên Kỳ - dị năng hệ thủy. Đây đều là do em trai Ngô lão gia cất lực yêu cầu, tự đề cử con gái mình, dù con gái ông ta không mạnh nhưng lần này rất cần một dị năng hệ thủy đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Gặp Phải Kẻ Dở Hơi

Lộ trình đi đến căn cứ Z thuận lợi hơn nhiều so với tưởng tượng. Phần lớn nguyên nhân là do nhóm người Bạch Khởi có thực lực khá mạnh, cộng thêm súng ống, đạn dược, lại thêm việc họ vừa mới dọn sạch Zombies trên đường đến Ngô gia một lần. Vì vậy, rất nhanh mọi người đã đến được căn cứ thành phố Z.

Trong căn cứ hiện nay vẫn chưa có quá nhiều người sinh sống. Tường thành, bể, hầm chông,...bao bọc xung quanh căn cứ, đề phòng Zombies tấn công.

Thời điểm này, Bạch Khởi vẫn chưa phải là người đứng đầu căn cứ, mà căn cứ là do nhiều thế lực duy trì, chỉ cần có một trong 3 yếu tố: vật tư, nhóm dị năng giả mạnh và vũ khí là có thể chiếm một chỗ tốt trong căn cứ.

Nhóm Uyển Lâm rất rộng rãi mà chia sẻ cách thăng cấp dị năng cũng như cách sử dụng tinh hạch cho căn cứ Z. Đơn giản là vì họ không muốn tương lai sẽ có dị năng giả bị biến thành Zombie cấp cao.

An Diệu gặp lại người thân của mình, cha mẹ cô đều là dị năng giả, gia tộc cô trong căn cứ đã có chỗ đứng nhất định, điều này khiến An Diệu yên tâm phần nào. Sách thuốc của gia tộc được cha cô mang theo, khi nghe con gái nói về lời căn dặn của tổ tiên thì không nói hai lời liền mang tất cả giao cho con gái.

Mọi người ở lại căn cứ không lâu, mặc dù mục đích ban đầu là xem xét căn cứ Z để người trong gia tộc họ Ngô cân nhắc xem có gia nhập căn cứ hay không, nhưng trên thực tế nhà họ Ngô đã sớm quyết định sẽ giữ nguyên căn cứ nhỏ của họ.

Kiếp trước Như Ý từng ở căn cứ một thời gian, nơi này tuyệt đối không dễ sống, kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu diễn ra như cơm bữa, chưa kể trong căn cứ còn có nhiều hoạt động bí mật không thể lộ ra ánh sáng, những vụ án mất tích trong căn cứ xảy ra liên tục, nếu đoán không lầm thì hẳn là căn cứ này bí mật thí nghiệm trên con người.

An Diệu thông qua cha mình biết được, nhà họ Trịnh mà họ cần tìm rất có thể đã tách ra, không còn là một gia tộc lớn nữa, hoặc có khả năng đã đổi họ, tóm lại muốn tìm Trịnh gia không dễ dàng, họ không có bất kỳ manh mối nào để đi tìm cả.

Chính vì vậy, nhóm Uyển Lâm quyết định hộ tống 5 người Ngô gia trở về rồi sẽ bàn tính lại. Không ngờ lúc đi còn bình yên vô sự, khi trở về thì con đường đã đầy chướng ngại, không cách nào lái xe qua được nên họ đành đi một con đường khác.

Vì căn cứ Z đã bắt đầu cho quân đội di chuyển xung quanh, dùng loa thông báo việc thu nhận người vào căn cứ, nên có rất nhiều người rời khỏi nhà, tìm đường đến căn cứ Z. Có lẽ trên đường gặp phải Zombies đã bỏ cửa chạy lấy người, dẫn đến việc xe chất ngổn ngang đầy đường, không thể di chuyển.

Chọn con đường khác, nghĩa là nguy hiểm sẽ tăng lên. Thiên Kỳ dặn dò mọi người phải hết sức cẩn thận. Trước hết tìm một nơi nghỉ qua đêm, sáng mai tiếp tục lên đường. Kể cũng lạ, cô em họ của Thiên Kỳ mấy hôm nay tương đối yên tĩnh, chỉ ngấm vụng trộm quan sát mọi người, hẳn là chú của Thiên Kỳ đã bắt đầu bày mưu tính kế rồi.

May mắn ngày đầu tiên đổi tuyến đường họ không gặp phải thú biến dị, thực vật biến dị hay Zombie cấp 2 trở lên. Có điều họ nhìn thấy không ít nhóm người, đáng ghét có, đáng thương có, nhưng thời mạt thế, họ chỉ có thể giúp trong khả năng, còn việc cứu vớt kẻ yếu, vãn vãn, thì thực xin lỗi, họ không làm được.

Buồn cười nhất là, có nhiều kẻ tỏ ra sang chảnh, thấy nhóm Uyển Lâm có sức chiến đấu cao liền lớn giọng yêu cầu hộ tống mình đến nơi an toàn, sau đó sẽ trả cho nhóm Uyển Lâm rất nhiều tiền, còn tự nói mình là con ông XX, bà YY gì gì đó. Uyển Lâm đáp trả một câu hết sức dễ nghe: “Nếu tiền của mấy người đáng giá như vậy, thì mấy người tự giữ lấy mà dùng đi.” Thời buổi này tiền đã trở thành giấy bỏ đi, làm gì còn chút tác dụng nào. Bệnh thần kinh.

Hoài Nam và Thiên Kỳ cũng gặp không ít hoa đào nát đi theo, dấu biết phụ nữ không mạnh bằng đàn ông, nhưng những người bán thân xác để được sống thì không đáng đồng tình. Đã vậy, khi thấy Thiên Kỳ và Hoài Nam thì hai mắt sáng lên, can đảm bỏ rơi “chủ” cũ, đáng tiếc, hai người đàn ông này không phải loại thương hương tiếc ngọc, kết cuộc của mấy cô gái đó sẽ không tốt đẹp gì. Bây giờ phần lớn Zombies đều là sơ cấp, người bình thường muốn giết chúng không quá khó, là do những cô gái đó lựa chọn núp sau lưng người khác, nên họ phải tự trả giá cho hành động của mình.

Cả nhóm Uyển Lâm đang tìm một nơi nghỉ tạm qua đêm. Khi đến trước một căn biệt thự độc lập, họ không khỏi thán phục chủ nhân của căn nhà này.

Khắp nơi là Zombies bị chặt tay, nhổ sạch răng, bị trói xung quanh căn nhà, kêu gào loạn cả lên, còn có mấy dụng cụ chứa máu Zombie quanh nhà. Mặc dù Zombies có thể nhận ra được mùi con người, nhưng nếu khoảng cách quá xa và trong không khí quá nặng mùi Zombies, thì khả năng bị nhận ra sẽ thấp đi. Nếu theo cách này, lợi dụng mùi của Zombies quanh nhà, không cần phải dùng máu Zombies bôi lên người cũng có thể tránh được việc bị Zombies phát hiện.

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, đây là căn nhà duy nhất gần đây nhìn có vẻ kiên cố, Hoài Nam đại diện cả nhóm thử xin chủ nhân căn nhà nghỉ nhờ một đêm. Nếu không được họ đành phải dùng lều dựng bên ngoài mà thôi.

“Cốc cốc cốc” Hoài Nam gõ cửa.

“Không có ai ở nhà đâu.” Một giọng nói không mấy khách khí vang lên.

Cả nhóm Uyển Lâm...Không thể tìm lí do hợp lý hơn được sao?

“Cốc cốc cốc. Xin hỏi...” Hoài Nam thử gõ thêm lần nữa, định nói ra ý định.

“Nơi này không phải khách sạn, không cho nghỉ nhờ qua đêm.” Giọng nói tăng thêm chút bức bối.

“Cốc cốc cốc” Hoài Nam cảm thấy vị chủ nhân ngôi nhà này rất thú vị nên gõ thêm lần nữa.

“Đã bảo là...Ồi thần tượng, đúng là anh sao, em không hoa mắt đó chứ.” Một thanh niên cao ráo, trắng trẻo, ăn mặc gọn gàng, sống mũi cao thẳng, nhìn là biết con lai. Hắn ta mang một bụng tức giận, định ra giáo huấn đám người bên ngoài một chút. Lúc nhìn thấy Thiên Kỳ hẳn liền giật mình, chạy đến lài

nhai một hồi.

“Không ngờ có thể gặp anh ở đây, em vui quá. Anh không biết đâu, anh là thần tượng của em đấy. Em học dưới anh hai lớp, mấy người bạn trong trường mà biết em gặp anh thì họ sẽ phát điên lên mất. Em thích nhất là...bla bla...”

Bạn có thể tưởng tượng được không? Một gã đàn ông cao lớn, đang nắm tay một người đàn ông khác, lay tới lay lui, giọng nói tràn đầy sùng bái. Đáng tiếc nói quá nhiều, làm lỗ tai mọi người ong ong hết cả lên.

Thiên Kỳ không chịu nổi nữa, lên tiếng cắt ngang: “Xin lỗi, cậu có thể để chúng tôi vào nhà rồi nói tiếp không, nơi này không an toàn.”

“Được được, tất nhiên là được. Mời mọi người vào. Thần tượng, lát nữa anh phải ký tên cho em nhe, em rất rất ngưỡng mộ anh.”

Cái tên to con trước mặt chắc hẳn đầu óc có vấn đề, bây giờ là lúc nào rồi mà còn ký tên, cho ai xem? Haizzz, có khi nào nhóm Uyên Lâm xui xẻo gặp phải tên cuồng thần tượng + đầu óc không bình thường + có khả năng bị biến thái không?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Nằm Chờ Chết

“Xin chào mọi người, tôi là Richard. Tối nay mọi người cứ yên tâm ở lại đây đi, tôi là một người rất hiếu khách, mọi người cứ tự nhiên, thoải mái như nhà của mình đi.”

Mọi người??? Lúc này là ai bảo nơi này không phải khách sạn, không cho ngủ qua đêm, nhỉ?

Nhìn quanh căn phòng một lượt, hầu như không có quá nhiều vật dụng, ngược lại tương đối rộng rãi, dễ chiến đấu khi Zombie tấn công. Dây điện lấp bao quanh nhà, nếu Zombie phá nhà vào sẽ bị điện giật. Mà khoan...điện, chẳng lẽ người này cũng là dị năng hệ lôi?

Lúc ai nấy im lặng quan sát mọi thứ, Richard vẫn vui vẻ lấy nước mời mọi người uống, rồi sau đó tiếp tục ngồi xuống cạnh Thiên Kỳ, lai nhai các kiệu, nào là gặp Thiên Kỳ lần đầu ở đâu, ngưỡng mộ cái gì, vân vân và mây mây.

Thiên Kỳ đành phải nói thẳng: “Thật xin lỗi, nhưng mà hình như tôi chưa gặp cậu bao giờ.”

Đáy lòng Richard có chút mất mát, lại rất nhanh tươi cười trở lại: “Không sao, anh vốn dĩ là người nổi tiếng, không biết em cũng là chuyện bình thường. Thần tượng, nam thần, à không, lão đại, sau này em có thể gọi anh là lão đại không.”

Thiên Kỳ khòe miệng giật giật, miễn cưỡng nói: “Được.” làm Richard nghe xong thiếu điều muốn vẫy đuôi ăn mừng, đáng tiếc cậu ta không có đuôi để vẫy.

“Cậu ở đây một mình sao?” Hoài Nam lên tiếng hỏi, nếu không người này sẽ nói về sự ngưỡng mộ thần tượng của mình nữa cho mà xem.

Richard có hơi sững sờ, sau đó bình tĩnh trả lời: “Đúng vậy. Tôi ở đây một mình đã nhiều năm rồi.”

“Vậy...người nhà của cậu đâu?” Như Ý cảm thấy người này giống cô, nên bật ra câu hỏi mà không suy nghĩ kỹ.

Richard lắc đầu: “Đây là nhà của gia tộc, cha mẹ tôi mất sớm, tôi ở đây thay gia tộc trấn giữ nơi này, những người trong gia tộc thì chia nhau sinh sống ở những thành phố khác. Từ lúc mất thế đến nay, tôi...chưa bao giờ nghe tin tức về bất kỳ người nào trong tộc.”

An Diệu: “Vậy tại sao cậu không đến căn cứ Z?” An Diệu cho rằng căn cứ Z cho người di chuyển khắp nơi thông báo bằng loa. Tuy nơi này hơi vắng vẻ, nhưng dù sao cũng có người sinh sống, lại cách căn cứ Z không quá xa, chắc hẳn Richard đã biết những điều này.

“À haha” Richard cất lên tiếng cười, thái độ không quan tâm, có chút bất cần, có chút lơ là, có lẽ đây mới là con người thật của cậu ấy đi. “Không giấu gì mọi người, tôi dự định sống luôn ở đây, không đi đâu cả.”

“Vậy...vậy nếu lỡ cậu hết thức ăn, nước uống, hoặc bị nhiều Zombie tấn công thì làm thế nào?” Như Ý rụt rè hỏi.

Richard nhìn Như Ý, bỗng cảm thấy buồn cười, cô gái này trông có vẻ ngốc ngốc, nhưng hình như rất quan tâm người xung quanh, nên mới hỏi câu này.

Richard nhún nhún vai, thản nhiên trả lời: “Nếu thế thì chờ chết thôi. Dù sao ở bên ngoài cũng không an toàn gì. Thay vì chiến đấu, giành giật sự sống, không biết sẽ chết lúc nào thì chi bằng tôi ở yên trong nhà.”

Câu trả lời này nghe ra rất hợp lý, nhưng nhìn vẻ thần nhiên của Richard khiến mọi người không biết thế nào, cứ cảm thấy là lạ ở đâu đấy.

Uyển Lâm mắt lóe sáng, nhìn về phía anh trai. Hoài Nam hiểu ý, ho nhẹ một tiếng: “Quên không giới thiệu, tôi là Hoài Nam, dĩ năng hệ băng biến dị. Còn đây là...”

Lần lượt từng người giới thiệu tên và dĩ năng của mình, đến lượt Richard, anh có chút kinh ngạc, không ngờ nhóm người này lại mạnh như vậy, dĩ năng biến dị có không ít. Mặc dù ít ra khỏi nhà nhưng anh vẫn biết tình hình bên ngoài, về những dĩ năng giả. Anh tự nhiên giới thiệu bản thân mình, nói rằng anh là dĩ năng hệ thủy biến dị.

Thiên Kỳ trong ánh mắt chờ mong của Uyển Lâm, Hoài Nam, Như Ý và An Diệu, hỏi một vấn đề mà bọn họ đều muốn biết, đó là việc gia tộc của Richard mang họ gì.

Nhìn thấy sự nghi hoặc của Richard, Uyển Lâm nói: “Tôi và anh trai họ Phạm, Thiên Kỳ họ Ngô, An Diệu họ An, còn Như Ý họ Nguyễn.”

5 người Ngô gia đi cùng không hề tỏ ra bất ngờ gì, Ngô lão gia chưa từng giấu giếm việc nhóm người Uyển Lâm muốn tập hợp 5 đại gia tộc. Tuy nhiên, ông chỉ nói đó là lời dặn của tổ tiên để lại, còn đề làm gì thì ông không biết. Bí mật của mỗi gia tộc chỉ có người đứng đầu mới có quyền được biết rõ, những người khác không tiện hỏi thêm gì nên chỉ im lặng theo dõi.

Sau khi tiêu thụ xong lời nói của Uyển Lâm, Richard nhảy dựng lên, chỉ về phía Uyển Lâm: “Các người...các người...”

Uyển Lâm cười cười: “Chúng ta có thể vào phòng nói chuyện không?” Hiển nhiên không muốn người Ngô gia nghe được.

“Không ngờ lời tổ tiên nói là thật. Tôi còn tưởng rằng việc này không có khả năng xảy ra, hoặc dù có đi chẳng nữa thì cũng không có khả năng hoàn thành. Vậy mà giờ...” Richard lắc đầu, thờ dãi.

“Thật ra chúng tôi không hề có manh mối gì về Trịnh gia. Vô tình gặp được anh ở đây là điều quá sức tưởng tượng. Có thể nói một chút về gia tộc của anh được không? Còn có lời dặn mà tổ tiên anh để lại là gì?” An Diệu không chút chần chừ hỏi thẳng. Họ đã xác định được người của gia tộc thứ 5 - Trịnh gia, có nghĩa là họ sẽ cùng nhau hợp tác lâu dài, không cần phải quanh co lòng vòng làm gì.

Ánh mắt Richard nhìn về xa xăm, bắt đầu kể lại. Gia tộc anh sớm đã phân chia ra rất nhiều năm, cha mẹ mất sớm, anh được những người thân còn sót lại nhận nuôi. Từ nhỏ anh đã thường xuyên sống ở đây, ngôi nhà mà rất rất nhiều năm trước gia tộc xây dựng, dùng để tập hợp gia tộc, bảo quản những thứ tổ tiên để lại. Đáng tiếc những người trong gia tộc từ lâu đã không còn khái niệm gì về gia tộc, đa số họ đều giàu có nên cũng chẳng quan tâm làm gì một ngôi nhà này, nên họ quyết định để cho anh - đứa trẻ mồ côi sống ở đây, thay họ bảo quản mọi thứ trong nhà.

Nghe nói gia tộc anh họ Trịnh, nhưng đã trải qua nhiều lần đổi họ, cuối cùng họ Trịnh chỉ còn trong quá khứ, không ai biết đến Trịnh gia nữa. Mỗi người có cuộc sống của riêng mình, thậm chí anh còn không biết gia tộc mình còn bao nhiêu người.

Mặt thể kéo đến, anh không ôm hy vọng sẽ có ai đó đến cuối mình, chỉ muốn sống yên ổn tại đây. Anh thức tỉnh dĩ năng hệ thủy biến dị, trong lúc buồn chán thì xem xét đồ đạc tổ tiên để lại, vô tình phát hiện bí mật trong miếng ngọc, nó được cất giấu cẩn thận dưới đáy hộp, bên trên là miếng ngọc khác không đáng tiền, vậy nên nó mới có thể tồn tại đến bây giờ mà không bị lấy đi.

Tổ tiên anh đã từng dặn dò, phải tìm ra 4 gia tộc còn lại, cùng họ tìm con đường sinh tồn khác cho nhân loại. Không gian của anh chứa nước, có nhiều hồ nước lớn nhỏ khác nhau, trải qua mấy lần thử nghiệm, anh đại khái đã nắm được công dụng của từng loại nước.

Khi mọi người cho rằng anh sẽ nói tiếp thì Richard chốt lại một câu: “Tôi là người không có hoài bão lớn lao gì, tôi chỉ muốn ở lại đây, ăn, nằm rồi chờ chết mà thôi. Nên xin lỗi, trách nhiệm gia tộc gì gì đó tôi không có hứng thú thực hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nguy Hiểm Rình Rập

Quả là một lý tưởng ba chấm..

Không khí có chút ngưng ngừng, may là lúc này quả bóng nhỏ lên tiếng phá vỡ bầu không khí đó: “Chú ơi chú thật gan dạ.” Nói xong còn kết hợp giờ ngón tay cái lên, cảm thấy không đủ liền giờ thêm tay bên kia nữa.

Lúc này Richard mới nhìn kỹ đứa bé trai mũm mĩm trong lòng Uyển Lâm, cậu nhóc đang mặc áo sơ mi cộc tay màu trắng, kết hợp với quần yếm xanh da trời, mang đôi giày màu trắng có hình con thỏ nhỏ. Nói thật, kể từ lúc bọn họ vào nhà đến giờ anh chỉ chú ý thần tượng của mình là Thiên Kỳ, giờ nhìn kỹ thì nhóm người này quả là toàn trai xinh gái đẹp, chẳng lẽ tiêu chí mà vật gia truyền của các gia tộc lựa chọn là dựa vào ngoại hình?

Bất kỳ ai cũng khó có khả năng chống cự lại những vật dễ thương, hơn nữa còn là một sinh vật trắng trắng, mềm mềm, tròn tròn như quả bóng nhỏ. Richard đã phải gục dưới chân cậu nhóc chỉ bởi một câu khen ngợi và một động tác nhỏ đáng yêu.

Thế là hai kẻ, một lớn một nhỏ vui vẻ trò chuyện. Đoạn đối thoại hài hước như sau:

Quả bóng nhỏ: “Chú ơi làm thế nào mà chú bắt được mấy con Zombies trói trước cửa thế ạ?”

Richard: “Chú dùng dị năng hệ thủy trói chúng lại đấy, cháu xem này.” Nói xong từ lòng bàn tay xuất hiện một sợi dây làm bằng nước, mang chiếc bình hoa đến trước mặt quả bóng nhỏ. Nước vốn là thứ dẻo dai nhất, dù có dùng kiếm chặt đứt thì chúng cũng sẽ nhanh chóng liền lại, sợi dây bằng nước này quá là trâu bò, nhóm Uyên Lâm phải cảm thán không thôi.

Hai mắt quả bóng nhỏ sáng ngời: “Còn nữa không chú?”

“Tất nhiên.” Richard vừa nói vừa biến ra một chú rồng con, phun nước lắt phất như mưa phùn vào mặt quả bóng nhỏ khiến cậu bé cười khúc khích.

Quả bóng nhỏ đảo tròn mắt một cái: “Woa! Chú vừa tạo ra được nước, vừa tạo ra được điện luôn sao chú?” Cậu nhóc chớp chớp cặp mắt to tròn, tràn đầy sùng bái.

Richard sờ sờ đầu, ngại ngần trả lời: “Điện là do chú cùng những người bạn nghiên cứu ra, cái tạo từ máy phát điện thông thường, dùng nước để phát ra điện năng.” Nói tới đây, Richard rơi vào hồi ức, anh cùng nhóm bạn của mình vì phát minh này mà...

Nhận thấy cảm xúc của Richard thay đổi, Thiên Kỳ vội vàng dõng dạc sự chú ý của anh ta: “Nghe có vẻ khá thú vị đó. Anh có thể dẫn chúng tôi đi xem một chút được không?”

Quả bóng nhỏ: “Con nữa, con nữa. Chú ơi, chúng ta cùng đi nghe chú.”

Richard mỉm cười, dẫn Thiên Kỳ, Hoài Nam đi cùng, quả bóng nhỏ nhào vào lòng đòi anh bế đi, Richard chiều ý cậu bé. Trước khi đi nhóc con còn nháy mắt ra dấu với mẹ Uyên Lâm, ý nói “cứ giao chú ấy cho con thu thập” khiến Uyên Lâm dờ khóc dờ cười. Nhóc con nhà cô có phải quá thông minh rồi không? Biết Richard không muốn gia nhập liền chuyển sang kết thân, rồi từ từ lôi kéo. Trước mắt có lẽ chỉ có thể làm vậy mà thôi.

Dưới phòng khách, những người nhà họ Ngô cũng đang cùng Richard xem máy phát điện tự chế này. Nếu không cần dùng dị năng để nạp mà chỉ dùng nước thì quả thật dễ sử dụng, quan trọng là mọi nguồn nước đều dùng được, kể cả nước bị ô nhiễm bên ngoài.

Thảo luận sôi nổi một phen, trời đã dần tối, Richard thu xếp phòng ở cho mọi người, rồi cùng nhau dùng qua loa bữa tối.

Nhóm Uyên Lâm bàn bạc với nhau, quyết định mặt dày ở lại đây vài ngày, cố gắng thuyết phục Richard gia nhập vào nhóm. Richard con người này, cực kỳ thông minh, lại tỏ ra không quan tâm mọi thứ, thực chất là người quan sát tỉ mỉ, nhạy bén hơn người, bởi vậy mới có khả năng biết được đặc điểm của Zombies mà chuẩn bị mọi thứ trong căn nhà này.

Tối hôm đó, mọi người vì phòng ngừa sự cố phát sinh nên vẫn chia nhau gác đêm. Quả bóng nhỏ một mực dính lấy Richard, còn đòi gác đêm cùng, rồi ngủ chung nữa. Richard hết cách, cậu bé quá là dễ thương, anh quanh năm sống một mình, nay có một cậu nhóc dính người như vậy, Richard cảm thấy rất thú vị. Hai người được ưu tiên không cần gác đêm, để hai chú cháu bồi dưỡng tình cảm. Sau một buổi tối, mọi thứ về Richard gần như bị quả bóng nhỏ moi sạch toàn bộ. Richard không phải không ý thức được “gián điệp” nhí bên cạnh, chỉ là anh cũng không có gì phải giấu giếm, về dị năng, về không gian của mình. Tuy ngoài mặt anh từ chối gia nhập, nhưng thực tế anh vẫn còn một tia băn khoăn, lời dặn tổ tiên, trách nhiệm, làm sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ được.

Buổi sáng thức dậy, mọi người nấu một bữa sáng hoành tráng, chuẩn bị đi xung quanh thu thập vật tư. Vì căn cứ Z cách đây không xa lắm nên những nơi có nhiều vật tư như trung tâm thương mại, siêu thị... đều bị người trong căn cứ càn quét qua một lượt. Dự định ban đầu là sẽ đi xem xét những căn hộ lân cận, nhân tiện tiêu diệt Zombies. Nhưng Richard đã cung cấp cho mọi người một tin tức cực lớn, loại nước uống năng lượng sắp được tung ra thị trường đang được chứa ở một nơi bí mật cách đây 10km, chỉ cần một lọ là đủ để một người bình thường sử dụng cả một ngày. Trong nhà Richard hiện còn cả ngàn lọ như vậy.

Thế mà ban đầu anh ta bảo rằng muốn ăn, nằm rồi chờ chết. Chỉ bằng số lượng nước uống năng lượng trong nhà anh ta thôi, thì muốn đói chết biết phải đợi đến bao giờ.

Nơi chứa loại nước uống này được nguy trang như một tòa nhà văn phòng bình thường. Vì ban đầu có nhiều ý kiến không tán thành việc tung ra thị trường sản phẩm này thay thế cho thực phẩm bình thường nên nó mới bị kéo dài thời hạn, tạm đặt trong nhà kho, được những người thân của Richard giao cho Richard quản lý, vì gia tộc họ có cổ phần trong việc sản xuất loại nước uống này.

Quá trình tưởng chừng thuận lợi, đáng tiếc cô em họ của Thiên Kỳ vô tình đụng vào một cơ quan nào đó, khiến các lối ra bị chặn lại, một lối đi khác mở ra. Nếu cố gắng phá cửa gây tiếng ồn lớn, chỉ sợ Zombies sẽ tập trung lại, tới khi đó cả nhóm người chưa chắc toàn thân trở ra. Cho nên họ đành phải mạo hiểm tiến vào lối đi mới mở kia.

Không một ai trong số họ ngờ rằng, chuyến đi này đưa họ vào nguy hiểm trùng trùng.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Căn Cứ Bí Mật

Quả bóng nhỏ đang dùng dị năng hệ tinh thần của mình để dò xét, tất cả đều rất bình thường, chỉ là một nhà kho tương tự như nơi này, chứa đầy các thùng hàng, không biết bên trong thùng hàng đó gồm có những gì.

Uyển Lâm cẩn thận hỏi nhỏ: “Bảo bối, con nhìn thấy gì?”

Quả bóng nhỏ nói cho mẹ nghe những gì cậu nhóc nhìn thấy. Đúng vậy, mọi người không nghe lầm đâu, chính là “nhìn thấy”, dị năng hệ tinh thần của quả bóng nhỏ là loại biến dị, thay vì chỉ cảm nhận được năng lượng tà ác, tạo ra ảo giác, truyền đi thông tin vào não bộ người khác trong phạm vi nhất định, theo cấp bậc dị năng càng cao, năng lực của cậu nhóc càng nhiều.

Hiện nay quả bóng nhỏ đã là dị năng giả hệ tinh thần cấp 1, hệ hòa và hệ lõi chưa thăng cấp. Lần thăng cấp dị năng của cậu chưa dùng đến tinh hạch, khi thăng cấp đến mẹ Uyển Lâm cũng bất ngờ, đó là hôm mọi người vừa đặt chân đến căn cứ Z. Sau đó cậu nhóc nhanh chóng phát hiện ra khả năng nhìn thấy những căn phòng đóng kín ở gần mà không cần dùng mắt thường, chỉ cần dùng tinh thần lực cảm nhận.

Mọi người suy đoán, rất có thể những dị năng khác của quả bóng nhỏ chỉ mang tính hỗ trợ cho dị năng hệ tinh thần của cậu, nếu không vì sao cậu nhóc chăm chỉ tập luyện dị năng hệ hỏa nhiều hơn mà lại thăng cấp chậm hơn? Đây chỉ là suy đoán ban đầu, vẫn còn cần phải chứng thực thêm. Trước mắt, quả bóng nhỏ đã vận dụng khá tốt dị năng của mình, tìm hiểu tình hình phía bên kia cánh cửa để mọi người yên tâm đi vào.

Việc cậu nhóc có nhiều hơn một dị năng đã là chuyện không thể che giấu, những người Ngô gia cũng không tỏ ra quá quan tâm đến vấn đề này, đây là cháu nội của người đứng đầu gia tộc đây, càng mạnh thì càng có lợi cho gia tộc chứ sao.

Sau một lúc thương lượng, mọi người nhất trí đi về phía cánh cửa sang kho hàng bên kia, trong lòng mọi người càng bất an. 6 người nhóm Uyển Lâm, 5 người họ Ngô và Richard, tổng cộng 12 người đều lên 200% tinh thần cảnh giác.

Bên trong quả thực an toàn không hề có Zombie. Trong những thùng hàng rất nhiều loại thuốc, có thuốc trị ho, sốt, cảm cúm,... nhưng nhiều nhất là thuốc trị thương, cái này thì quá tốt rồi, thuốc thì không sợ nhiều, dù sao không gian của Uyển Lâm có thể bảo quản được. Vấn đề là tại sao lại có kho hàng này? Còn là nơi bị ẩn giấu? Sợ là không chỉ có một nơi giống như thế này thôi đâu.

Mọi người tiếp tục tìm kiếm, phát hiện một cơ quan khác, mở ra thêm một kho hàng nữa. Cứ như vậy, dựa vào dị năng của quả bóng nhỏ xem xét trước tình hình trong từng kho hàng, thỉnh thoảng sẽ đụng phải vài Zombies, chắc là người trông coi kho hàng khi còn sống. Số lượng hàng hóa thì cực kỳ phong phú, ngoại trừ thuốc còn có cả vũ khí, thực phẩm, nước, nhiên liệu,..., không gian của Uyển Lâm đã chứa gần đầy rồi, đành bỏ bớt những thứ tạm thời không sử dụng được. Cứ như thế sau khi đi qua 9 kho hàng khác nhau, đến căn phòng thứ 10 ác mộng của mọi người mới thực sự bắt đầu.

Đứng trước kho hàng thứ 10, quả bóng nhỏ cảm nhận được mối nguy hiểm rất lớn bên trong đó. Lần này không phải là kho hàng nữa, mà là một nơi cực kỳ rộng lớn, có thể chứa khoảng 1000 ngàn người. Nói một cách chính xác thì đây chính là nơi rèn luyện cho quân đội dưới lòng đất, còn có cả những căn phòng dùng để nghỉ ngơi nữa. Vậy thì có thể giải thích sự xuất hiện của những kho hàng trước đó, tất cả đều dự trữ cho đội quân này sử dụng. Đáng tiếc dị năng của cậu bé bị một lực lượng ngăn cản, quả bóng nhỏ không thể xem xét cụ thể tình hình phía bên kia, nhất định bên trong có Zombie hệ tinh thần cấp cao hơn cậu.

1000 người, đồng nghĩa với việc nếu bị biến thành Zombies và không một ai chạy thoát thì sẽ có 1000 con Zombies bên trong. 12 người vs 1000 con Zombies, chỉ nghe thôi là đã thấy không có phần thắng rồi. Chưa kể đến việc Zombie có khả năng cắn nuốt đồng loại để thăng cấp, tin tốt là số lượng Zombies sẽ không đạt đến 1000, còn tin xấu là trong số mấy trăm con Zombies đó sẽ có không ít Zombies cấp cao.

Quay trở ra thì không được, đi tiếp cũng không xong. Vượt qua 9 kho hàng này mọi người đã mệt cả một ngày rồi. Buổi tối hôm nay họ phải ở lại chỗ này, nghỉ ngơi dưỡng sức rồi mới có thể tính tiếp được. May là mỗi cánh cửa kho hàng đều cần cơ quan mở ra, hơn nữa tất cả rất chắc chắn, khó công phá nên họ liền an tâm ngủ lại đây một đêm.

Richard không hiểu tại sao gia tộc mình lại dính dáng đến quân đội, căn cứ dưới lòng đất này phải nói là quá lớn. Anh sống ở đây từ nhỏ đến giờ, nếu đoán không lầm thì sau khi vượt qua nơi này chính là khu rừng ở trên núi. Theo lời kể của Thiên Kỳ thì động thực vật biến dị còn đáng sợ hơn Zombie. Nói ra suy đoán của bản thân, Richard khuyên mọi người quay trở lại lối vào ban đầu, cố gắng phá cửa xông ra, ít nhất sẽ có cơ hội sống sót.

Thiên Kỳ là người đầu tiên lên tiếng: “Để đề phòng trường hợp xấu nhất, chúng ta hãy chuẩn bị cho cả hai phương hướng, tránh tình trạng bất ngờ trở tay không kịp.”

Như Ý: “Tất cả kho hàng đều được dọn sạch, chúng ta có thể lái xe ra, sẽ tiết kiệm không ít sức lực.” Vì ban đầu họ không biết trong mỗi nơi họ đi tới có gì nên đành phải đi bộ, vừa đi vừa tìm kiếm mới mất nhiều thời gian đến vậy. Nay họ đã thu hết hàng hóa vào không gian, có thể thoải mái lái xe trở ra, ba chiếc xe đều để hết trong không gian của Uyển Lâm.

Hoài Nam: “Muốn phá bỏ cánh cửa bị đóng lại bên ngoài kia rất khó, sẽ gây tiếng ồn lớn, chúng ta phải đề phòng việc vừa phá xong cánh cửa sẽ bị đàn Zombies tấn công.” Họ càng không thể dùng thuốc nổ, vì sẽ khiến mọi thứ dưới lòng đất sụp đổ theo, họ sẽ bị chôn sống ngay lập tức.

Càng nói càng thấy khó, cánh cửa kia cũng không biết là cái thứ gì, cứng rắn vô cùng, có lẽ ban đầu người xây dựng công trình dưới lòng đất này đã tính toán tốt, một khi mở ra cánh cửa ẩn giấu đầu tiên thì không thể dễ dàng quay trở lại được. Vật liệu mới của thời đại này không có tác dụng với Zombie nhưng đối với con người vẫn có tác dụng, nếu không dị năng của mọi người đã sớm phá được cánh cửa đó rồi.

Kế hoạch trước mắt sẽ là sáng mai xuất phát trở lại cửa ra, phá bỏ cánh cửa. Vừa phá xong sẽ để Như Ý dùng dị năng bao bọc mọi người vào không gian kín, tránh Zombies bên ngoài tấn công đột ngột. Cùng lúc đó quả bóng nhỏ sẽ vận dụng dị năng tạo ảo giác, tạm thời đánh lừa Zombies, tất nhiên nó chỉ có tác dụng với Zombies cùng cấp và cấp thấp hơn cậu mà thôi. Tiếp theo mọi người ai nấy dùng dị năng của mình phối hợp đối phó Zombies, nếu Zombies quá đông mọi người sẽ trốn vào không gian của Thiên Kỳ. Chỉ cần để Thiên Kỳ chạm vào người, thả lỏng toàn thân, không suy nghĩ gì khác sẽ lập tức tiến vào không gian mà Thiên Kỳ sở hữu.

Không gian đó có khả năng chứa người, nhưng nó toàn là sa mạc nóng bức, không thể ở lâu, những thứ mang theo bên người, ngoại trừ quần áo, giày dép, còn lại đều sẽ bị đánh rơi ra bên ngoài, nên mọi người không thể mang theo thứ gì cả, duy trì ở trong sa mạc đó nhiều nhất là 2 giờ đồng hồ phải trở ra, bởi vì ánh nắng trong không gian đó cực kỳ gay gắt, ở quá lâu sẽ khiến con người ta trở nên suy yếu.

Như vậy, nếu phối hợp tốt cả nhóm sẽ tránh được đàn Zombies, an toàn thoát ra ngoài.

An Diệu: “Còn nếu cánh cửa đó không thể phá, chúng ta bắt buộc phải vượt qua chỗ huấn luyện quân đội này để thoát khỏi đây.”

Uyển Lâm: “Ít nhất, bên kia cánh cửa có một Zombie hệ tinh thần cấp cao, nó có thể tạo ảo giác khiến chúng ta không nhìn thấy những con Zombies khác. Để đề phòng, khi vừa mở cánh cửa này ra Như Ý hãy lập tức tạo ra chiếc lồng không gian để bảo vệ mọi người, chúng ta cần tiêu diệt con Zombie hệ tinh thần đó trước, ảo giác sẽ tự động biến mất. Con hãy cố gắng xác định vị trí Zombie đó nhé bảo bối.” Uyển Lâm sờ sờ đầu con trai bảo bối. Tuy dị năng cậu nhóc không thể phá vỡ ảo ảnh nhưng có thể xác định nơi phát ra năng lượng khiến cậu không thoải mái, tin rằng vị trí con Zombie đó rất nhanh sẽ tìm được.

Quả bóng nhỏ gật đầu thật mạnh, cam đoan với mẹ Uyển Lâm. Những người khác cũng không có ý kiến gì.

Phần còn lại thì sẽ tùy tình hình, đánh không lại sẽ trốn vào không gian của Thiên Kỳ để tính tiếp. Trước mắt chỉ có thể tính trước được như thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Một Không Gian Khác

Mất một ngày trời phá cánh cửa, mọi người ừ rừ quay lại chỗ cũ, tiếp tục nghỉ ngơi tại đây một đêm. Cánh cửa kia nhìn mà chỉ muốn chửi hai chữ “má nó”, làm kiểu gì cũng không được.

Họ lại tiếp tục một ngày ăn thức ăn khô khan tại chỗ, đành chịu, nơi này là dưới lòng đất, nấu nướng trong này chỉ có ngộp chết họ thôi.

Mọi người không dám vội mở cánh cửa thứ 10 kia, ở bên kia có số lượng Zombies không xác định, họ chỉ có thể chuẩn bị trạng thái thật tốt để đối mặt.

Richard nói nước trong không gian của anh ta có rất nhiều loại, trong đó có loại dùng để rửa vết thương, tuy anh ta chưa từng thử nhưng dựa theo lời tổ tiên để lại, Richard suy đoán loại nước này có thể giảm một nửa xác suất bị biến thành Zombie. Có nghĩa là nếu bị thương do Zombie gây ra mà dùng loại nước này rửa qua vết thương sẽ giúp tỉ lệ bị biến thành Zombie từ 50% xuống còn 25%.

An Diệu cũng có nghiên cứu các loại thảo dược trong không gian của mình, cô cùng Hoài Nam đang thử nghiệm cách luyện chế đan dược, cũng biết được một số thảo dược có tính năng kéo dài thời gian nhiệm độc. Nói tới thì Hoài Nam không ngờ lại rất có thiên phú về thảo dược, luyện đan, cho nên dứt khoát cùng An Diệu nghiên cứu về chúng, mới giúp tiến trình nghiên cứu nhanh hơn.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, lần này nguy hiểm trùng trùng, thương vong là điều khó tránh khỏi, mọi người chỉ có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất, còn về phần ai bị thương thì phải xem bản lĩnh và vận số của họ rồi.

Uyển Lâm đang mát xa cho quả bóng nhỏ. Cậu nhóc vì đeo vật nặng để luyện tập thường xuyên, Uyển Lâm lo lắng nhóc sẽ không cao được nên hôm nào cũng giúp nhóc mát xa nhằm kéo dài chân tay. Con trai cô tuy vẫn tròn tròn như quả bóng nhỏ, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện cậu bé đã rắn chắc lên nhiều. Vốn Thiên Kỳ muốn bắt nhóc con giảm cân để giảm gánh nặng cho Uyển Lâm nhưng cô kiên quyết không đồng ý. Dù khó khăn cách mấy cô cũng muốn nuôi con trai trắng trắng, mềm mềm, tất nhiên là vẫn phải rắn chắc, có sức khỏe tốt chứ không phải dạng béo ú ục ịch như mấy con heo nhỏ.

Quả bóng nhỏ cảm nhận được tình thương của mẹ nên ra sức luyện tập dị năng, tăng sức lực, phải làm một nhóc con mập mập đầy bản lĩnh cho mẹ Uyển Lâm hài lòng.

Uyển Lâm còn dặn đi dặn lại nhóc ngày mai nhất định phải theo sát mình, rồi lên nói với Hoài Nam nếu cô có chuyện gì thì anh hãy thử dùng máu để ngọc nhận chủ nhân mới, Phạm gia bây giờ ngoài hai anh em thì không biết còn có những ai nữa, không biết miếng ngọc gia truyền sẽ nhận chủ nhân mới như thế nào.

Hoài Nam nghe mà mặt biến sắc, mừng Uyển Lâm mấy câu liền thấy em gái anh vẻ mặt kiên cường, nghiêm túc, anh biết em gái là thật lòng lo cho tương lai của các gia tộc, không thể để 5 gia tộc chỉ còn lại 4. Hoài Nam chỉ có thể thở dài, để lại một câu: “Anh chắc chắn không thể là người được lựa chọn.” nói xong đi ra chỗ khác, tránh cho em gái lải nhải tiếp.

Uyển Lâm ngơ ngác, gì mà “chắc chắn không thể”? Nhất định anh trai nói vậy chỉ để cô không yên tâm mà thôi.

Buổi sáng định mệnh.

Thiên Kỳ, Hoài Nam che phía trước Uyển Lâm, quả bóng nhỏ treo ở trước ngực mẹ, Richard nhận nhiệm vụ mở cơ quan.

Khi khung cảnh bên kia lộ ra, Như Ý nhanh chóng làm theo kế hoạch, tạo ra không gian bảo vệ cả nhóm, để mọi người có thời gian bình tĩnh quan sát.

Không gian bên trong vô cùng rộng lớn, có vài chiếc xe dành riêng cho quân đội và máy bay trực thăng, còn có phòng ốc dành để nghỉ ngơi, các công cụ huấn luyện thường dùng trong quân ngũ. Tuy nhiên, thứ mà mọi người nhìn thấy nhiều nhất chính là vết máu, cực kỳ cực kỳ nhiều những vết máu đã khô.

Điều đáng ngạc nhiên là nơi này không có một con Zombie nào tồn tại, hoặc là con Zombie dị năng hệ tinh thần đã che giấu tất cả, hoặc là...nó chỉ che giấu bản thân nó, vì nơi này vốn dĩ chỉ còn lại duy nhất một con Zombie mà thôi.

Dù là đáp án nào thì cũng không phải là tin tốt đối với những người có mặt ở đây.

“Á...” cô em họ của Thiên Kỳ và một người dị năng không gian chỉ kịp thốt lên một tiếng, cả hai người đã bị móng tay Zombie đâm vào cổ họng, kéo xác đi mất. Những người còn lại mặt tái đi, con Zombie này thế mà có thể dễ dàng xuyên qua chiếc lồng không gian Như Ý tạo ra để bảo vệ mọi người mà bất người ngay trước mặt họ. Ngay lập tức Thiên Kỳ đưa mọi người vào không gian của mình.

Không gian này ngoài cát vàng thì cũng chỉ còn lại cát vàng, thêm một Mặt Trời chiếu nắng gay gắt trên đỉnh đầu. Nơi này vẫn phân biệt ngày và đêm, ban ngày ánh nắng cực kỳ gay gắt, ban đêm tuy không có Mặt Trời nhưng nhiệt độ lại cực lạnh, so với sa mạc bình thường thì nơi này chỉ có hơn chứ không kém.

Đội ngũ 12 người trong chớp mắt đã mất đi hai người, trong lòng ai nấy đều có khủng hoảng, bất an. Họ phải nhanh chóng tìm cách, vì không gian này không thể ở được lâu, mà ra ngoài thì...thậm chí họ còn chưa nhìn thấy con Zombie hệ tinh thần, chưa phá được ảo ảnh nó tạo ra, cơ bản là không có phản thắng.

Khi mà mọi người còn đang lo lắng về tương lai phía trước, một tia sáng xanh xuất hiện bao trùm tất cả, cuốn họ vào một không gian khác.

Trong đầu Uyển Lâm lúc này bỗng xuất hiện lời căn dặn của tổ tiên mình: “...Khi đại họa giáng xuống, một không gian khác nữa sẽ được mở ra, nơi đó chứa rất nhiều thứ hữu ích, mỗi lần sẽ xuất hiện ở một nơi bất kỳ, mỗi năm chỉ xuất hiện một lần vào đêm trăng tròn nhất, và chỉ có 10 người đầu tiên đến đó mới có thể tiến vào. Nhưng mà theo ta được biết, số người trở ra được là cực kỳ ít, con hãy cẩn thận với không gian đó...”. Phải chăng họ sắp tiến vào không gian thần bí ấy? Còn có, tại sao nó lại xuất hiện vào ban ngày, ngay lúc này?

Mười người bọn họ chìm vào một giấc ngủ sâu, khi tỉnh dậy, trước mặt họ là non xanh nước biếc, mây trắng lượn lờ, giống như chốn bồng lai tiên cảnh, nơi mà chưa hề bị con người cải tạo qua. Ở thời đại của bọn họ làm gì còn một nơi như thế?

Tiếng bước chân vang lên, xuất hiện trong tầm mắt họ là năm ông lão râu tóc bạc phơ, mặc y phục màu trắng, mặt mũi hiền lành, như tiên nhân được dựng lên từ phim ảnh.

Một ông lão dẫn đầu chào hỏi: “Chào các con. Cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Gặp Lại Năm Lão Tổ Tiên

Uyển Lâm nhìn người vừa lên tiếng, không dám chắc hỏi: “Lão tổ tiên?”

Ông lão cười hề hề, vừa vuốt chòm râu, vừa gật đầu xác nhận với Uyển Lâm, liếc nhìn bốn ông lão còn lại, trên mặt không giấu được vẻ đắc ý, trong lòng thầm nghĩ: “Xem đi, xem đi, con cháu nhà tôi nhận ra tôi kia kìa, có lợi hại không. Ai như các ông...”

Bốn người kia: Vỡ vắn.

Khi để lại lời nhắn cho hậu bối, ai lại lộ mặt bao giờ, lẽ như họ đầu thai vào một nhà nào đó mà đám hậu bối quen biết, không phải sẽ mất mặt sao. Chỉ có lão già họ Phạm là dám để lộ mặt mình cho con cháu nhìn kỹ mà thôi.

Thật ra Phạm lão gia không hề nghĩ đến điều này, chỉ muốn khoe khoang chút, để con cháu nhìn thấy mặt mà nhớ đến ông. Chứ đời nào còn nghĩ đến việc đầu thai, luân hồi này nọ.

Uyển Lâm nhìn vẻ mặt của lão tổ tiên mình thì nhưc đầu, thực sự trong cảm nhận của cô, Uyển Lâm luôn cho rằng lão tổ tiên Phạm gia là một người rất

ba chấm, à thì ba chấm đó là gì Uyên Lâm không tiện nói ra, dù sao bản thân là hậu bối, không thể bất kính với tổ tiên được.

Thiên Kỳ, Như Ý, An Diệu, Richard:??? Chẳng lẽ họ gặp ma rồi?

Lão tổ tiên Phạm gia nhiệt tình: “Nào, nào, ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.” Sau đó phát tay, xuất hiện bộ bàn ghế đủ cho mọi người ngồi. Ba người nhà họ Ngô mắt chữ A mồm chữ O nhìn cảnh tượng vừa xảy ra, lẽ nào họ chết rồi, linh hồn lên thiên đường nên gặp được thần tiên?

Bốn ông lão còn lại tỏ vẻ khinh bỉ, hừ, cứ khoe khoang đi. Họ vốn đã không vừa mắt lão già họ Phạm này từ lâu rồi, đáng tiếc những chuyện kể tiếp phải trông cậy vào ông ta, không thể trở mặt tại chỗ được, cứ đợi đấy, hừ hừ.

Sau đó là một màn nhận tổ quy tông, khụ khụ, nói trắng ra là nhận mặt tổ tiên. Lão tổ tiên Phạm gia mặt mày hớn hờ, nhìn xem, nhìn xem, cháu gái ông thật giỏi, có một đứa con trai đáng yêu, còn thêm một thằng cháu nhà họ Ngô theo đuổi nữa chứ. Con cháu của ông đúng là không phụ sự kỳ vọng của tổ tiên. Nghe thanh âm trẻ con non nớt của quả bóng nhỏ mà lòng ông vui phơi phới. Nhưng ánh mắt nhìn về phía Hoài Nam thì lại có điều suy tư.

Ngô lão thì có chút thất vọng về hậu bối của ông, sao lại đi thích con cháu của lão già họ Phạm kia chứ, lão già kia một chút cũng không đáng tin, tuy con cháu ông ta không như vậy, nhưng ông vẫn cứ không hài lòng lắm. Ai bảo năm xưa lão già đó giờ thủ đoạn giành hạng nhất từ tay ông, lấy đi miếng ngọc chứa không gian tốt nhất, hại ông nghẹn một bụng tức giận không dám nói với người khác.

Lão tổ tiên họ Nguyễn đáng lý ra đã hồn xiêu phách tán, nhưng vì ông có công với nhân loại, nên được tồn tại trong không gian này, chỉ là ông thiếu đi một hồn một phách, lần nào đánh nhau với bốn lão già kia cũng thua, ngay cả kẻ dờ nhất như lão Phạm mà ông cũng không thắng được, thật tức chết người, à không, tức chết tiên mà. Kể từ lúc Như Ý được ngọc nhận chủ, hồn phách ông quay về đầy đủ, ông đã mạnh như ban đầu, không còn xếp hạng năm nữa. Sẵn đây nói luôn, những người phạm là có công với nhân loại, sau khi chết sẽ được lựa chọn, tiếp tục đầu thai chuyển kiếp hay vào sống trong không gian này. Năm người các ông ban đầu không hề biết, chỉ khi qua đời họ mới gặp lại nhau nơi này, trở thành những người quản lý không gian.

Lão tổ tiên họ Trịnh thì có chút buồn lòng vì hậu nhân đời sau. Gia tộc ông giờ chỉ còn một người có thể trông cậy, mà người này lại không muốn nhận lời giao phó của tổ tiên, thử hỏi ông phải làm sao? Richard hiểu được nỗi khổ tâm của tổ tiên mình, nhưng trong lòng anh vẫn còn một tia băn khoăn, không dám tùy tiện nhận trọng trách này. Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, không nói lời nào.

Về phần An gia, lão tổ tiên họ An nhìn đứa cháu gái, đắn đo những thứ quan trọng. Ít nhất, nếu có chuyện gì xảy ra, An gia của ông còn có người kế thừa, không như Nguyễn gia và Trịnh gia, tìm một người cũng khó. Tất nhiên ông không hy vọng An Diệu xảy ra chuyện, chỉ là đề phòng, chuẩn bị tâm lý trước mà thôi.

Tiếp theo mới đến thời gian giải thích nguyên nhân, kết quả.

Uyên Lâm lên tiếng trước: “Lão tổ tiên, đây là không gian mà người nhắc đến phải không ạ?”

Phạm lão gia: “Đúng rồi. Con thật thông minh.”

Uyên Lâm:… Đây thì có gì là thông minh, cũng lắm là trí nhớ tốt thôi mà.

Hoài Nam: “Tại sao chúng con lại tiến vào được nơi này?”

Phạm lão gia thông thả vuốt cằm râu, ánh mắt nhìn về xa xăm: “Chuyện phải bắt đầu kể từ mấy ngàn năm về trước, khi đó, ta anh dũng chiến đấu, trở thành người đứng đầu trong năm người, lấy được miếng ngọc chứa không gian to lớn, truyền lại cho các con sau này. Trận chiến đó quả thật rất khó khăn, ta phải…” sau đó là một hàng dài lê thê các thứ, hết như những gì đã khoe khoang với Uyên Lâm trước đây.

Bốn lão già còn lại nghe mà chỉ muốn xông lên đánh ngay một trận, chứng tỏ cho đám hậu bối thấy ai mới là người lợi hại chân chính. Trận chiến đó rõ ràng không công bằng, vậy mà lão già họ Phạm còn ở đây khoác lác, cho rằng bọn họ đều chết rồi chắc.

Để tránh việc lão già họ Phạm dài dòng không đúng trọng điểm, Ngô lão gia ho khan hai tiếng, giành nói tiếp: “Thật ra chúng ta đã từng nhắc qua về không gian này với các con. Đúng vào lúc trăng tròn mỗi năm, không gian này sẽ mở ra. Mỗi một lần chỉ có mười người được bước vào, phải trải qua những thử thách khác nhau, mới có thể quay lại thế giới của các con.”

Thiên Kỳ: “Nếu con nhớ không lầm thì lúc này vẫn còn là ban ngày mà?”

An lão già về mặt có chút bất đắc dĩ nói: “Chúng ta biết. Bất quá bởi vì nhìn thấy các con gặp nguy hiểm, sợ là không cảm cự được lâu, nên chúng ta mới mở ra không gian trước thời điểm. Đáng lý ra tối nay mới bắt đầu.”

Như Ý ngạc nhiên thốt lên: “Vậy lão tổ tiên, mọi người sẽ không bị làm sao chứ?” rồi vỗ vỗ ngực, tự trả lời: “Cũng may, địa điểm đúng lúc, thời gian lệch một chút chắc không tới nỗi nào đâu.”

Ngoại trừ lão già họ Phạm, bốn người con lại khuôn mặt co rút, đầu chỉ là thời gian, họ còn lên đồi địa điểm, từ ngọn núi nhỏ dời đến nơi bọn hậu bối đang trốn, mang bọn chúng vào không gian này. Haizzz, thôi vậy, vì con cháu họ chịu phạt một chút cũng không sao. Chỉ là, lão già họ Phạm này thật khôn lỏi, ngay thời khắc mấu chốt lại bảo là đau bụng, muốn đi nhà xí, đi một cái là mấy canh giờ, khiến bốn người bên ngoài không chịu được, phải ra tay trước.

Kết quả lão già này là người duy nhất sẽ được ở lại, quan sát bọn hậu bối vượt qua thử thách của không gian này.

Chương 31: Ba Cửa ải

“Khụ khụ, được rồi, bây giờ chúng ta nói vào chuyện chính.” Lão tổ tiên Phạm gia chuyển sang vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ngô lão: “Không gian này vào thì dễ, ra thì khó. Mỗi năm chỉ mở một lần, mỗi lần chỉ có 10 người được phép bước vào. Nếu người nào thông qua ba cửa ải, sẽ nhận được những bảo vật vô giá, được trở về không gian mình đang sống. Ngược lại, người không vượt qua được có khả năng sẽ chết ở nơi này.”

Lão tổ tiên Trịnh gia có chút ái náy nói: “Chúng ta biết bước vào không gian này rất mạo hiểm, nhưng nếu để các con bên ngoài chiến đấu với con Zombie kia, chưa chắc các con đã giành phần thắng, nên đã cưỡng chế mang mọi người vào đây. Là sinh hay là tử, phải phụ thuộc vào bản thân các con rồi.”

Màn gấp mặt này đã kéo dài quá lâu, lão tổ tiên Phạm gia phát tay một cái, 10 người đều biến mất, bắt đầu thử thách. Không có giải thích gì thêm.

“Mấy bạn già à, các ông đi lĩnh phạt đi, tôi sẽ trông chừng bọn nhỏ thật tốt.” Lão tổ tiên Phạm gia tuy tỏ ra đồng tình, thực chất là trong lòng trộm vui vẻ. Hừ hừ, các người cứ khinh thường tôi không thông minh, giờ thì chỉ có kẻ “không được thông minh” này là không bị phạt thôi. Trước khi đi bốn người không cam lòng, liếc xéo kẻ nào đó.

...

Như Ý chậm rãi mở mắt, thích ứng với ánh sáng chói mắt. Chẳng biết vì sao mình lại đến nơi này. Thử thách? Đây chắc hẳn là thử thách đầu tiên đi.

Như Ý xem xét xung quanh, nơi cô đến là một căn nhà nhỏ, có một chiếc giường lớn, phòng bếp cũng đặt gần đó, căn nhà mang phong cách cổ xưa, tuy đơn sơ nhưng mọi thứ đều đầy đủ. Bên dưới căn nhà có một tầng hầm chứa băng lạnh, bên trong hầm băng có khá nhiều thức ăn được bảo quản. Phía sau nhà có một nhà kho, chứa củi, dụng cụ làm nông, còn có rất nhiều hạt giống cùng sách hướng dẫn trồng trọt. Ngoài ra còn có một ổ gà, 10 con gà mái và 2 con gà trống.

Trước nhà là một cái sân lớn, trong sân không có bất kỳ cây cỏ gì. Như Ý đi một vòng quanh sân, nhưng muốn rời khỏi đây là chuyện không thể nào. Như Ý đoán, rất có thể ở đây đã được giăng kết giới, lão tổ tiên chẳng phải người tu tiên sao, trong truyện đều viết người tu tiên có thể dùng kết giới mà.

Sau khi cẩn thận xem xét, Như Ý vẫn không đoán ra thử thách là gì. Nơi này tuy có đầy đủ mọi thứ, đảm bảo cho cô sống một thời gian, nhưng miệng ăn núi lở, về lâu dài thức ăn sẽ hết. Cho nên những thứ trong nhà kho là để cô tự mình gieo trồng. Chẳng lẽ thử thách là trồng trọt? Như Ý biết mình không thông minh, chỉ có thể suy nghĩ được như thế. Thôi thì tới đâu hay tới đó vậy.

Lúc này Như Ý cảm thấy hơi đói, liền vào bếp làm thức ăn. Vắt và cả buổi mới nhóm được lửa, làm ra một món xào đơn giản, ngay khi Như Ý ngồi vào bàn, một âm thanh nhỏ vang lên. Như Ý cảnh giác nhìn chung quanh, phát hiện âm thanh đến từ dưới gầm giường.

“Là ai? Mau bước ra đây?” Như Ý cố gắng hăm dọa, giờ phút này cô chỉ muốn khóc, thế nào lại bất cẩn như vậy, nếu bây giờ chui ra khỏi gầm giường là một con quái vật thì cô biết phải làm sao?

Từ từ, một cái tay, hai cái tay, cộng thêm cái đầu đen nhánh, một cậu bé tầm 4 tuổi, với khuôn mặt đầy bụi bẩn, chỉ nhìn rõ đôi mắt to, sáng ngời trên khuôn mặt. Tới đây Như Ý có chút nhẹ nhõm, là người thì tốt rồi.

Cậu bé trông có vẻ sợ sệt, Như Ý vẫy vẫy tay, nói với cậu: “Ngoan, ra đây với chị này.”

Cậu bé vẫn mờ to đôi mắt đen nhìn Như Ý, đầy vẻ cảnh giác, chậm chậm bước đến gần. Tình cảm người mẹ dâng trào, Như Ý nhẹ nhàng hỏi: “Sao nhóc lại trốn ở đây? Người nhà của nhóc đâu?”

Cậu bé mím môi, lắc đầu. Như Ý hỏi thêm vài vấn đề nữa, cậu bé vẫn chỉ gật rồi lắc, hoàn toàn không lên tiếng. Lúc này Như Ý mới nhận ra: “Em...không nói được sao?”

Cậu bé gật đầu, mắt rung rung. Như Ý ôm cậu vào lòng, lặng lẽ lau nước mắt. Một đứa bé nhỏ như vậy, một mình ở nơi này, làm sao sống sót được?

Như Ý mang cậu nhóc đi rửa mặt sạch sẽ, hai người cùng ăn cơm, Như Ý lại dỗ cậu bé ngủ một giấc. Lúc này Như Ý mới bắt đầu suy nghĩ kỹ hơn, rốt cuộc cậu bé này là một trong những thử thách, hay chỉ là sự xuất hiện ngẫu nhiên, đại loại như lỗi kỹ thuật vậy, người đặt ra thử thách đã để sót cậu bé trước mắt?

Mang theo trăm mối nghi vấn, thời gian cứ thế trôi qua. Một ngày, hai ngày, ba ngày,...một tuần,...một tháng. Như Ý và cậu bé đã sống nương tựa vào nhau suốt một tháng. Như Ý không thông minh, tuy có nhiều lần suy nghĩ, tìm cách rời khỏi, đáng tiếc đều không thành công. Vì vậy, Như Ý đành an phận, sống cuộc sống điền viên, ngày qua ngày, trồng trọt, chăn nuôi, tu luyện dị năng.

Như Ý phát hiện một chuyện khá thú vị, nơi này cho cô cảm giác rất thoải mái, mỗi ngày cô đều tập luyện dị năng đến mức gần cạn kiệt, rồi nhanh chóng ngồi thiền, tĩnh tâm, dị năng sẽ chậm rãi khôi phục. Tuy không có tiêu diệt Zombie, nhưng vì không gian này chứa linh khí, thích hợp cho người tu tiên, mà người có dị năng cũng được hưởng chút lợi ích, dị năng của Như Ý cứ thế chậm rãi tăng lên. Đáng tiếc, dị năng thì còn nhưng không gian thì hoàn toàn không mở ra được.

Tiếp tục thêm tháng thứ hai, Như Ý dần bình lặng lại. Hoa màu, vật nuôi dần phát triển, thậm chí một số ít đã có thể thu hoạch, mọi thứ càng ngày càng đầy đủ hơn. Nếu cuộc sống cứ tiếp diễn thế này, đối với Như Ý không có vấn đề gì cả, đáng tiếc, cô còn trách nhiệm, còn bạn bè, còn sự kỳ vọng của lão tổ tiên.

Rốt cuộc thử thách đầu tiên là gì?

Cậu nhóc ở cùng Như Ý cũng dần trưởng thành, đứa trẻ nho nhỏ năm nào giờ đã mập mạp, trắng trẻo, cao lên không ít. Tuy không thể nói nhưng cậu bé luôn dùng hành động thể hiện tình cảm với Như Ý, luôn làm cái đuôi lơ lơ theo sau, thậm chí còn giành làm việc với Như Ý khiến cô cảm động không ngớt.

Một buổi sáng của nửa năm sau, tính từ lúc Như Ý lần đầu đặt chân đến nơi này. Như thường lệ, cô bước ra sân, trước mắt là một mảnh đất trống trải, không còn bất kỳ thứ gì nữa cả. Như Ý chạy vội ra phía sau nhà, vẫn là một tình cảnh như trước sân, hoàn toàn...không còn gì. Hoa màu của cô, lương thực của cô, vật nuôi của cô, ngay cả hạt giống bên trong nhà kho cũng biến mất.

Khởi phải nói, thức ăn dưới hầm băng tất nhiên cũng biến mất. Sau này biết phải sống thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhân Tính

Như Ý ỉu xìu trở vào phòng, nhìn cậu nhóc đang ngủ say trên giường. Như Ý dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cậu bé, đột nhiên giật nảy mình. Cậu nhóc đang phát sốt, khuôn mặt nhẵn lại, đây vẻ khó chịu.

Như Ý cuống cuống, gọi cậu bé, nhưng cậu không hề mở mắt ra.

Cứ như thế, trong điều kiện thiếu thốn đủ thứ, từ thức ăn, cho đến nước uống, củi lửa, thậm chí Như Ý chịu đói, ăn rất ít, nhường thức ăn cho cậu bé thì cậu cũng không thể qua khỏi trong 3 ngày.

Như Ý để xác cậu vào hầm băng. Hầm băng này là thứ duy nhất không mất đi, từ lúc đến nơi này tới nay, những tảng băng trong hầm vẫn nguyên dạng như vậy, có lẽ đây là may mắn còn sót lại.

Mọi thứ dần cạn kiệt, Như Ý đã chống chọi suốt 7 ngày. Tìm thêm thức ăn không có, ra khỏi đây không được, không gian của cô ngay khi vào đây đã không dùng được. Cuối cùng Như Ý bước vào hầm băng, đóng cửa lại, quyết định chết ở nơi này, ít nhất xác mình còn được nguyên vẹn.

Bên cạnh là xác của cậu nhóc mà Như Ý chăm sóc mấy tháng qua, cái xác vẫn i như lúc ban đầu, đúng vậy, Như Ý còn nghĩ được mùi thịt, nếu được cắn một miếng...

Như Ý giật mình vì suy nghĩ của chính mình, chẳng lẽ cô muốn ăn thịt người sao, vậy thì cô có khác gì đám Zombies ngoài kia, thậm chí cô còn tệ hơn cả chúng, chúng ăn thịt trong lúc không còn ý thức, còn cô...giờ phút này vẫn còn sót lại chút lý trí, cô biết mình còn là con người.

Như Ý dùng chút sức lực cuối cùng, bước ra khỏi đó, khóa cửa. Dù có chết vì đói, cô cũng tuyệt đối không ăn thịt người.

Khi ý thức tan biến, Như Ý rơi vào bóng tối, cô cảm nhận được rằng sinh mệnh mình đã đến lúc kết thúc...

...

Lần nữa mở mắt ra, Như Ý đã ở trong một không gian khác. Cơ thể cô đã hoàn toàn khỏe mạnh trở lại. Một dòng chữ chúc mừng xuất hiện trước mắt, chứng tỏ cô đã vượt qua cửa ải thứ nhất. Cậu bé đồng hành cùng cô chỉ là một ảo giác, nếu giây phút cuối cùng, cô quyết định dùng đứa bé đó làm thức ăn để duy trì sự sống, thì ảo giác sẽ ngay tức khắc tan biến, cô sẽ thực sự chết ở nơi đó, không thể vượt qua cửa ải này.

Trong 10 người bước vào, đã có 2 người thất bại, cả 2 đều là người nhà họ Ngô. Tất nhiên, đối với một số người đặc biệt, cửa ải sẽ có chút biến đổi. Ví dụ như quả bóng nhỏ, thử thách của cậu bé không phải là một đứa trẻ, mà là một chú chó con đáng yêu.

Cửa ải thứ nhất là để xem bọn họ có “nhân tính” hay không. Nếu trong giờ phút sống còn, lại hy sinh người hoặc con vật thân thiết bên cạnh, chứng tỏ họ không có tư cách vượt qua cửa ải thứ nhất. Đây là mặt thể, nơi mà nhân tính dần bị bào mòn, nếu ngay từ đầu họ đã không có cái gọi là “nhân tính” ấy, vậy thì để họ bước ra khỏi thế giới này, chẳng khác nào gieo họa cho nhân loại.

Nghỉ ngơi 3 ngày, cửa ải thứ hai sắp sửa được mở ra.

...

An Diệu lần nữa rơi vào một nơi xa lạ, lần này không phải căn nhà mà là một hang động, xung quanh tối đen như mực. Thử thách thứ hai cứ thế mà bắt đầu, An Diệu cũng không suy nghĩ nhiều, tùy cơ ứng biến.

An Diệu lần mò trong bóng tối, men theo vách hang, không biết đi bao lâu, khi phía trước phát ra chút ánh sáng yếu ớt, An Diệu liền đi đến. Cửa hang động bị bịt kín bằng một tảng đá to, ánh sáng phát ra từ những khe hở nhỏ. An Diệu phóng dị năng vào tảng đá, dị năng hệ phong biến dị của cô biến những con gió thành lưỡi dao sắc bén, đáng tiếc, sau vài nhát chém, tảng đá vẫn trơ ra đấy, thậm chí An Diệu còn cảm thấy tảng đá trở nên dày hơn, ánh sáng trở nên ít đi. An Diệu không dám dùng dị năng lung tung nữa.

Nurong theo chút ánh sáng ít ỏi còn lại, An Diệu nhìn được một chút xung quanh cửa hang. Có một cây búa, An Diệu bắt đầu dùng búa đập vào tảng đá, muốn khoét ra một cái lỗ to hơn, chui ra bên ngoài.

Khi sức lực gần như cạn kiệt, trong điều kiện không có thức ăn, nước uống, An Diệu đã phá được một cái lỗ nhỏ, vừa đủ chui ra ngoài. Việc đầu tiên chính là nhìn xung quanh xem có thứ gì bỏ vào bụng được không.

An Diệu vui mừng khi nhìn thấy hồ nước, bên cạnh có cây ăn quả xum xoe. Sau khi giải quyết vấn đề dạ dày, An Diệu đi tiếp vào trong rừng. Đúng vậy, nơi này là một khu rừng, một khu rừng tuyệt đối không nhỏ. Cửa ải thứ hai là gì không biết, chỉ có thể đi về phía trước, biết đâu còn tìm được một đường sinh cơ.

Vào sâu bên trong, An Diệu gặp rất nhiều dã thú. Có con đánh trống, có con rết trâu bò, An Diệu đành co chân chạy, cứ như thế lặp lại vài lần, vết thương trên người chồng chất, An Diệu biết khá nhiều về thảo dược, tìm được vài thứ thảo dược hữu dụng trong rừng, tạm thời sống sót.

Ngay khi cô sắp chạy ra khỏi khu rừng, phát hiện có kết giới xung quanh, không thể thoát ra được. An Diệu có phần chán nản, từ lúc sinh ra đến giờ, mọi thứ của cô hầu như đều thuận buồm xuôi gió, ít khi nào phải thất bại, ngay cả khi mệt mỏi, cô cũng may mắn được ngọc nhận chủ, như vậy đã là tốt hơn khỏi người ngoài kia rồi.

Khó khăn lắm mới tránh được bọn dã thú, tưởng như thành công trước mắt, lại bị thực tế làm cho sụp đổ, không thể ra khỏi đây. An Diệu suy sụp, đành tìm một chỗ tránh tạm.

An Diệu vô tình nhìn thấy một thôn xóm, kỳ lạ, nếu có người sống ở đây, tại sao cô lại không nhìn thấy khói lửa từ xa? Mang theo nghi vấn, An Diệu cắn răng bước vào. Lần này, cũng không biết là phúc hay họa.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thành Hay Bại

Ngay khi An Diệu bước vào, trong thôn đã có người ra đón. Người đó là một ông lão rất già, tay chống gậy, được hai người bên cạnh đỡ ra, nhìn An Diệu bằng ánh mắt đồng tình, thương hại, cùng một chút quái lạ trước y phục trên người An Diệu.

Lão cất tiếng nói: “Cô nương à, cô đã vào nhầm nơi rồi. Đáng tiếc, dù hối hận cũng khó mà quay lại được.”

An Diệu có chút nghi hoặc, vội quay đầu bước ra, đáng tiếc, lại một kết giới nữa ngăn cản.

Thấy hành động của cô, ông lão tỏ vẻ như đã nhìn quen rồi. Nhỏ giọng khuyên nhủ vài câu, sau đó mời cô vào trong, từ từ nói chuyện.

Cả thôn thấy người mới tiến vào, cũng khá nhiệt tình, còn mở tiệc chiêu đãi An Diệu khiến trong lòng cô không biết là tư vị gì. Qua lời kể của những trưởng lão trong thôn, An Diệu mới biết nơi này là nơi bị cấm, chỉ có vào mà không có ra. Mọi người ở đây cũng giống như cô, bị lạc vào rừng, sau đó tìm đến nơi này.

Đương nhiên, vẫn có cách để rời khỏi đây, chính là luyện được một viên đan dược độc nhất vô nhị, mang đến trước thôn, khiến cho tượng thần canh giữ ngoài thôn chấp thuận, người đó sẽ được rời khỏi. Đáng tiếc, mãi cho đến nay vẫn chưa có ai làm được, cái gọi là độc nhất vô nhị, không ai biết đó là gì, quả mơ hồ.

Thêm một điều nữa khiến An Diệu khiếp sợ chính là, người sống ở đây càng lâu, ký ức sẽ càng nhạt dần, đến một thời điểm nhất định, họ sẽ chỉ còn nhớ đến những việc xảy ra trong thôn, cam nguyện ở lại đây, chung sống hài hòa.

An Diệu không cam tâm, cô muốn ngay lập tức rời khỏi đây. Hướng hồ luyện đan là thứ mà cô và Hoài Nam luôn nghiên cứu, đã có chút thành tựu, cô tự tin mình sẽ làm được, nhất định sẽ.

Thôn trưởng và các vị trưởng lão không có ý kiến. Người như An Diệu họ đã gặp nhiều rồi, tiếc là chưa có người nào thực sự làm được. An Diệu được cho kỳ hạn một tháng, nếu sau một tháng cô không làm được, cô sẽ phải như mọi người trong thôn, chăm chỉ làm việc, thời gian rảnh muốn tiếp tục luyện đan thì cứ luyện. Thôn họ là nơi tự cung tự cấp, không nuôi người rảnh rỗi.

An Diệu không chút do dự gật đầu đồng ý. Mang theo quyết tâm và tự tin tràn đầy, An Diệu bắt đầu tìm tòi, nghiên cứu, muốn làm ra một viên đan được độc nhất vô nhị.

Một tháng sau, An Diệu đã ba lần mang thành phẩm đến trước tượng thần ở đầu thôn, nhưng đều ừ rữ quay về. Cô thực hiện lời hứa, cùng theo người dân trong thôn làm việc, bắt đầu cuộc sống như thôn dân bình thường.

Không bỏ cuộc, một năm trôi qua An Diệu vẫn miệt mài nghiên cứu luyện đan. Số lần thất bại tăng lên theo cấp số nhân, ý chí hùng hồn ngày nào dần dần bị bào mòn.

Năm năm sau, An Diệu kinh hoàng nhận ra, cô đã quên đi một số thứ, ví dụ như ký ức lúc còn nhỏ.

Mười năm sau, An Diệu đã hơn 30 tuổi, nhìn những người trong thôn trải qua sinh lão bệnh tử, nhìn thành quả của mình một lần lại một lần bị từ chối, quyết tâm trong lòng đã không còn sót lại gì nữa, An Diệu trở thành một thành phần trong thôn, quên đi ký ức trước kia, sống như một người dân nông thôn bình thường.

Cửa ải thứ hai của An Diệu thất bại, cô sẽ mãi mãi ở lại thế giới này. Nhưng An Diệu đã không hề hay biết, nói cách khác, cô vẫn sống vui vẻ, quên đi những thứ cần quên.

Một người còn lại trong nhà họ Ngô cũng như thế. Người này bị sự yên bình trong thôn thu hút, không muốn quay lại thế giới Zombie đáng sợ bên ngoài, cam tâm tình nguyện ở lại đây.

Những người còn lại, Uyển Lâm, Hoài Nam, Quả Bóng Nhỏ, Thiên Kỳ, Richard, Như Ý, tổng cộng 6 người đều vượt qua.

Viên đan được đặc biệt không phải bởi công hiệu của nó, mà bởi ý chí người luyện đan. Cuộc sống nhẹ nhàng, bình thản sẽ dễ dàng khiến con người ta sa ngã, chỉ khi quyết tâm đến cùng, dùng máu của bản thân, nói cho bức tượng thần trấn giữ đầu thôn biết rằng, dù chết họ cũng phải rời khỏi đây, thì viên đan sẽ tự động đạt yêu cầu. Có nghĩa là, họ dùng máu của chính mình, cộng thêm ý chí, họ sẽ thành công.

Ký ức dần bị quên lãng là do ý chí họ không đủ mạnh, quyết tâm rời khỏi dần dần bị sự thất bại chiếm đóng, ký ức sẽ theo đó bị phong tỏa. Nói tóm lại, những người không vượt qua thử thách, ở lại nơi này chưa hẳn là điều tồi tệ, bởi vì cuộc sống ở đây quá mức yên bình.

Cửa ải lần này chính là thử thách ý chí của mọi người, gặp khó khăn không ngại, khi đã vượt qua được, tưởng chừng như thành công, sẽ bị khó khăn tiếp theo đã kích. Chỉ có người đủ kiên định, luôn tiến về phía trước, không dễ dàng bỏ cuộc mới có thể đi được xa hơn trên đường đời.

Tất nhiên, thử thách lần này không dừng lại ở việc luyện đan được. Luyện đan chỉ là một phần nhỏ trong thử thách, vì sau khi luyện đan xong, thoát ra khỏi thôn, họ vẫn sẽ bị vây trong khu rừng, phải tiếp tục tránh né dã thú, tiếp tục chịu thương tích đầy mình. Chỉ khi họ dùng máu của chính mình, mở ra kết giới, lần nữa chính mình quyết tâm phải rời khỏi khu rừng này, họ mới thực sự vượt qua cửa ải thứ 2.

Lần này 6 người được nghỉ ngơi 3 ngày, vết thương nhanh chóng khôi phục. Trong 6 người, có người mất thời gian một năm, có người mất 10 năm, mới có thể qua ải. Khi thoát ra họ liền trở về trạng thái ban đầu, thời gian giống như chưa từng trôi qua vậy.

Quả Bóng Nhỏ vì sao có thể vượt qua? Đó là vì cậu bé sớm bị nhốt trong Viện nghiên cứu, khi đó, chỉ có một mình, cậu bé còn có thể cố gắng trốn thoát, huống hồ lần này cậu còn có mẹ Uyển Lâm, làm sao cam tâm bị chia cắt với mẹ được.

Những người còn lại thuộc dạng ý chí trâu bò, dù ngã xuống cũng lập tức đứng lên, ngay cả Như Ý, tuy không thông minh, không giỏi giang, nhưng cô được trùng sinh một lần, không thể dễ dàng bỏ cuộc.

Mọi người gặp nhau trong cửa ải thứ ba. Tự tập đông đủ, chưa kịp vui mừng, hỏi thăm tình hình của nhau, họ đã gặp phải đàn Zombies, một đàn Zombies đông nghìn nghịt không thấy điểm cuối.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cửa ải Cuối Cùng

Nhóm 6 người dốc sức chiến đấu, vừa chiến đấu vừa lùi lại, muốn tìm nơi tạm tránh. Cứ như thế, ai nấy đều bị thương. Tuy rằng trong khoảng thời gian qua họ vẫn không quên tu luyện dị năng, dị năng của ai nấy đều thăng lên một cấp, nhưng đối phó với số lượng Zombies khổng lồ trước mắt vẫn là điều không có khả năng.

Khi một hang động xuất hiện phía sau lưng, Thiên Kỳ chưa kịp mừng rỡ đã bị Uyên Lâm đẩy vào trước. 3 con Zombies nhanh chóng ngăn cản những người còn lại vào hang động, những con Zombies này tuy không có dị năng nhưng chúng có trí tuệ, đã biết suy nghĩ. Thấy nhóm Thiên Kỳ chạy về phía hang liền ngăn cản, thậm chí hợp sức chặn cửa hang bằng một viên đá to tướng.

Thiên Kỳ tận mắt nhìn thấy từng người từng người một ngã xuống thông qua khe hở nhỏ. Muốn đẩy hòn đá ra để họ cùng rút lui, đáng tiếc sức lực không đủ. Trong giây phút ngắn ngủi, Thiên Kỳ phải lựa chọn giữa việc cố gắng ở lại, đợi khi Zombies giết xong đồng đội của mình thì sẽ đồng quy vu tận, hoặc là chạy đi, tìm đường sống trong chỗ chết.

10 người bước vào, 4 người thất bại, 5 người còn lại sinh mệnh đang lụi tàn. Chỉ còn lại Thiên Kỳ, một người chống đỡ. Còn có trách nhiệm gia tộc phía trước...Thiên Kỳ cắn răng, chạy đi, hai mắt nhòe đi vì nước mắt, vẫn cố gắng để nó không rơi xuống, giây phút này anh chỉ còn lại một mình.

“Uyen Lâm, Quả Bóng Nhỏ, mọi người,...chờ tôi.” Đây là câu nói cuối cùng vang vọng khắp hang động, trước khi Thiên Kỳ quay lưng rời khỏi. Khi hoàn thành trách nhiệm của bản thân, của gia tộc, anh sẽ đi tìm mọi người, chắc chắn...

Không phải đợi lâu, trước mắt Thiên Kỳ là màn sương mù trắng xóa. Bước ra khỏi làn sương, 5 vị tổ tiên đã ngồi sẵn bên ngoài chờ đợi.

Lão tổ tiên Ngô gia tiến lên vỗ vai anh khen ngợi: “Làm tốt lắm. Con rất giỏi, cũng rất lý trí. Tại giờ phút sinh tử vẫn phân biệt được nặng nhẹ. Người bỏ rơi đồng đội trong lúc nguy nan là không đúng, nhưng trong tình huống không còn cách nào khác, lựa chọn hoàn thành trách nhiệm là điều nên làm. Chúng ta thấy được sự đau lòng, tự trách của con. Nhưng con yên tâm, tất cả đều chỉ là ảo giác mà thôi. Con là người đầu tiên vượt qua 3 cửa ải.”

Thiên Kỳ bừng tỉnh từ trong tuyệt vọng, liên tục xác nhận với 5 lão tổ tiên, họ đều cười trấn an, cho anh xem những người khác trải qua thế nào.

Vì thời gian thử thách của mỗi người khác nhau, nhất là thử thách thứ hai, nên mỗi người sẽ xuất hiện ở nơi này theo thời gian cũng khác nhau.

Người thứ hai bước ra là Quả Bóng Nhỏ, cậu nhóc khó khăn lắm mới vượt qua được cửa ải thứ ba, suýt chút nữa đã đi theo ảo ảnh của mẹ Uyên Lâm, cũng chết trong đàn Zombies rồi.

Dù biết chỉ là thử thách, nhưng khi ra ngoài cậu nhóc vẫn khóc tu tu, khiến mấy lão tổ tiên cộng thêm Thiên Kỳ dở mãi không xong, luống cuống hết chân tay. Biết làm sao được, cậu đau lòng quá, ai bảo không gian này ác thế, làm cậu nhìn thấy mẹ ngã xuống trước mắt.

Uyen Lâm, Hoài Nam, Như Ý, Richard lần lượt bước ra. 6 người cuối cùng đã hoàn thành xong 3 cửa ải, đồng thời cũng mất đi 4 người. Bây giờ 6 người sẽ nhận được những bảo vật vô giá, trợ giúp cho họ trong con đường dẫn dắt nhân loại về sau.

Richard nhận được một loại nước thần, chỉ cần một giọt nhỏ, có thể biến nguồn nước bị ô nhiễm bên ngoài trở lại bình thường, nhân loại sẽ không còn lo lắng về nguồn nước nữa.

Như Ý được một loại linh quả đã không còn xuất hiện từ mấy ngàn năm trước. Loại quả này người tu tiên ăn vào sẽ tăng tu vi, dị năng giả sẽ thăng cấp dị năng, người bị trúng độc sẽ trở lại bình thường. Nhưng loại quả này chỉ được sử dụng một lần duy nhất trong đời. Hơn nữa Như Ý cũng chỉ được 10 quả.

Thiên Kỳ được cải tạo không gian, giờ đây nó không chỉ là sa mạc, còn có xương rồng, có các loài động vật sinh sống trên sa mạc, những loại cây chịu hạn quanh năm. Sau này khi tiến vào có thể ở đó lâu hơn, tránh thoát được khi Zombie tấn công thành đàn.

Uyen Lâm và Quả Bóng Nhỏ được hai lọ thuốc thần, một lọ dùng để cải tạo đất, giúp nhân loại có thể trồng trọt, nhưng năng suất sẽ không quá cao. Một điều nguy hiểm nữa là, nếu vô tình cải tạo đất nơi mà thực vật biến dị đang phát triển, sẽ giúp chúng thăng cấp nhanh chóng, gây nguy hiểm cho nhân loại. Lọ còn lại giúp cải tạo không khí, không thể để mùi hôi thối của Zombie tồn tại mãi được, có nó, chỉ cần mở nắp bình, không khí sẽ được thanh lọc, ít nhất là nơi nào không có hoặc có ít Zombies thì mùi sẽ không nặng như trước. Còn những nơi tập trung đông Zombies vẫn sẽ nồng nặc mùi thịt thối rữa, như vậy con người mới dễ dàng phân biệt nơi nào có ít hay nhiều Zombies.

Cuối cùng là Hoài Nam, trước cái nhìn đầy thâm ý của 5 lão tổ tiên, Hoài Nam nhận được một lò luyện đan cao cấp, tăng khả năng luyện ra loại đan được có phẩm chất tốt. Còn có miếng ngọc gia truyền đích thân lão tổ tiên An gia đưa lại.

Sau khi đưa những thứ hữu ích, 5 lão tổ tiên e ngại nhìn nhau. Cuối cùng lão tổ tiên Phạm gia đành phải đứng ra công bố: “Khụ khụ, các con nghe ta nói. Trước mắt vẫn còn một thử thách nữa, các con mới có thể rời khỏi.”

Trong sự nghi hoặc của mọi người, 5 lão tổ tiên đành thay phiên giải thích. Vì họ tự ý mở không gian trước thời hạn, thậm chí dò địa điểm chút xíu, nên phải bị trừng phạt. Đáng lý ra ngoài lão tổ tiên Phạm gia, 4 người còn lại đều sẽ bị phạt, nhưng không gian không cho phép. Kết quả, hình phạt rơi vào nhóm người Uyên Lâm.

Trong lúc cuốn 10 người vào không gian, con Zombies tấn công họ cũng bị đưa vào theo, vì nó không phải là người, không bị tính là vi phạm số lượng (mỗi lần không gian mở ra chỉ cho phép tối đa 10 người bước vào). Chính vì thế, muốn rời khỏi đây họ phải đánh bại con Zombies đó, không gian này sẽ trả lại cho họ không gian vốn có của mỗi người, họ có thể tùy ý sử dụng những thứ họ có, miễn sao đánh thắng Zombie.

5 lão tổ tiên cũng bị phạt không nhẹ, không gian này bị cấm mở ra trong vòng 10 năm tới, 5 người bọn họ phải đóng cửa không được ra ngoài. 10 năm đối với họ như một cái chớp mắt, có điều từ giờ trở đi họ không thể dõi theo bước đường của con cháu. Thôi, từ giờ về sau, con cháu tự có phúc của con cháu, họ đã không thể giúp được nữa.

Thử thách trong không gian 1 năm bằng một ngày, có nghĩa là nhóm Uyên Lâm vượt qua 3 cửa ải vẫn chưa đến nửa tháng. Mà thời gian thực tế họ gặp

5 lão tổ tiên lại càng ít.

6 người quý xuống, dập đầu cảm tạ, cũng chào từ biệt mọi người. Dị năng ai nấy đều thăng một cấp, cộng thêm có không gian của Thiên Kỳ hỗ trợ, 6 người hết sức ăn ý, chiến đấu với con Zombie suốt một ngày một đêm, giành được chiến thắng.

Tuy nhiên, trước khi chết, Uyển Lâm vì cần một kích trí mạng thay Quả Bóng Nhỏ mà bị Zombie lấy móng tay đâm xuyên qua lưng, may mắn không đụng trúng trái tim, Zombie ngã xuống, Uyển Lâm cũng ngã theo, mọi người liền bị truyền tống ra khỏi không gian, đến trước một bờ biển xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chúng Ta Có Một Đứa Con Trai Ngoan

Trước mắt là biển cả mênh mông, sau lưng là cánh rừng rậm rạp. Uyển Lâm hôn mê, Quả Bóng Nhỏ vẫn còn treo trước ngực mẹ, chết lặng.

Mặt biển xao động mãnh liệt, một con cua to gấp 5 lần bình thường trôi lên mặt nước. Không cần nghĩ cũng biết, chắc hẳn con cua này đã trở thành “hải sản” biển dị. Thiên Kỳ không nghĩ nhiều, cường chế mang mọi người vào không gian của mình.

Không gian trải qua cải tạo không những có thực vật, động vật, còn có thể cường chế mang người sống trong bán kính 10m, theo ý muốn của Thiên Kỳ vào không gian, tất nhiên, nếu người bị mang vào có ý muốn thoát ra thì Thiên Kỳ cũng không ngăn cản được. Cả nhóm còn chưa kịp hồi phục sau trận ác chiến với con Zombie kia, không cách nào đánh thắng con cua biển biển dị, trốn đi lúc này mới là lựa chọn hợp lý.

Hoài Nam đang ôm Uyển Lâm vào lòng, dùng tay đè lên vết thương phía sau lưng, nơi đó máu đen không ngừng tuôn ra, Uyển Lâm hoàn toàn mất đi ý thức.

Trừ Quả Bóng Nhỏ, ai nấy đều mang theo thương tích ít nhiều, Uyển Lâm là trường hợp nặng nhất. Richard muốn mang loại nước đặc biệt trong không gian ra, rửa vết thương cho mọi người, đáng tiếc đang ở trong không gian của Thiên Kỳ, không thể mở ra không gian khác. Cứ kéo dài thế này, Uyển Lâm khó mà qua khỏi.

Những người còn lại ai mà không nóng lòng. Nhưng bây giờ đi ra chỉ có thể chịu chết, Hoài Nam ôm Uyển Lâm trong ngực, Quả Bóng Nhỏ nắm chặt tay mẹ, những người khác lặng im không nói. Không khí đè nén cực điểm.

Thiên Kỳ dần xuống sự đau xót, trấn an mọi người: “Trước hết...chúng ta tạm ở lại đây dưỡng sức, đợi mọi người ổn hơn một chút, chúng ta sẽ xông ra ngoài.” Tuy cố gắng bình tĩnh nhưng nếu nghe kỹ sẽ phát hiện, giọng nói của Thiên Kỳ có chút run rẩy.

Quả Bóng Nhỏ rất thông minh, chạy đi hái xương rồng để mọi người giải khát, còn bắt được một số bò cạp, ai nấy cắn răng ăn sống. Muốn khôi phục thể lực nhanh chóng trong điều kiện sa mạc khô nóng này, cách duy nhất là bổ sung thức ăn, nước uống, may thay những thứ trong sa mạc này đều lấy từ không gian thần bí, vốn chứa linh khí, ăn chúng sẽ nhanh khôi phục hơn một chút. Hơn nữa, con cua biển dị ngoài kia vừa nhìn đã biết không tầm thường, khả năng nó có dị năng rất cao. Đối với động, thực vật biển dị, chúng sẽ mạnh hơn Zombie cùng cấp, thậm chí cả một số dị năng giả bình thường.

Hoài Nam cởi áo ngoài, trải xuống cát rồi đỡ Uyển Lâm nằm xuống. 30 phút sau, mọi người quyết tâm xông ra, con cua biển dị vẫn quanh quẩn ở đó, thấy nhóm người xuất hiện lập tức phóng dị năng hệ hỏa ra, mọi người cũng dùng dị năng ứng chiến. Hiển nhiên, dị năng của họ không gây thương tổn quá lớn cho con cua này, chứng tỏ đôi bên không cùng cấp bậc, con cua này ít nhất cấp 4. Họ không chạy được bao xa, chưa kịp ra khỏi khu vực thủy triều dâng lên đã kiệt sức, Thiên Kỳ lần nữa mang mọi người vào không gian của mình.

“Ba...” Thiên Kỳ nghe tiếng “ba”, giật mình nhìn về phía Quả Bóng Nhỏ. Đây là lần đầu tiên con trai gọi anh là ba, lại là trong hoàn cảnh...thế này.

Quả Bóng Nhỏ chậm rãi nói: “Lát nữa con sẽ giữ chân con cua đó, ba hãy chạy thật nhanh, cách càng xa càng tốt, sau đó mọi người hãy ra ngoài, nhanh chóng xử lý vết thương cho mẹ. Con sẽ cố gắng chạy đến, tụ họp với mọi người.”

“Không được.” Hoài Nam và Thiên Kỳ đồng thanh kêu lên.

“Trong tất cả những người ở đây, chỉ có con là người duy nhất sử dụng được dị năng. Mà vết thương của mẹ...không thể chờ được đến lúc mọi người đều khôi phục, đây là cách duy nhất.” Quả Bóng Nhỏ nhìn thẳng vào mắt Thiên Kỳ, tràn đầy kiên định.

Sau đó, cậu bé nhìn về phía Như Ý, mỉm cười: “Dì, dì có thể cho con một quả linh quả được không ạ? Nếu gặp trường hợp khẩn cấp, con sẽ sử dụng.”

Như Ý không tự chủ được gạt đầu, đôi mắt đỏ hoe, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Thiên Kỳ tiến lên ôm chặt đứa con trai của mình. Con trai anh nói đúng, đây là cách duy nhất. Quả Bóng Nhỏ dùng bàn tay nhỏ bé vỗ lưng Thiên Kỳ, an ủi: “Ba...ba yên tâm đi, hình dáng con nhỏ như vậy, chắc chắn sẽ trốn kịp. Quan trọng là ba đó, phải đưa mẹ đến nơi an toàn nhanh nhất.”

Tình trạng của Uyên Lâm đang xấu đi, cô đã bắt đầu phát sốt. Đáng lý ra bị Zombie gây thương tích sẽ không chuyển biến xấu nhanh như vậy, nhưng vì Uyên Lâm bị thương quá nặng, cộng thêm muốn thăng cấp, nên mới gặp phải tình trạng này.

Giây phút này mọi người chỉ có thể tin, tin vào khả năng của Quả Bóng Nhỏ, ít nhất cậu có tam hệ dị năng, tuy chỉ có dị năng hệ tinh thần là cấp 3, dị năng hệ lôi và hỏa biến dị đều chưa tăng cấp. Nếu không phải trước khi rời khỏi không gian của các lão tổ tiên phải chiến đấu với con Zombie cấp cao kia thì có lẽ mọi người vẫn có khả năng giải quyết con cua biến dị bên ngoài, đáng tiếc... Tuy rời khỏi không gian đó mỗi người đều tăng ít nhất một cấp, ngoại lệ là Uyên Lâm hiện giờ đang muốn tăng thêm một cấp nữa, nhưng vết thương do Zombie gây ra vẫn còn đó, cần thời gian hồi phục.

Quả Bóng Nhỏ và Thiên Kỳ, Như Ý cùng xuất hiện, con cua biến dị nhanh chóng chạy tới, Quả Bóng Nhỏ nhanh tay nhận lấy linh quả của Như Ý, để Như Ý quay lại không gian của Thiên Kỳ.

Quả Bóng Nhỏ phóng dị năng vào con cua biến dị, đánh lạc hướng để nó đuổi theo mình, Thiên Kỳ nhân cơ hội này chạy về phía cánh rừng, tìm nơi an toàn. Thiên Kỳ nói khi chạy vào rừng sẽ đánh dấu để Quả Bóng Nhỏ lần theo. Trước khi chui vào cánh rừng, Thiên Kỳ quay đầu lại nhìn cậu nhóc, đúng lúc Quả Bóng Nhỏ bỏ linh quả vào miệng khiến Thiên Kỳ lo sợ hãi hùng.

“Con trai, con nhất định phải cố gắng...” Thiên Kỳ lẩm bẩm, không thể do dự thêm được nữa nên đành phải rời đi.

Quả Bóng Nhỏ đây là đang đặt cược, linh quả có thể giúp dị năng giả thăng lên một cấp. Dị năng giả trước khi thăng cấp chính là lúc dị năng mạnh mẽ nhất, đồng thời thể lực sẽ yếu đi. Vì thế khi thăng cấp, dị năng giả mới cần thời gian thật dài để dung hòa thể lực và dị năng, để cả 2 thứ cùng tăng lên. Mẹ cậu chính là một ví dụ điển hình, nhờ mẹ bùng phát dị năng vào phút cuối, cả nhóm mới chiến thắng con Zombie kia, thành công ra ngoài, nhưng mẹ cũng rất nhanh suy yếu, khiến vết thương trở nặng nhanh hơn.

Quả Bóng Nhỏ muốn dùng cách này để bùng phát dị năng, với điều kiện phải đánh bại con cua biến dị trong thời gian ngắn nhất, nếu không cậu ngay cả sức để chạy đi cũng không có. Thăng cấp cưỡng chế như thế rất có khả năng sẽ phát sinh nhiều vấn đề, chẳng hạn như thăng cấp không thành công, tuột cấp, tương lai khó tăng cấp tiếp, v.v...

Hơn nữa, linh quả này chưa ai sử dụng qua, cậu là người đầu tiên thử nghiệm, có lẽ, thứ mà họ đạt được khi vượt qua các cửa ải đều là thứ tốt, sẽ giúp cậu tăng xác suất thăng cấp thành công. Đây chính là kế hoạch mà cậu tự nghĩ ra, bởi vì cậu không muốn mẹ Uyên Lâm gặp nguy hiểm, cậu nhất định phải bảo vệ mẹ.

Tìm kiếm với từ khoá:

15 phút trước Yêu Tinh Zombie Thành viên cấp 2 Ngày tham gia: 11.05.2018, 19:57

Bài viết: 49

Được thanks: 22 lần

Điểm: 23

Re: [Hiện đại - Mạt thế] Không gian truyền thừa - Yêu Tinh Zombie - Điểm: 22 Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer! CHƯƠNG 33: ZOMBIE ĐẶC BIỆT

Bên này Thiên Kỳ đã tìm được một nơi tạm gọi là an toàn, lập tức để những người khác ra ngoài. Uyên Lâm đã không còn ý thức, da nhợt nhạt, những đường tơ máu xuất hiện ngày càng nhiều, vết thương tuy được cầm máu nhưng vẫn chuyển sang màu đen, trông rất đáng sợ.

Thiên Kỳ nhẹ nhàng vuốt ve gò má Uyên Lâm, thì thầm bên tai Uyên Lâm: “Em mau tỉnh lại đi. Tỉnh lại để nhìn xem, chúng ta có một đứa con trai rất ngoan ngoãn.”

Nói rồi Thiên Kỳ để mọi người ở lại, quay về nơi con trai anh đang chiến đấu, là một người cha, anh sao có thể để con trai lại một mình. Trước khi đi chỉ nói một câu với Hoài Nam “Chăm sóc tốt cho Uyên Lâm”

Hoài Nam lắc đầu từ chối, đáp lại Thiên Kỳ hai từ: “Cùng đi”

“Nhờ cả vào mọi người.” Đây là Hoài Nam nói với Như Ý và Richard. Nơi này tương đối an toàn, là một căn hầm nhỏ, dùng để chứa rượu lâu năm, may là Richard sống gần đây, từng tới khu vực này mấy lần, nên biết được một nơi như thế.

Hai người vội vàng quay lại tìm Quả Bóng Nhỏ, chỉ hy vọng... vẫn còn kịp.

Từ lúc rời đi tới khi đến nơi đã là một tiếng trôi qua. Quả Bóng Nhỏ nằm bên cạnh xác con cua biến dị, tình cảnh đó khiến cho hai người đàn ông sợ hãi không thôi.

“Ba, cậu.” Quả Bóng Nhỏ yếu ớt gọi người, nở một nụ cười xán lạng. Chứng tỏ cậu nhóc đã làm được rồi, việc còn lại giao cho hai người. Sau đó là

ngất đi.

Tuy Quả Bóng Nhỏ bị thương, chảy khá nhiều máu, một số nơi bị bỏng do lửa của con của biến dị nhưng không có vết thương trí mạng, điều này khiến hai người đàn ông thở phào nhẹ nhõm.

Khu vực xung quanh đây có lẽ đã bị con của này bao thầu, bởi vậy không xuất hiện sinh vật sống khác. Xác con của khá to, khó di chuyển, nhưng nó có thể dùng làm thực phẩm, đặc biệt có lợi cho dị năng giả. Tính hạch của nó màu lục, chứng tỏ nó đã đạt cấp 4. Dị năng của Quả Bóng Nhỏ chỉ mới cấp 3, ăn một quả linh quả để chuẩn bị thăng lên cấp 4, vậy mà đã đánh thắng con của biến dị này. Xen lẫn chút tức giận vì cậu nhóc liều lĩnh còn có chút đau lòng khi cậu bé thương tích đầy mình, quan trọng là còn có cả tự hào nữa. Con/cháu trai của họ thật giỏi.

Tính hạch này Uyển Lâm dùng là phù hợp nhất. Còn về phần xác con của...chắc chắn, bỏ thì tiếc. Thế là Thiên Kỳ mang Quả Bóng Nhỏ vào không gian, anh và Hoài Nam khiêng xác con của trở về.

...

Như Ý và Richard đã xử lý xong vết thương cho Uyển Lâm, dù có nước trong không gian của Richard nhưng vẫn không khá hơn là bao. Hai người quyết định để Uyển Lâm dùng linh quả, trực tiếp nuốt vào, may thay linh quả chỉ to tròn bằng một viên đan được bình thường nên Uyển Lâm dù hôn mê vẫn có thể nuốt được. Sau đó hai người mới tự xử lý vết thương của bản thân, phát hiện những nơi bị Zombie cào trúng tuyệt đối không bình thường.

Không bao lâu, Hoài Nam và Thiên Kỳ đã trở lại, tạm để xác con của bên ngoài, có Như Ý trông chừng, 3 người đàn ông thêm Quả Bóng Nhỏ cùng rửa qua vết thương, phát hiện đúng như lời Richard nói, vết thương này quá bất thường, dường như tốc độ lấy nhiễm cực kỳ nhanh. Từ khi rời khỏi không gian đến nay vẫn chưa đến 4 tiếng, nếu qua 4 tiếng, không biết chừng cả nhóm sẽ biến thành Zombie cấp cao một lượt cũng nên.

Tính mạng quan trọng, mỗi người trực tiếp dùng một quả linh quả để trở lại bình thường, Uyển Lâm và Quả Bóng Nhỏ cũng đã không có vấn đề gì nữa, tin rằng họ sẽ nhanh chóng tỉnh lại. Bây giờ mới có tâm trạng phân tích tình hình.

Con Zombie mà họ chiến đấu rất rõ ràng không bình thường, chẳng những mạnh mẽ mà vết thương nó gây ra tính lây nhiễm lại cao. Nó là con Zombie duy nhất sống sót trong một đội ngũ ngàn người, chưa biết nó đã giết bao nhiêu người và Zombie khác, nhưng tuyệt đối nó khác hẳn những con Zombie bình thường.

Hoài Nam lên tiếng trước: “Đội quân này có khả năng đã dùng phương thức đặc biệt, chẳng hạn như tiêm những loại thuốc mới nghiên cứu để nâng cao thể chất quân lính. Mà loại thuốc này lại tạo điều kiện thích hợp cho virút Zombie sinh sống, dẫn đến việc chỉ cần bị vết thương do họ gây ra thì xác suất trở thành Zombie cao hơn nhiều so với bình thường.” Cũng may họ đã giải quyết con Zombie cao cấp đó, nhưng những người khác trong đội quân này, hoặc những căn cứ bí mật khác có sử dụng cùng một loại thuốc hay không thì rất khó nói.

Việc dùng thuốc lên những người lính để tạo ra các đội quân đặc biệt, năng lực cao đã không còn là bí mật trong xã hội ngày nay. Nhưng đội quân này ở một chỗ rất kín đáo, vậy thì thuốc mà họ dùng chưa hẳn đã là loại mà các đội quân khác thường dùng.

Thiên Kỳ: “Tôi vẫn luôn suy nghĩ, virút Zombie lây lan với tốc độ quá nhanh, hầu như chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, toàn bộ Địa Cầu đều có người lây nhiễm. Ban đầu tôi cho rằng đó là do thiên tai, vì hiện tượng mưa to kết hợp với sương mù dày đặc xuất hiện cùng lúc. Bây giờ xem ra, nguồn gốc của loại virút này không đơn giản, mà phương thức lây nhiễm của nó chắc hẳn là qua đường không khí.”

Richard và Như Ý cực kỳ đồng tình với ý kiến của hai người. Nếu là do con người gây ra thì nhất định có thể tìm ra thuốc ngăn ngừa, thậm chí là chữa trị cho nhân loại. Vậy thì bây giờ mục tiêu của họ là tìm ra nơi đã nghiên cứu ra loại virút này, đồng thời xây dựng một phòng nghiên cứu, tập hợp đội ngũ các nhà nghiên cứu khoa học, y bác sĩ, có như thế thời kỳ mạt thế mới có thể chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bí Mật An Gia

Khi hai mẹ con Uyển Lâm đều tỉnh dậy đã là mấy tiếng đồng hồ sau. Uyển Lâm nhìn thấy vết thương trên người Quả Bóng Nhỏ thì hết sức đau lòng, may mắn, may mắn nhóc là dị năng giả, tốc độ hồi phục sẽ nhanh hơn người thường, vết bóng không nặng, sẽ không để lại sẹo.

Xác con của biến dị hôm qua đã được mọi người nấu thành nhiều món, trong đó có cả cháo dành riêng cho Uyển Lâm và Quả Bóng Nhỏ. Xác thực thịt của này mùi vị không tệ, ăn vào cảm thấy khỏe hẳn ra, sức lực hồi phục thật nhanh.

Nhìn hai mẹ con ăn ngon miệng như thế, Thiên Kỳ nghĩ thầm “Uhm có cơ hội nhất định phải bắt thêm vài con thú biến dị khác, làm thành nhiều món cho hai mẹ con.”

Sau một phen bàn bạc kỹ lưỡng, mọi người quyết định tạm tránh ở đây vài ngày, trước là tất cả cùng thăng cấp dị năng (vì mỗi người đều đã ăn một quả linh quả), sau đó xem xét xung quanh một chút, rồi lên đường quay về căn cứ của Ngô gia.

Quá trình thăng cấp xem như thuận lợi, hiện nay thực lực của cả nhóm đã rất trâu bò. Ban đầu, khi chuẩn bị đến căn cứ của Bạch Khôi, Uyển Lâm, Hoài Nam và Thiên Kỳ đã là dị năng giả cấp 2, Quả Bóng Nhỏ, Như Ý và Richard thì vẫn dừng ở cấp 1. Trải qua thời gian thử thách trong không gian, mỗi người đều thăng lên một cấp. Riêng Quả Bóng Nhỏ thăng lên 2 cấp, đó cũng nhờ vào viên tinh hạch mà họ lấy được từ con Zombie tinh thần khi còn ở Ngô gia, mẹ Uyển Lâm lo lắng nên giao nó cho cậu, mong thực lực của cậu nhanh chóng tăng lên. Nay mỗi người lại dùng một quả linh quả, sẽ thăng lên thêm một cấp nữa.

Cho nên, Như Ý, Richard đã là dị năng giả cấp 3, Uyển Lâm, Hoài Nam, Thiên Kỳ và Quả Bóng Nhỏ là cấp 4. Đặc biệt là Quả Bóng Nhỏ, tuy dị năng hệ tinh thần của nhóc đã là cấp 4, nhưng 2 dị năng kế thừa từ ba mẹ nhóc vẫn tăng cực kỳ chậm, khiến nhóc thực buồn lòng, nhóc muốn giống mẹ, có dị năng hệ hòa biến dị cực mạnh mẽ cơ. Đáng tiếc, cái dị năng hệ tinh thần biến dị dường như đã rút kiệt năng lượng từ những dị năng khác, khiến hai dị năng kia khó lòng tăng lên một cấp.

Sau khi ai nấy đều hoàn thành quá trình thăng cấp thuận lợi, họ bắt đầu sử dụng những thứ nhận được từ không gian của các lão tổ tiên. Trước hết là lọ thuốc dùng để thanh lọc không khí, thực sự mùi thối của đám Zombies quá khó ngửi. Mở nắp bình mới biết, hóa ra nó ở dạng không khí, như vậy thì chẳng mấy chốc cả Địa Cầu sẽ lại có không khí trong lành hơn.

Lọ thuốc cải tạo đất họ chưa dám sử dụng tại đây. Lỡ như tác dụng của nó trên diện rộng thì họ chỉ có nước bỏ xác trong khu rừng này mà thôi.

Về phần lọ nước của Richard, nhìn nó không lớn. Nhưng một giọt nhỏ thôi, khi nhỏ xuống sẽ tự động lan ra, dù là biển hay sông lớn, nó sẽ dần dần trở lại bình thường, không còn là loại nước đen thui thúi như mới bắt đầu mặt thế nữa. Vấn đề là cần phải có thời gian để lan tỏa, cho nên được lợi đầu tiên vẫn là thành phố Z của bọn họ.

Không gian của Thiên Kỳ và linh quả của Như Ý đều đã được kiểm chứng qua. Giờ chỉ còn lọ luyện đan của Hoài Nam. Nói thật, từ lúc Hoài Nam nhận được thứ này và miếng ngọc mà lão tổ tiên An gia đưa cho, thì trong lòng mọi người ít nhiều đã có suy đoán.

Hoài Nam rất vui vì thái độ của Uyển Lâm và Quả Bóng Nhỏ đối với anh vẫn như xưa, vẫn xem anh là người thân trong gia đình. Hoài Nam nhỏ máu để ngọc nhận chủ, rồi mới giải thích với mọi người.

“Thật ra anh biết chuyện này từ khi mặt thế sắp bắt đầu. Lúc đó ba gọi anh một mình vào phòng, nói cho anh nghe về thân thế của anh. Thời điểm mẹ vào bệnh viện sinh con, đứa trẻ đó không sống được, mà anh, lại bị người ta bỏ rơi ngay trước cổng bệnh viện. Ba mẹ thấy anh đáng thương nên ôm về nuôi, cũng không nói chuyện này với người khác mà chỉ lẳng lặng điều tra, đáng tiếc không có kết quả.”

“Cho đến khi anh gặp An Diệu. Anh cũng bất ngờ vì bản thân có hứng thú với việc nghiên cứu thảo dược, luyện đan. Mà anh lại là một dị năng giả biến dị. Cho đến khi gặp các lão tổ tiên, họ không nói nhiều nhưng từ ánh mắt và việc làm của họ, anh mới biết anh là người An gia. An Diệu từng nói với anh, gia tộc của cô ấy là một gia tộc tương đối có địa vị, anh nghĩ không lý nào họ không nuôi nấng một đứa trẻ mới sinh như anh. Có lẽ thân thế của anh vẫn còn rất nhiều ẩn tình. Nếu anh đoán không lầm, ba mẹ anh chắc hẳn đã qua đời, hoặc là anh đã bị người ta trao đổi.”

Hoài Nam dùng giọng điệu rất bình thường để trần thuật lại sự việc, không mang theo chút cảm xúc nào. Giữa người với người phải trải qua thời gian tiếp xúc, rồi thấu hiểu mới có thể có tình cảm với nhau. Chính vì vậy, dù ba mẹ chỉ là người nuôi anh khôn lớn, anh vẫn xem họ như ba mẹ ruột. Còn người đã sinh ra anh, thực xin lỗi, anh chưa gặp họ bao giờ, sao có thể có tình cảm được. Nhưng nếu tìm được, anh vẫn sẽ làm tròn bổn phận của con cái. Thời gian mới là thứ quyết định có vun đắp nên tình cảm được hay không.

Thế là mấy ngày tiếp theo, cả nhóm thường đi thám thính xung quanh. Thử tưởng tượng, một nhóm 7 người toàn là dị năng biến dị, thực lực mạnh mẽ, đi đến đâu là cán quét đến đó. Những động thực vật biến dị không nhiều lắm, muốn trở nên biến dị đã khó, sống sót giữa đồng loại càng khó hơn. Động vật biến dị vẫn có thể ăn thực vật biến dị, nuốt tinh hạch của chúng và ngược lại.

Con của biến dị kia vì không thể rời khỏi nước nên mới để yên cho khu rừng này. Qua sự tìm hiểu, mọi người nhìn ra được, thực vật biến dị không thể di chuyển, các sinh vật dưới biển không thể rời khỏi nước quá lâu. Vậy thì đồng dạng, chim chóc trên trời thì như thế nào? Từ khi mặt thế bắt đầu đã hình thành lớp sương mù trên không, che chắn tầm nhìn của con người, mà những động vật có cánh thì hoàn toàn không xuất hiện. Rất có khả năng, loài chim biến dị cũng giống như sinh vật dưới nước, không thể rời môi trường sống của chúng.

Chính vì thế mà các lão tổ tiên cũng không cho họ thứ để xua tan sương mù, nếu không có lớp sương mù đó thì con người chỉ cần ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đám chim biến dị lờn vờn trên không thì ý chí sinh tồn lại càng thấp xuống. Thiên nhiên đã giúp mọi thứ cân bằng, ít nhất thì cây không thể đi, sinh vật dưới biển không thể rời khỏi nơi có nước, chim không thể thoát khỏi lớp sương mù, đạp xuống mặt đất. Bằng không, nếu tất cả sinh vật đều không chịu giới hạn, cùng lúc tấn công con người, thì loài người chắc chắn không còn đường sống.

Nhược điểm của các loài biến dị được phát hiện phần lớn là nhờ công lao của Quả Bóng Nhỏ. Khi chiến đấu với con của biến dị, Quả Bóng Nhỏ phát hiện nó không thể rời khỏi bờ biển, đặt chân đến những nơi hoàn toàn khô ráo. Sức lực bộc phát do linh quả, cộng thêm việc lợi dụng nhược điểm của con của biến dị đã giúp nhóc chiến thắng, quay về bên cạnh mẹ. Nhưng mà nếu ngay từ đầu mọi người biết việc này thì đã sớm tránh thoát, không cần Quả Bóng Nhỏ mạo hiểm rồi.

Ở đây mọi người trôi qua mấy ngày thoải mái, săn thực vật biến dị, tìm thức ăn, nghiên cứu cách luyện đan. Còn ở một nơi khác, gia chủ An gia đang mang về mặt đau khổ khi phát hiện hòn đá đại diện cho sinh mệnh của An Diệu chẳng những tắt lịm mà còn vỡ nát. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra. Đá linh hồn tắt chứng tỏ người đã chết, vỡ vỡ nát...nghĩa là con gái ông thậm chí có thể không được đầu thai lần nữa hay sao?

Một năm ở trong thử thách chỉ tương đương một ngày bên ngoài. Vì An Diệu bị mắc kẹt trong thử thách, mặc dù cuộc sống trôi qua rất bình thường nhưng không thể chống lại được tuổi già. Lão tổ tiên An gia tuy đau lòng con cháu vẫn không thể làm gì khác, cũng may ông còn Hoài Nam, thực lực và ý chí đủ mạnh mẽ để kế thừa. Nhưng đối với gia chủ An gia, cha ruột của An Diệu thì không như thế, ông chỉ có duy nhất một đứa con gái mà thôi.

Chương 37: Nhóm Người Cực Phẩm

Mọi người mang theo số vật tư khổng lồ trở về căn cứ Ngô gia. Khi rời khỏi là 11 người, trở về là 5 người, cộng thêm Richard, à, bây giờ gọi là Trịnh Khải, Richard đã chính thức gia nhập nhóm, muốn cùng mọi người hoàn thành sứ mệnh, lấy lại cái tên Trịnh Khải, nhưng mọi người đã quen gọi anh là Richard, mà Richard cũng không để bụng, quan trọng là trong lòng anh xác định mình là người Trịnh gia là được.

Đường trở về vẫn gặp rất nhiều người còn sống, có người hướng căn cứ thành phố Z của Bạch Khởi, có người lại đi về phía căn cứ Ngô gia. Khiến cả nhóm không ngờ chính là, họ gặp được người quen kiếp trước của Như Ý, đó là nhóm người đồng hành cùng Như Ý suốt 3 năm mệt mỏi. Ban đầu Như Ý có hơi mất tự nhiên, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại. Vì kiếp này cô đã khác, không còn phụ thuộc vào họ, không còn là một nhà kho di động, càng không cần phải sợ họ nữa.

Nhóm đó gồm 6 người, dẫn đầu là một người đàn ông hơn 30 tuổi, tên Alex, dị năng hệ hòa và băng, là một người có thực lực khá mạnh. Còn lại là 3 người đàn ông và một cặp chị em sinh đôi, người chị tên Thanh Anh, người em tên Thanh Thủy.

Khi nhóm Uyển Lâm vào ngôi biệt thự thì gặp những người này cùng nhiều nhóm nhỏ khác. Mệt mỏi hơn một tháng, con người đã tự tạo lập tổ đội, người bình thường vẫn có khả năng giết Zombie cấp thấp. Nhìn tình trạng của mọi người có thể biết được thực lực và tình hình của mỗi nhóm. Có nhóm vẫn gọn gàng, tươm tất, có nhóm thì người khỏe mạnh, người lại gầy ốm do thiếu ăn.

Nhóm Uyển Lâm tương đối nổi bật bởi bộ dáng quá mức sạch sẽ và hồng hào của cả nhóm, đặc biệt còn có thêm một Quả Bóng Nhỏ tròn tròn đầy sức sống. Mệt mỏi đến thì người già và trẻ em là hai nhóm đối tượng đầu tiên bị loại bỏ, nếu không vì sức khỏe yếu, bị lây nhiễm ngay từ đầu thì cũng là bị Zombie tấn công, không có sức chống trả hoặc thể thảm hơn nữa là bị người thân vứt bỏ, chỉ đợi ngày chết. Vì thế mà khi họ nhìn thấy Quả Bóng Nhỏ thì giống như thấy sinh vật lạ, nhóc con này tồn tại chỉ vì hai lý do, một là do ba mẹ nhóc quá mạnh, hai là bản thân nhóc có thực lực, dù là gì thì cũng không ai dám xem thường nhóm Uyển Lâm chứ đừng nói đến việc kiếm chuyện này nọ, cho đến khi...

Uyển Lâm lấy từ không gian ra những món ăn được chuẩn bị sẵn, có cua, có thịt, cộng thêm Như Ý mang ra khá nhiều rau xanh. Đúng vậy, họ không nhìn lầm, là rau xanh, rất tươi, như thể vừa mới hái ra. Không gian của Như Ý vốn có rất nhiều, chưa kể khi thăng cấp dị năng không gian cũng sẽ rộng hơn, có nhiều khoảng trống trống rỗng hơn nữa.

Bấy giờ liền có người rụt rịch, người đầu tiên lên tiếng là cô em song sinh tên Thanh Thủy: “Nè, mấy người có nhiều thức ăn như vậy thì chia cho mọi người một ít đi.”

Không ai thèm đáp lại khiến cô nàng giận dữ: “Nói mấy người đó, điếc à. Mệt mỏi khó khăn sao không giúp đỡ những người xung quanh chứ.” Nói như chuyện này là hiển nhiên phải thế vậy.

“Cô thiếu ăn à? Hay sắp chết đói. Những thứ này là chúng tôi kiếm được, cô lấy tư cách gì mà ý kiến này nọ?” Uyển Lâm thông thả nói.

“Nhưng bây giờ là mệt mỏi, không phải nên giúp đỡ lẫn nhau sao?” Cô ta không cam lòng cãi lại.

“Ừ, nếu cô tốt vậy thì sao không chia hết đồ của mình cho những người đói khổ dọc đường? Nhìn ba lô của cô chắc cũng đầy ắp. Cô có lòng tốt và năng lực thì sao không tự làm đi.” Uyển Lâm châm chọc.

“Đừng có mà không biết điều.” Thanh Thủy phóng dị năng hệ thủy về phía Uyển Lâm, Hoài Nam vung tay biến chúng thành băng, rơi xuống đất. Thanh Thủy hất cằm kiêu ngạo, cứ tưởng Uyển Lâm không có dị năng mới cần người khác bảo vệ.

Chưa đắc ý được lâu, bỗng nhiên cô ta ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, la hét thảm thiết. Quả Bóng Nhỏ và Thiên Kỳ hí hóp mắt nhìn cô ta, động tác hai cha con phải nói là như đúc ra từ một khuôn. Đây là Quả Bóng Nhỏ thử nghiệm dùng dị năng hệ tinh thành tấn công não bộ dị năng giả khác.

Lúc này cô chị tên Thanh Anh mới lên tiếng: “Dừng tay. Mau dừng tay. Xin lỗi mọi người, là em gái tôi không đúng, mong mọi người nương tay cho.” Nói rồi liền dìu em gái trở về chỗ ngồi xuống.

Uyển Lâm ôm Quả Bóng Nhỏ vào lòng, hôn một cái thật mạnh: “Cảm ơn bảo bối nhé. Cho một bài học nhỏ là được rồi.”

Thanh Anh chưa buông tha, dùng đôi mắt u ám nhìn về phía Uyển Lâm: “Dù em tôi có sai đi chăng nữa thì mọi người cũng không nên ra tay ác như vậy. Số người còn sống vốn đã không nhiều, chẳng lẽ con người lại còn giết hại lẫn nhau?”

Uyển Lâm mỉm cười đáp trả: “Sao nào, thiếu mất cái tay hay cái chân? Có gan nói thì phải có gan gánh chịu. Nếu không hài lòng thì cứ đánh trả, đâu ai ngăn cản các người. Còn cô...” Dừng lại một chút, Uyển Lâm nói tiếp: “Nếu thật sự biết lý lẽ thì nên ngăn cản ngay từ đầu mà không phải là đợi đến lúc đánh không lại mới tỏ vẻ công bằng này nọ. Thật là châm chọc. Có thời gian giả vờ chỉ bằng ra ngoài giết thêm vài con Zombies còn thiết thực hơn.”

Thấy Thanh Anh còn muốn cãi lại, Uyển Lâm dùng chiêu cũ, phóng một quả cầu lửa sát chân hai chị em họ. Thanh Anh cũng là dị năng giả hệ hỏa, phóng

một quả cầu lửa khác ngăn lại, sau đó hai chị em liền xanh mặt, bởi vì ngọn lửa của họ bị nuốt trọn, quan trọng hơn là họ còn cảm nhận được nhiệt độ từ quả cầu lửa này không phải nóng bình thường, nền gạch dưới chân đang bị ăn mòn.

Như Ý thấy bộ dáng chắc vật của hai chị em đó liền vui vẻ. Kiếp trước cô luôn bị hai kẻ này ức hiếp, một người đóng vai hiền một người đóng vai ác, mỗi khi muốn rời khỏi nhóm khi bị cô em ức hiếp thì cô chị sẽ xuất hiện ngăn cản, an ủi, cô gần như trở thành con rối trong tay, mặc họ đùa giỡn xoay vòng. Giờ thì...mơ đi.

Việc tranh chấp này chấm dứt nhanh chóng, không ai dám chất vấn nhóm người Uyển Lâm nữa, cả nhóm thoải mái dùng bữa, mặc kệ ánh mắt thèm khát bốn phía.

Gã Alex sau khi chứng kiến tất cả đã quyết định kết giao với nhóm Uyển Lâm. Nhưng dù gã bắt chuyện thế nào cũng không ai để ý, thẹn quá gã đành quay về chỗ. Dù không thể gia nhập thì gã vẫn sẽ đi theo làm cái đuôi, có bọn họ phía trước, lo gì Zombie không bị tiêu diệt. Còn nếu gặp Zombie cấp cao thì gã chỉ cần dẫn nhóm rút lui trước là được.

Có nhiều người suy nghĩ giống như Alex. Thay vì đi căn cứ của Bạch Khởi, họ liền đổi ý đi theo nhóm Uyển Lâm. Một số người khác vốn ở căn cứ Bạch Khởi không sống nổi nên đành tìm đến căn cứ khác. Những căn cứ nhỏ lẻ trong thành phố Z cũng không ít, Ngô gia chỉ là một trong số đó mà thôi.

Khi trời tối, Thiên Kỳ và Hoài Nam đứng ra thương lượng, muốn chia ca gác đêm, phụ nữ và trẻ em thì miễn. Những người khác biết thực lực của nhóm người này nên rất ngoan ngoãn phối hợp.

Cuối cùng Thiên Kỳ hỏi một câu: “Không biết nơi này có ai biết về y lý hay không? Cả Đông y và Tây y đều được.” Thiên Kỳ định xây dựng một căn cứ hoàn chỉnh, có đội ngũ y bác sĩ, không những chữa trị mà còn nghiên cứu. Về phần nhà khoa học thì anh không dám nghĩ, bởi vì các căn cứ đều rất ưu tiên cho nhà khoa học, khó mà có cá lọt lưới.

Trong số 100 người ở đây, có đến 7 người là bác sĩ, y tá, còn có 3 người hiểu biết về các loại thảo dược, châm cứu của Đông y. Thiên Kỳ nghĩ ý mời họ gia nhập căn cứ, nhóm của anh sẽ bảo vệ họ dọc đường đi.

Một số người đồng ý, một số bày tỏ họ cần phải xem xét rồi mới quyết định. Rất nhiều căn cứ ban đầu đều hứa hẹn đủ thứ, kết quả không bao lâu liền trở mặt. Thiên Kỳ rất đồng tình với sự cẩn thận của họ, trước hết mời họ đến căn cứ rồi bàn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Trở Lại Ngô Gia

Vì phải đi đường vòng, cộng thêm việc hộ tống nhóm gần 20 người, bao gồm 10 bác sĩ, y tá cùng người thân của họ, chưa kể hàng dài người đi theo phía sau, mất 2 ngày nhóm Uyển Lâm mới trở về được Ngô gia. Những người đi theo phía sau họ, có người chọn vào căn cứ, có người lại tiếp tục đi đến nơi khác.

Cha mẹ Thiên Kỳ trải qua hơn nửa tháng lo sợ, bất an, cuối cùng cũng đợi được mọi người. Ngô lão gia còn đỡ, Ngô lão phu nhân thì ôm chặt Quả Bồng Nhỏ, luôn miệng hô bảo bối, bà cứ sợ không gặp lại được cháu nội bảo bối của bà.

Thiên Kỳ đề Ngô lão gia sắp xếp chỗ ở cho nhóm người đi cùng. Căn cứ sau hơn nửa tháng bọn họ rời đi giờ đã phát triển đáng kể. Muốn vào căn cứ phải nhốt riêng trong 4 tiếng, đảm bảo họ không biến thành Zombie. Sau đó mỗi người sẽ được phân nhiệm vụ, hoàn thành thì mới có thức ăn. Dị năng giả ở đây cũng chỉ được ưu tiên hơn người thường một chút, không như những căn cứ khác xem dị năng giả như bảo vật, xin lỗi, căn cứ Ngô gia không thiếu dị năng giả, họ chỉ muốn xây dựng căn cứ công bằng, ưu đãi quá nhiều sẽ làm người thường bất mãn.

Dị năng giả và những người khỏe mạnh có thể chọn đi ra ngoài tìm kiếm vật tư, những người này sẽ nhận được thức ăn và nơi ở tương đối thoải mái để đảm bảo đủ sức lực đối phó với Zombie. Ngoài ra, mỗi đợt tìm kiếm trở về họ còn nhận được một số thứ trong chiến lợi phẩm thu được, bởi vậy, chi cần là người có khả năng giết Zombie đều sẽ tham gia.

Những người khác có thể chọn nhiệm vụ dễ dàng hơn, như trồng trọt, chăn nuôi (căn cứ bắt được một số vật nuôi còn sống, chưa bị biến dị hay Zombie ăn thịt, có thể tiếp tục nuôi lấy thịt hoặc sinh ra đời sau, gây dựng thành đàn, đảm bảo cung cấp thịt cho căn cứ), nghiên cứu, xây tường, đào hầm,...

Hiện nay căn cứ đã có hơn 1000 người, quy mô đã ở tầm trung, so với hơn 5000 người tại căn cứ của Bạch Khởi, bây giờ con số ấy có lẽ đã gấp đôi, thì căn cứ này vẫn khá nhỏ. Đáng mừng là căn cứ vẫn còn nhiều vật tư, thêm số vật tư mà nhóm Uyển Lâm mang về thì căn cứ có thể nói là giàu nứt đố đổ vách. Hơn nữa căn cứ này không nuôi người rảnh rỗi, ai cũng có đóng góp cho căn cứ, quan trọng là căn cứ còn có khu vực trồng trọt, chăn nuôi, tuy diện tích ít đến đáng thương.

Nhóm Uyển Lâm không vội dùng lọ thuốc cải tạo đất ngay, vì căn cứ họ chưa đủ mạnh, nếu bị căn cứ khác dòm ngó rồi đánh chiếm thì khó tránh thương vong. Điều họ cần làm lúc này là tìm kiếm thêm hạt giống, mở rộng quy mô và năng lực của căn cứ.

Ngô lão gia triệu tập những người trong gia tập cùng với nhóm Uyển Lâm họp mặt. Vụ việc cả nhóm bị “nhốt” trong không gian thần bí cũng được Thiên Kỳ uyển chuyển kể lại, tất nhiên kể cả một số thứ được thưởng như thuốc cải tạo không khí, nguồn nước, bởi vì hai thứ này sẽ tự động lan tỏa ra, nên không sợ bị tranh đoạt. Nhân tiện còn lấy ra một ít thịt thú biến dị, để những dị năng giả của Ngô gia dùng. Về phần vật tư mang về bao nhiêu thì chỉ có một số ít người trung thành tuyệt đối với Ngô lão gia mới biết được.

Đối với cái chết của những người đi cùng, mọi người chỉ biết thở dài. Ngay cả chú của Thiên Kỳ, đối với cái chết của con gái nuôi cũng không quá kích động. Ông ta chỉ đau đầu, làm thế nào khuyên vợ ông đừng làm loạn đây. Không chỉ một mình con gái ông chết, hơn nữa người ta cũng đã chia cho ông nhiều thứ, còn mang về nhiều vật tư (tuy không tiết lộ con số cụ thể), người ta là công thần đây. Ông càng nhận rõ một điều, với thực lực của ông căn bản không thể quản lý căn cứ này, ông cần nghiêm túc suy ngẫm lại, vì cho dù ông có lật đổ được anh trai thì cũng không có khả năng vượt qua cháu trai, còn cả những người trong nhóm thẳng cháu ấy nữa.

Nhân đây, mọi người thương lượng về việc phát triển căn cứ. Bên ngoài căn cứ có rất nhiều xe chất ngổn ngang, đa số là không dùng được. Trước hết cần dọn dẹp riêng qua một bên, những thứ dùng được để lại, số khác thì tiêu hủy. Xung quanh căn cứ cần đào hầm sâu hơn, to hơn, tránh việc Zombie tập kích tràn vào dễ dàng, ít nhất phải có một đám lớn rơi xuống hầm thì phía sau mới tràn vào được.

Vũ khí cũng cần trang bị thêm. Phải biết rằng ngoại trừ gang, sắt, thép và các loại súng thông thường, những thứ vũ khí khác không có tác dụng với Zombie. Nếu được thì căn cứ cần xây dựng khu vực sản xuất các vũ khí loại đó. Phòng nghiên cứu thì cần thêm máy móc, nhân lực. Ngoài ra Hoài Nam sẽ dẫn dắt một nhóm chuyên nghiên cứu thảo dược, một số sẽ phân loại thảo dược, một số sẽ cùng anh luyện đan, hy vọng từ những quyển sách cổ có thể tìm thấy cách luyện chế ra đan dược tốt.

Viện nghiên cứu mà lúc trước Quả Bóng Nhỏ ở có lẽ sẽ có nhiều máy móc phù hợp. Khu rừng lớn nhất trong thành phố Z là nơi nguy hiểm nhưng lại có thể tìm được nhiều thứ phong phú như động vật biến dị, tinh hạch, rau dại, trái cây, thậm chí là một số loài vật chưa bị biến dị.

Nhóm Uyển Lâm trải qua những ngày bốn ba bên ngoài nên trước mắt sẽ nghỉ ngơi vài ngày, không vội đi ra ngoài ngay. Chẳng những việc luyện đan của Hoài Nam mà ngay cả nước trong không gian của Richard cũng cần phải nghiên cứu thêm.

Sáng hôm sau, ai nấy chia nhau làm việc. Hoài Nam thì lựa chọn những người trong căn cứ có kiến thức về thảo dược, cùng anh thử luyện tẩy tủy đan, một loại đan dược giúp con người loại bỏ độc tố, tạp chất trong cơ thể. Sách cổ có ghi lại, người thường dùng tẩy tủy đan có khả năng thoát thai hoá cốt, bước vào con đường tu tiên. Người bị trúng độc sẽ được loại bỏ phần nào độc tố. Dựa theo công thức luyện chế tẩy tủy đan, nay lại thêm lò luyện đan mà 5 lão tổ tiên tặng, tỉ lệ thành công sẽ lớn hơn.

Quan trọng là Hoài Nam hy vọng tẩy tủy đan sẽ giúp người thường có thể trở thành dị năng giả, người bị Zombie gây ra vết thương sẽ giảm tỉ lệ trở thành Zombie, hoặc ít nhất là loại bỏ virút Zombie còn sót lại khi con người dùng tinh hạch thăng cấp dị năng.

Xế chiều, Uyển Lâm mang theo Quả Bóng Nhỏ, Như Ý và Richard đến giúp một tay đều nhìn thấy sự cố gắng của Hoài Nam.

Hoài Nam nói: “Anh vẫn luôn muốn nhanh chóng hoàn thành để thử nghiệm hiệu quả của nó, vì con người sống trong mật thể đều ít nhiều mang theo vi rút Zombie trong người, nó như một quả bom nổ chậm, khi lượng vi rút đủ lớn sẽ tấn công cơ thể con người, biến họ thành Zombie, khó lòng đề phòng”

Thấy lí tưởng của Hoài Nam, Richard hơi ảo não khi nghĩ về không gian của bản thân mình. Lão tổ tiên Trịnh gia từng dặn dò, trong không gian có nhiều hồ nước lớn nhỏ khác nhau. Có loại dùng để uống, có loại dùng để rửa vết thương, một số khác phải chờ Richard thăng cấp mới hiện ra, ông không tiết lộ quá nhiều, vì công dụng cụ thể cần mọi người tự tìm hiểu.

Nhớ hôm Richard lên cấp 4, một chén nước nhỏ xuất hiện, nói chén nước là nói quá, thực ra trong đó chỉ có một giọt nước bị đóng thành băng, hầu như một ngày trôi qua chỉ được thêm một giọt, đủ biết nó quý hiếm cỡ nào.

Những loại nước khác cũng không phải là bất tận, nếu dùng hết thì hôm sau mới có thêm, mà mỗi ngày lượng nước đều cố định, loại nước dùng để uống có vị ngọt thanh, mang đi nấu súp thì cực ngon. Ban đầu Richard không biết liền mang nó ra tắm, lãng phí đến cạn đáy hồ, hậu quả là buổi tối phải nhịn khát.

Bạn đang đọc truyện *Không Gian Truyền Thừa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.